

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

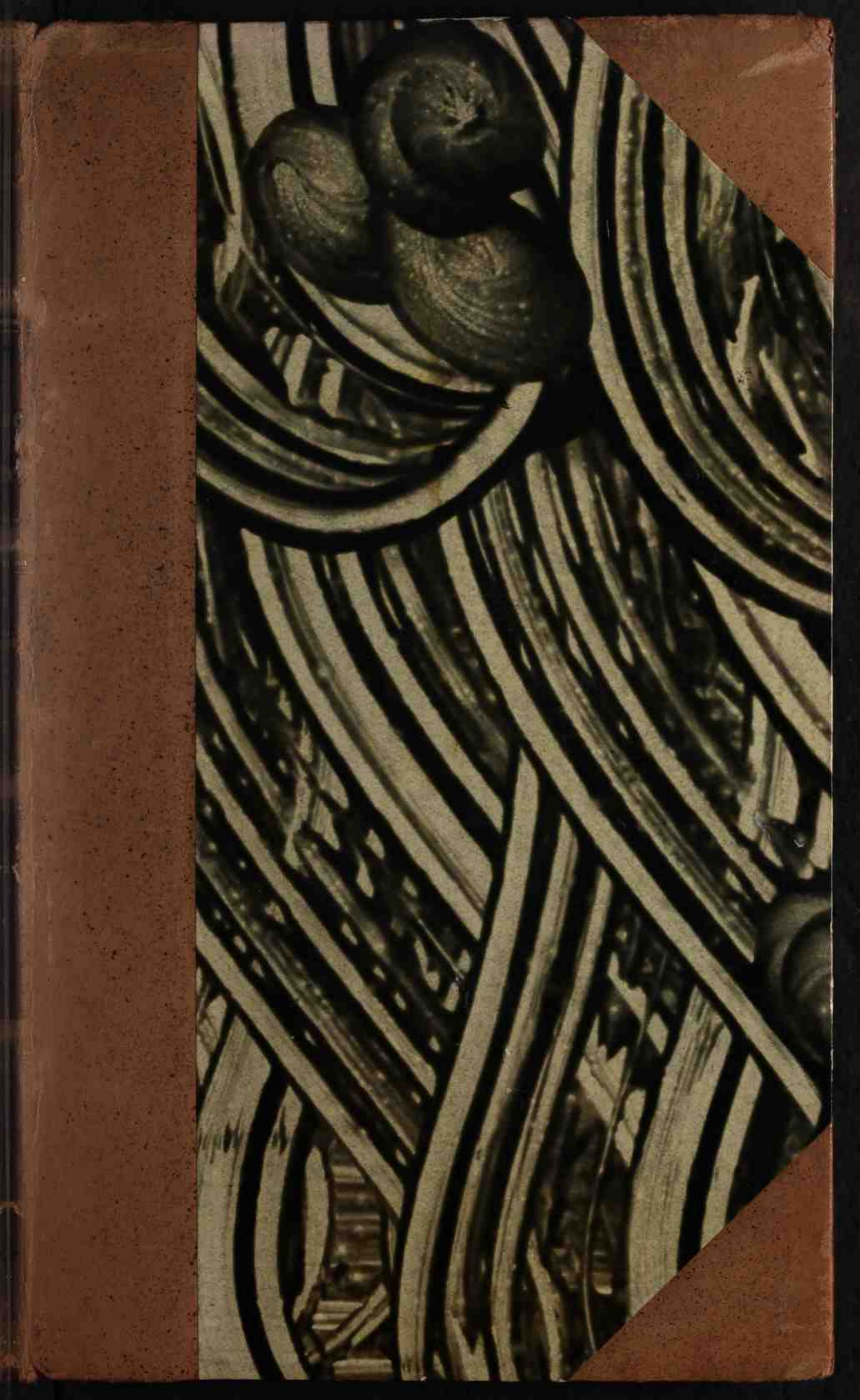
Forfatter(e) Author(s):	Winding, Andreas.; Andreas Winding ; med Tegninger af Gerda Wegener.
Titel Title:	<u>Den skønne Ubekendte</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : V. Pio, 1912
Fysiske størrelse Physical extent:	176 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

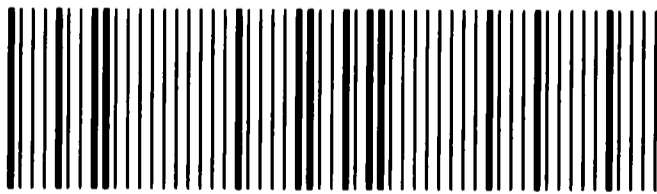
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

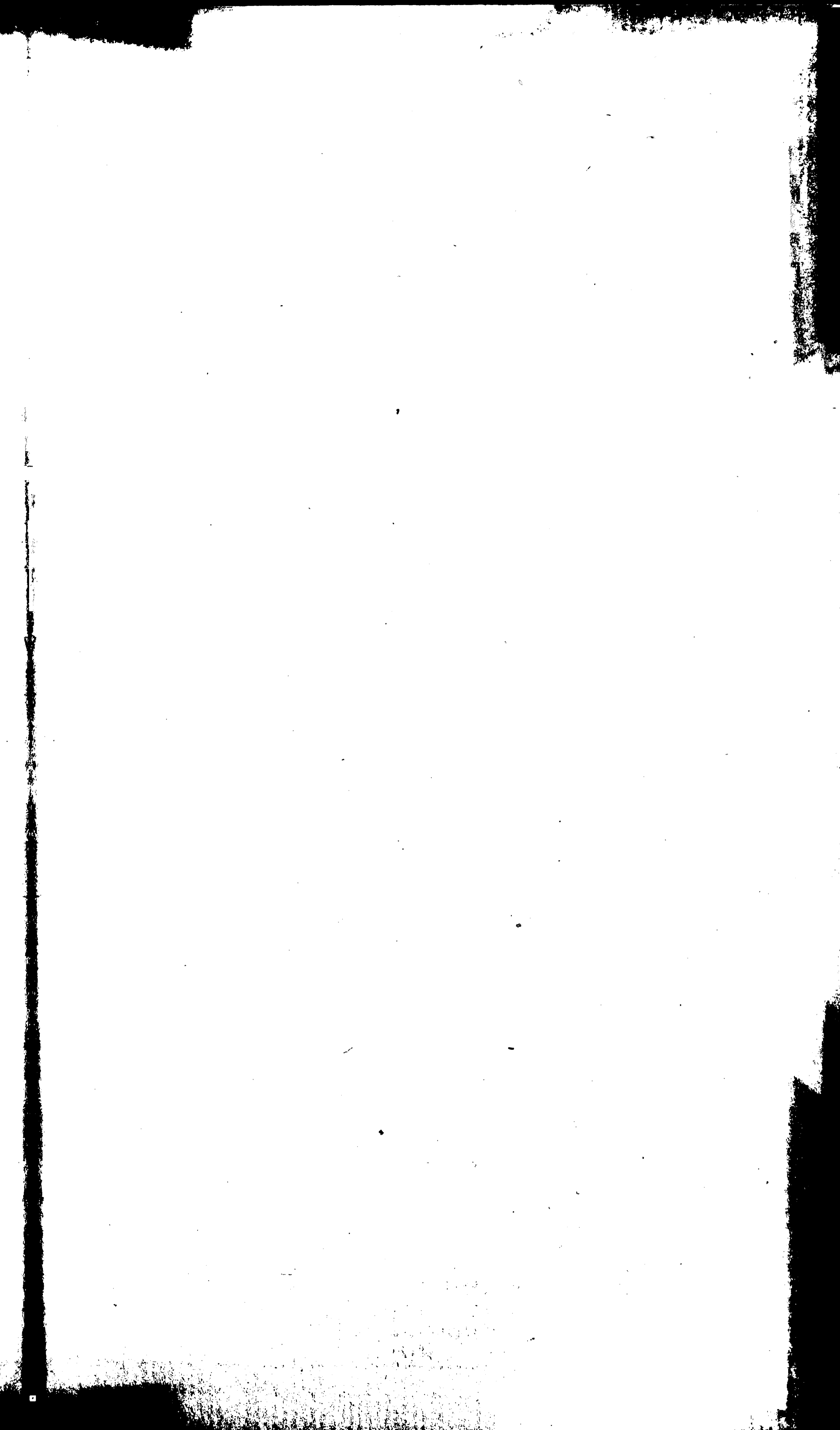
57 - 307

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021960110

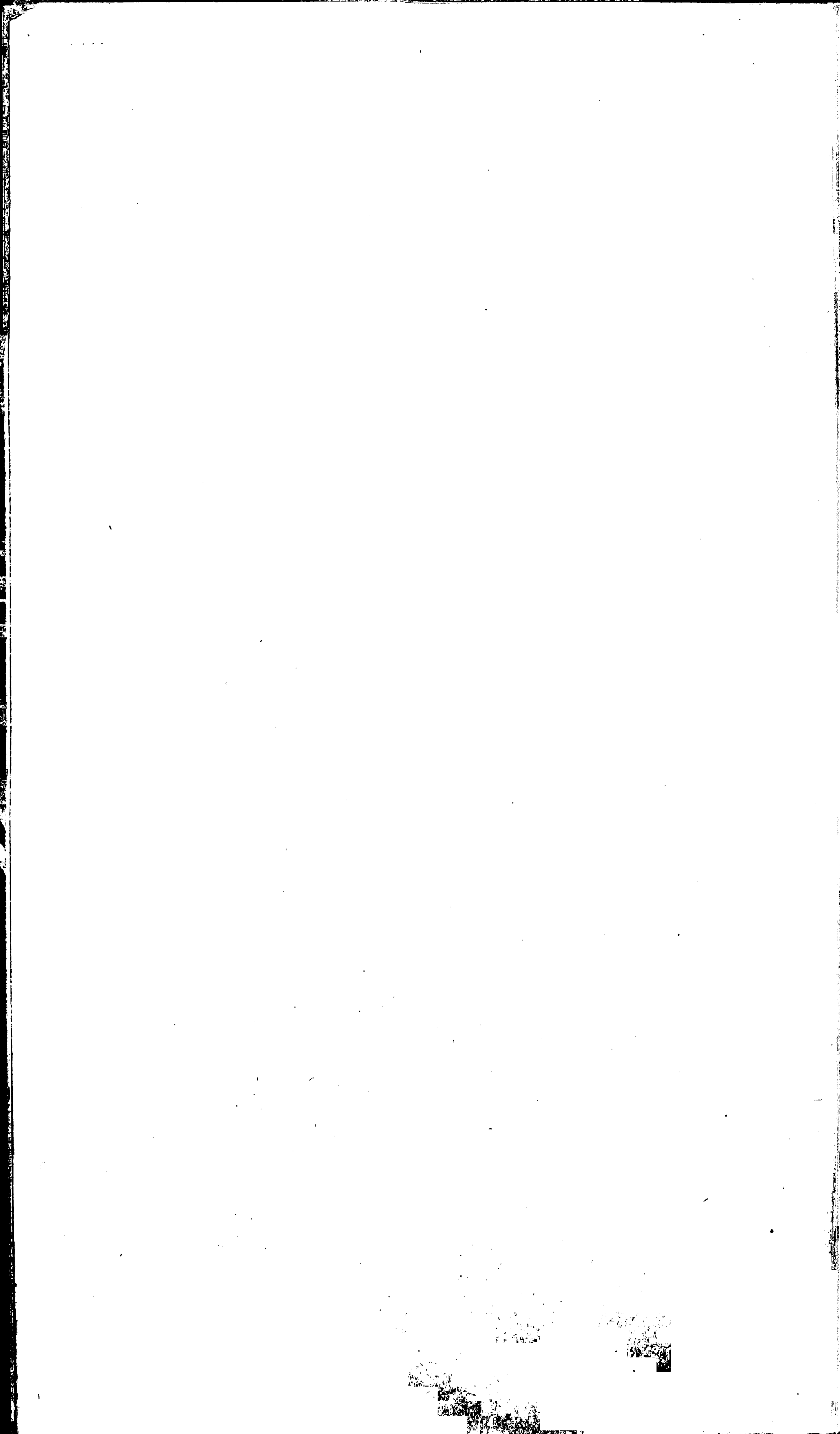

Andreas Winding:
Den skønne Ube kendte
med Tegninger af Gerda Wegener

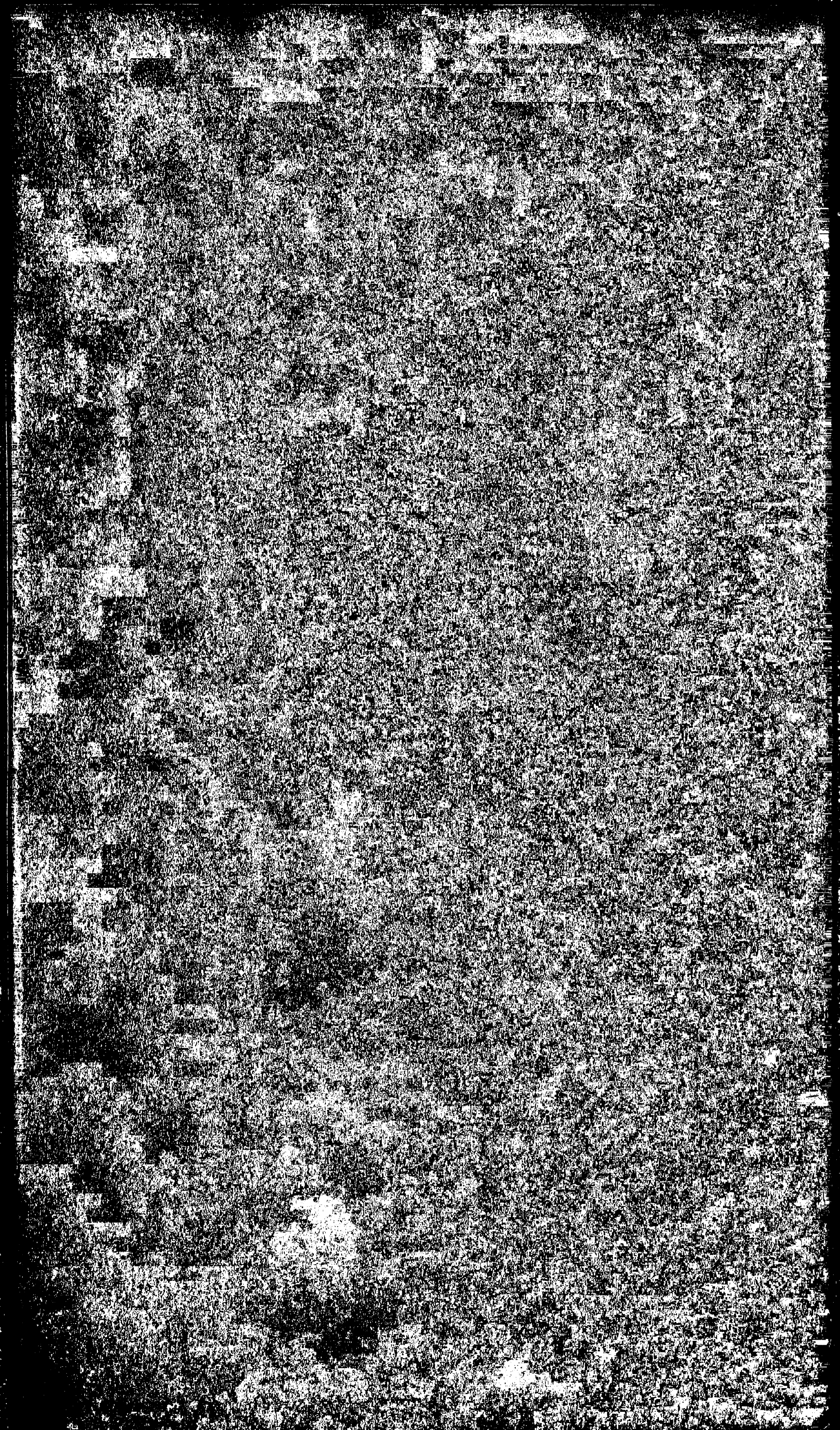

Forlagt af V. Pios Boghandel
Poul Branner
1912

DEN SKØNNE UBEKENDTE

1913. 2333

ANDREAS WINDING

.....

DEN SKØNNE UBEKENDTE

MED TEGNINGER AF GERDA WEGENER

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL
— POVL BRANNER —

1912

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

Mine Vinduer staar aabne ud til Sommernatten, og en mild Duft er over Byen ved Sundet. Den strømmer mig imøde fra de violette Rhododendron omkring Hesten paa Kongens Nytorv, fra Stjerne langs de blanke Søer, hvor iaar Kastanjens hvide Lys blomstrer rankere end nogensinde, fra den gamle Vold under Lindene, hvis Duft er blidere end før . . . Det er som et Minde om noget forbigangent, Ungdommen, der glider bort med Timerne, Forelskelsen, som er uden Maal, Lykken, der kommer som Duft af blomstrende Lind, Himlen, der er lysere og lettere end nogen anden Himmel, fordi den er Himlen over vor Ungdom, vor Elskov, vor Lykke, uden Stjerner i sit blege Dyb . . . , og Skyerne flagrer hen som Slør og forsvinder.

Og som Natten bliver Dag, er denne Bog skrevet til Minde om hende, Den skønne Ubekendte, der gik forbi og blev min tabte Lykke. Endnu danser de unge som dengang, men nu danser du med en anden, og jeg staar ensom bag en Rude og ser Parrene glide forbi. Dengang sprang Skovene ud for os, og Rødtjørnene blomstrede for dig og for mig. Husker du Rødtjørnene i Haven ved Sundet? Deres prangende Pragt, deres duftløse Ro, deres stille Søvn under St. Hansnattens blege Stjerner! Vi fulgtes langs Stranden mod Solnedgangen, Sandet laa fast og rent under vore Fødder, og over Villavejene hang Syrener og Guldregn i tunge Klaser og blomstrede kun

til Glæde for os. Alt dette saa vi sammen vokse og visne i Sommerens Sol. Men naar vi sejlede ud i vor Baad, var Himlen altid blaa som over Alperne ved Beau-lieu, og Kysten langs Sundet stod i Flor af Roser og Jasminer som ved Foraarstide paa Isle of Wight. Hvide Klodeskyer sejlede hen over vore Hoveder.

Og naar vi vaagnede, var Plænerne i Parken violette i det første Gry, vi fulgtes gennem Haven og saa, hvor de dalede i bløde Skraaninger ned mod Vandet, indtil de svandt bort i violblaa Fløjlskygger under skælvende Popler, hvis fine Løv dirrede lysgyldent i Solopgangens Skær. Naar vi kørte ud, sang vor Bil i de brede Vejes gnistrende Støvskyer over Nordsjællands Bakkedrag. Vi fløj gennem lyserøde Taagedampe langs Søen, en aaben Spejlfavn mod Skyen, og i Morgendisen saa vi Himlens Kuppel, en bristende Boble, rosa og grønligblaa, svagt falmende mod den vestlige Horisont i blege Opaler ...

Saaledes var Morgenen dengang, og saaledes var Dagen. Natten er kommen, og mine Vinduer staar aabne for at modtage den. Et Minde om noget forbigangent flagrer ind, en mild velsignet Duft fra min Ungdoms lykkelige Tid. Om hende, den skønne Ubekendte, om hende vil jeg skrive.

— —

Mit Navn er Ole Vind. Jeg er Skribent. Jeg skriver for at leve, og fordi det morer mig. Mens jeg skriver, fordriver jeg Tiden. Men éngang var jeg den unge Lærke! Sproget skulde synge og danse under mine Hænder. Hvad min Moder spillede, mens jeg var Barn, hvad min Fader sang i de stille Aftener fra Verandatrappen i den gamle jyske Have, vilde jeg give Tone og Lyd i mit Sprog. Skøn-

heden skulde spejle sig deri, alt hvad jeg havde set, Fjordene med de fuglerige Holme, min Barndoms Glæde, den ensomme Sø mellem Skovene, min første Ungdoms Aar, Rejserne og Kunstens herlige Fryd. Primavera skulde gaa forbi, Rafaels Himmel hvælve sig, Rembrandts Lys skulde straae imod os og Grækenlands Marmor leve iblandt os. Saaledes drømte jeg, og Vorherre kom en Aften og sagde: Ole Vind, du er Digter!

Jeg kom til et stort Torv. Det var April, og Skyerne drev lavt henover Husene. Torvet laa blankt af Regn og spejlede i sig en Stump af Himlens blaa. Midt paa Torvet et Anlæg, og her bag Gitret en Mand til Hest. Udenom Anlægget gik mange Mennesker, nøjagtigt følgende et Par Fliserækker og hyppigt hilsende hinanden. Man sagde mig, at dette Torv var Hjertet i København. Ogsaa Byens Hjerte skulde skælve i mit Sprog.

Tiden gik. Jeg blev 28 Aar, og nu kender jeg Torvet og Byen og dens Mennesker. Jeg gaar hver Dag forbi Anlægget, ærbødigt hilsende. Jeg ved, hvem der bor i Husene her omkring, og alle Trappegange hvisker, naar jeg gaar ind, hvert et lille Navneskilt har sin egen lille Fortælling, jeg kender Fliserne paa Torvet, hver enkelt har sin egen særegne Fordybning, sin egen Klang. Jeg føler paa Luften og Vinden, som blæser over de farvede Huse i Nyhavn, naar Foraaret kommer og de violette Rhododendron vil blomstre. Mit Sind er aabent for Byens Indtryk og Stemninger, men Byens Hjerte skælver ikke. Thi jeg er ikke mere den unge Lærke, og Vorherre ønskede ikke, at jeg skulde være Digter. Den, der giver sit Liv til de mange, har tilsidst intet Liv.

Jeg mødte Primavera. Hun kom over Torvet en

Dag som alle de andre, og jeg vidste ikke, hvem hun var. Jeg havde paa Fliserne mødt saa mange Kvinder, jeg kendte dem alle og fandt efterhaanden, at de alle var ens. Dog to var ikke som de andre, Lili og Juliette. Disse to, Juliette og Lili, mødte jeg bestandig, og naar jeg senere tænkte paa Torvet, huskede jeg det altid som i dette Foraar. Mellem Blomster under lysegrønt Løv en Brønd, paa Brøndkanten legende Amoriner, og paa hver Side af Brønden en Kvinde, Juliette og Lili, to Kærligheds Gudinder, begge smilende, dragende mig til sig, og da vi sad ved Kærlighedens Brønd, faldt en Regn af Blomster over os, Himlen var rød og gylden og Vaarens Duft beruste os. Da gik Primavera over Torvet.

Dette er Bogen om den skønne Ubekendte.

Juliette Reitz mødte jeg første Gang hos Grevinde Lefeldt. Det var Foraar, men udenfor Byen laa Sneen endnu i Driver. Luften var fugtig og mild, og Jorden dampede i Solskinnet. Paa Grænsen af Vinteren vilde de unge adelige holde endnu en Fest, inden de tog ud til Gaardene. Paa Palæet i Amaliegade var Festkomitéen samlet. Den gamle Grevinde Lefeldt, der havde paataget sig Arrangementet, indbød hos sig til Femte de medvirkende ved Festen, en Del unge Komtesser og Baroner og nogle af de rigeste unge Mennesker af Bourgeoisiet. Deres Fædre betalte med Glæde, hvad det kostede, for at se Børnene i adelig Indramning. Da de rigeste Mænd i Danmark lever af at fabrikere Margarine, kaldtes Festen af de Adelige allerede Margarinefesten, men blandt de borgerlige, udadtil og officielt, hed den „Den adelige Valmuefest“, og Kongefamilien vilde komme til Stede.

Blandt Grevindens Gæster var ogsaa nogle Skuespillere og Skuespillerinder, der velvilligt havde maattet love at assistere, samt Repræsentanter for Pressen, der drak Te med Buk og mange Komplimenter.

Juliette Reitz stod i en Kres af unge Damer og Herrer. Jeg havde ofte tidligere set hende, paa Restauranter og ved Fester, altid var hun omsværmet af unge adelige, Officerer og Herrer fra Legationerne, hun gjorde et koket og selvbevidst Indtryk og drev

en Flirt, der var udfordrende og uforsigtig. Men aldrig var hun forekommet mig saa smuk som idag. En Stribe af Eftermiddagens Sol faldt i hendes lyse, helt askeblonde Haar, og saaledes blev hun for mig Midtpunktet i et Billede. For første Gang saa jeg, hvor henrivende lille hun var, og jeg fængsledes af hendes Øjne, der var mørke, næsten inderlige, selv naar hun lo med sin lidt pjankede Latter.

Den gamle Grevinde talte om Festen, der var til Fordel for de smaa Børns Vel.

— Denne Fest, sagde Grevinden, har et tredobbelte Formaal. For det første vil vi selvfølgelig gerne hjælpe de stakkels smaa Børn. For det andet morer vi os saa dejligt under Forberedelserne. Men lad os gaa let henover det. For det tredie vil vi gennem Festen ligesom drage de medvirkende opad, give dem et lille Indblik i, hvorledes der leves i vor Sfære ...

Jeg hørte ikke mere af Fru Lefeldts lille Tale. Jeg saa Fru Reitz løfte en Kop Te mod sin Mund, saa hendes Haand, der var lille og slank, og Munden, der i dette fuldendt skønne Ansigt er skæv, naar hun smiler. Tænk, at dette skæve Smil er en Charme mere!

En ung Dame, Fru Agnete Brock, der var med til at forberede Festen, sagde:

— Skal jeg ikke præsentere Dem, Vind, for Fru Reitz, som har Valmueboden?

Jeg præsenteredes for Juliette Reitz og stod nu midt i Billedet sammen med hende og talte om lige-gyldige Ting. Hun fortalte om sin Mand, Søofficeren, der var paa Togt med Korvetten og skrev fra Athen, at Bjergene blomstrede som Haverne i Juli hos os.

— Det er saa morsomt, sagde hun, at være gift med en Søofficer, det er som at opleve hele Verden fra sin Stue i Nyboder. . . .

— Det er dog bedre selv at rejse, lo Agnete Brock, egentlig skulde man altid rejse og allerhelst paa Bryllupsrejse . . .

— Vilde du rejse Bryllupsrejse hele Livet!

— Ja, hvis det var muligt! For det er det yndig-

ste, og jeg forstaar heller ikke, hvorfor vi skal have Medlidenhed med Tulle Krag, der nu kommer til at ligge paa aarlige Rejser over Pyrenæerne og lige feteret i Paris og Madrid. Er der morsommere hjemme paa Skovkloster?

— Nej, sagde Juliette Reitz, men tænk, hvor meget ældre han er, og hun elsker ham ikke. Hun ta'r ham for at slippe for Moderen. Er det Lykke?

Hele Kresen talte nu om Baronesse Krag's forestaaende Bryllup med den gamle Kammerherre Bernild. Fru Reitz talte sig varm for den unge Pige, der skulde slæbes til Brudeskamlen — som et Offerlam, sagde hun, og Agnete Brock, der forsvarede Partiet; fordi det hele ikke var saa højtideligt, mente hun, udbrød pludselig:

— Er det saa meget bedre for dig, Juliette, der er gift med en Søofficer, som altid ligger paa Togter!

Juliette Reitz blev rød, og for at redde hende og samtidig ærgre hende lidt, sagde jeg:

— Aa, Diplomater klarer sig i Reglen! Jeg kendte en gammel Gesandt, der havde giftet sig med en langt yngre Kone. Ved Gesandtskabet var der en ung Legationssekretær, som med den gamle Gesandts Billigelse fulgte hans Frue i Teatret. Men en Aften vendte hverken Konen eller Sekretæren hjem, og den gamle Gesandt blev meget urolig.

— Det var ogsaa rædsomt! lo Agnete Brock.

— Den gamle Gesandt henvendte sig nu til en Privatdetektiv. De søgte overalt, men forgæves. Den gamle Diplomat var fortvivlet.

— Hvad skal jeg dog gøre! sagde han. Jeg har nu søgt overalt — bag Portièrerne, under Sofaerne, overalt i Huset . . .

— Mais vous n'avez pas cherché sous le secrétaire, sagde Detektiven.

— Lidt mere Te? spurgte Juliette Reitz og skænkede, og da de unge Damer og Herrer lo, føjede hun til:

— Deres uartige Historie er meget morsom, men den passer i hvert Fald ikke paa danske Forhold, og De maa finde Dem i, at jeg fremdeles beklager lille Tulle Krag.

Saa tilfældigt og saa ligegyldigt var vort første Møde. Næste Dag var en Søndag. Københavnerne udvandrede til Skoven i det tidlige Foraar. I Boggievognen mødte jeg Fru Reitz. Hun var i Selskab med sin Svigerinde, Agnete Brock, dennes Mand, Kontorchefen og to Søofficerer, unge Brown og unge Falkenfleth. Alle havde de deres Golftasker i Netene. Fru Reitz var i en hvid Sportsdragt, der klædte hende. Jeg kunde ikke undgaa at se, hvor fast og ungpigeagtigt hendes Bryst sad under Trøjen. Hun flirtede livligt med de unge Løjtnanter, og det gik op for mig, at denne Flirt, som jeg paa Afstand havde fundet misklædte hende, egentlig var ganske uskyldig, en naturlig Udtryksform for hendes Væsen.

Det var en af disse Dage, hvor Strandvejen faar en uventet Sommer og det gule Støv staar i Hvirvler bag Landauere og tusende af unge Cyklister. Sundet har allerede saa tidligt paa Aaret en Vrimmel af hvide Sejl.

— Se, sagde hun, hvor Middelgrundsfortet ligger og spejler sig grønt paa Vandet og ser Skibene gaa paa Langfart! Faar ikke ogsaa De Lyst til at rejse sydpaa og møde Foraaret?

— Foraaret, Frue, er overalt, hvor man selv vil møde det. Deres hvide Golftrøje er for mig mere Foraar end hele Riviéraen.

Hun lo som en ung Pige:

— De er nøjsommere, end jeg havde tænkt mig!

Vi skyndte os over Viadukten ved Klampenborg, hvor Kaffeosen nede fra Restauranterne stod i en Em, — det formelig lugtede af Søndag, — og ind i Dyrehaven, hvor Løvet endnu hist og her værnede en skiden Klat Sne mod Solen. En Hjord af Daa-dyr raslede forbi under de nøgne Træer. Kildesøen laa blank og grønblaa under det tidlige Foraars blege Himmel.

En enlig Solsort gav et Fløjt gennem Skoven, Mejser og Finker arrangerede Koncert, det store Foraarsstævne var begyndt, og i Vejens Grus foran os jagede to Blaamejser hinanden.

— Hvorfor flyver hun ikke? lo Brown.

En Cyklist hujede forbi i Fart nedover Bakken, og Fuglene svirrede bort i et blaat Strejf. En Spætte hakkede i Barken af et gammelt Træ for at vække de søvnige Larver derinde.

Hun og jeg var kommen noget bag efter de andre. Hun gik hurtigt, men med ganske smaa Skridt i sin snævre Kjole.

— De kunde vist ogsaa trænge til at vækkes!

— Hvorfor?

— Ved De, at i de sidste ti Minuter har De ikke sagt et Ord! Det er ikke videre galant mod en ung Dame!

— Jeg gik og beundrede Deres smaa Fødder. Jeg kunde have sagt det for længe siden, men Foraarsluften gør tung.

— Det er, fordi De ikke sporter. Hvorfor spiller De f. Eks. ikke Golf? De er ikke nær saa livlig, ikke nær saa meget med, som jeg troede!

— Skal jeg gøre Kur?

— Nej, lad de andre om det! Der er nok.

— Morer det Dem?

— Ja, hvorfor ikke! Man dækker sig bag Flir-

ten. Jeg ved nok, mine Venner siger, jeg har mit Ydre imod mig, fordi jeg undertiden smiler lidt for venligt til en ung Mand, der er forelsket. Men jeg kan ikke gøre for det. Jeg vil saa gerne se lykkelige Mennesker omkring mig, — skulde jeg saa ikke kunne nikke lidt opmuntrende engang imellem til mine unge Venner. Og naar det oven i Købet morer mig!

— Men De mener altsaa ikke noget med det?

— Nej, har De troet det! Alt dette udvendige er mig i Virkeligheden ligegyldigt. Egentlig lykkelig er jeg kun de faa Maaneder af Aaret, hvor jeg har min Mand hjemme fra Havet ...

Hun smilede med sit lidt skæve Smil, der var saa fyldt med Sødme, og hendes sorte Øjne hvilede i mine, næsten inderligt.

— Derfor er det, sagde jeg, at jeg aldrig har gjort Kur. Jeg indlader mig nødigt paa det haabløse, og naar jeg saa Dem ude omkring, omsværmet og tilbedt, har jeg altsaa gættet rigtigt ...

— Søde Jette! hvor bliver I dog af?, raabte Fru Brock, og Søofficererne stemte i med.

— Hvor Fruen ser alvorlig ud!, sagde Falkenfleth, der var fast engageret Tilbeder.

— Vi har ellers ikke talt om saa alvorlige Ting, vel?

Vi havde naaet det lille Jagtslot og Eremitagesletten, hvor Golfspillerne allerede var ude. Mit lille Selskab fik hurtigt deres Redskaber frem.

— Ja, nu maa vi desværre overlade Dem til Deres egen Skæbne, sagde Juliette, men i Sommerens Løb bør De virkelig se at lære Spillet!

Jeg blev staaende og saa, hvor flinkt hun haandterede sin Golfstok. En Smule koket var hun ogsaa i Spillet, men smidig, hurtig og yndefuld i alle Bevægelser. Hun vidste det aabenbart selv.

Jorden var endnu fugtig efter Tøbrud. Jeg blev kold af at staa og gik op i Jagtslottets Restaurant, hvor der brændte Ved i de gammeldags firkantede Støbeovne. Salen var fuld af Søndagsgæster og unge Sportsmennesker. Naar Døren gik ind til Naboværelset, hørtes høje Stemmer og lys Latter. Den unge Rist kom ud og spurgte, om jeg ikke hellere vilde slutte mig til Selskabet derinde. En ung Dame, Frk. Lili Rung, Amtmandsdatteren fra Jylland, sagde, da jeg blev præsenteret:

— Det var mig, som sendte Rist ind efter Dem. De er vel ikke ked af det? Jeg vilde gerne hilse paa Dem!

— Nej, tværtimod! Det glæder mig.

— Maa jeg præsentere Dem for min Kæreste, Ingeniør Plum. De kender ham vist ikke, han lever i Berlin.

Unge Plum sagde, lidt forlegen:

— Min Kæreste har sine Indfald, jeg haaber, De undskylder. Hun vil gerne vide, om De kommer til Valmuefesten?

— Ja, selvfølgelig! Jeg er oven i Købet med i Forberedelserne.

— Vi ved, at De var hos Grevinden forleden og fik Fru Reitz til at rødme, sagde Lili Rung. Det skal ellers være vanskeligt. Hører De ogsaa med til den Dames Garde?

Lili Rung havde trods sine atten Somre en skarp Tunge, og hun brugte den med en Aabenhjertighed, som kun hendes Alder undskyldte. Men hun var saa ung, og hun sagde alt saa uskyldigt, med et sødt Smil paa sit lille glatstrøgede Ungpigeansigt, at man tilgav dette Barn, og de unge Herrer omkring hende lo hjerteligt, hver Gang hun havde sagt en Uartighed. Hun var Typen paa en lille Pige fra et godt Hjem i

de danske Provinser, som i deres Uskyldighed kan tillade sig alt.

Samtalen sprang i alle Emner og var livlig, stadig ført af Lili Rung. Hjerteligst lo den unge Plum, hendes Kæreste. Og naar de to saa paa hinanden, kom der et fremmed Blink i hendes graa Øjne som Glød under Aske.

Jeg tog Afsked.

— Saa mødes vi ved Valmuefesten, sagde Lili Rung.

— Det haaber jeg.

— Jeg har sat alt ind paa at komme med, trods Familien og trods min Kæreste, der desværre maa rejse ...

— Jeg kunde ikke nænne at sige Nej! sagde han.

— Nænne! Nej, jeg gør, hvad jeg vil, og du ved det! Vi to skal danse sammen ved Festen, ikke sandt? Jeg er én af de sorte Pjerretter, og Balletmesteren siger, jeg bliver flink!

Jeg gik hjemad gennem Skoven i Skumringen. Jeg nynnede Juliettes Navn. Var jeg forelsket i denne Frue, der elskede sin Mand, den skønne Frue med det store Rygte, der skjulte sit sande Ansigt under en dristig og udfordrende Flirt? Nej, jeg søgte ikke den skønne Ubekendte, indlod mig aldrig paa det haabløse! Men jeg nynnede hendes Navn ad de ensomme Stier. Mod Aftenhimlen saá jeg Piletræerne langs Mosen, fryndsede af gule Rakler. I Kjærene hørtes Frøerne, en fjærn Gungren under Vandet, som naar Isen brydes ved Tøbrud. Mellem Hegnene vendte et enligt Par hjemad fra Skoven, en Mand og en Kvinde, der nu trak deres Cykler ind til Siden, gennem et Krat, saa ganske hensigtsløst ...

Hvorfor var kun jeg saa ene paa denne Foraarsdag?

Der var Bryllup i Holmens. Tulle Krag blev viet til Kammerherre Bernild.

Jeg mødte Frøken Rung paa Kongens Nytorv.

— De skulde gaa med i Kirken, sagde hun. Det bliver spændende! Jeg kender Tulle fra Jylland, og hun vil saa nødig.

— Vil hun da sige Nej foran Alteret?

— Nej, det har hun ikke Mod til. Hun er i Virkeligheden et lille Fæ, der kun gør, hvad Moderen siger, og hendes Fa'r blander sig aldrig i Familieanliggender.

— Har De ikke ondt af hende?

— Jeg har aldrig Medlidenhed med Fæhoveder! Desuden —, var jeg hende, gjorde jeg vist det samme, og klarede mig paa anden Maade!

— De er et fremmeligt Barn, Lili Rung!

— Mere fremmelig end egentlig Barn, lo hun, men I halvgamle Mandfolk ved saa lidt om os attenaarige.

Kirkerummet var allerede fyldt med Tilskuere. I en Stol saa jeg Juliette Reitz og hendes Svigerinde, Agnete Brock. Det var Slægtskabet, der bandt disse to saa forskellige Kvinder sammen.

— Det er de to sorte Faar i Familien Reitz, fortalte Lili, og Agnete Brock maa bestandig tage sin Broders Kone i Forsvar hos Departementschefen. De skulde se Svigerpapa! Han er gjort af Knokler og Skind.

Bægge Damer nikkede venligt, Juliette Reitz smilede tungtsindigt, hun var bleg og saa ud, som om hun kunde væltes af en Trækvind.

Ventetiden var lang. Den gamle Sømandskirke med de fuldriggede Orlogsmænd i Hvælvingerne og de tunge Lysekroner gjorde et døsig Indtryk. Men Bryllupsudsmykningen var hyggelig. Omkring Højalteret stod smaa søde, foraarsfriske Hyacinter og Tulipaner i Potter med lyserødt Silkepapir. Jeg talte over 30 Potter, medens vi ventede.

— Skulde Tulle virkelig alligevel have gjort sig ud til Bens? Det vilde ikke ligne hende!, hviskede Lili Rung.

Der gik en lang Tid. Stille gled Timerne. Damerne fra Dragsted og Jacobsen sukkede og var nær ved at blive utaalmodige. Da lød der endelig Vognrullen. Hele Kirken rettede sig med blanke Øjne og Hjertebanken. Man stirrede i Andagt mod det grønne Tæppe ved Indgangen og opfattede Lyden af en stræng Diakonissestemme.

Der gik igen en lille Ventetid i aandeløs Spænding. Saa for det grønne Tæppe helt til Side. Diakonissen smilede og nikkede, Folk strakte Hals.

Det var Brudgommen, Kammerherre Bernild, en høj og meget rødmosset Herre, nærsynet og allerede graasprængt.

Lili Rung smilede onskabsfuldt:

— Er han ikke yndig! Stakkels Tulle!

Udenfor Kirken hørte vi nu Automobilerne komme. Den danske Adel vrimlede forbi. Diakonissen maatte ustandseligt slaa det grønne Forhæng tilside. Højalteret med de tredive lyserøde Potter fyldtes efterhaanden. Nu kom Brudens Moder, den straalende Lehnsbaronesse, en Drøm af himmelfarvet Silke, grønblaa som Aftenhimlen, med Maaneskins-

perler og Solpailletter. Hun omfattede Kirken i ét eneste stort og blændende Smil.

— Er hun ikke dejlig?, hviskede Lili, helt betaget. Hendes Smil er som Nordlyset. Det isner!

Nu brusede Orgelet, og den gamle, helt lille og krumbøjede Lehnsbaron førte skælvende sin Datter mod Alteret. Tulle Krag, der gik alvorlig og rank ved Faderens Arm, var paafaldende bleg. Hendes lille sørgmodige Ansigt stirrede ubevægeligt frem mod det oplyste Alter. Over den hvide Pande laa en Krans af Orangeblomster, og i Brystet i et Brus af Kniplinger skælvede en eneste snehvid Rose.

Jeg saa over mod Juliette Reitz' Stol. Hun var bleg og syntes en Besvimelse nær. Lili Rung tog mig ophidset med et stærkt Greb i Armen. Et Sus af nysgerrig og paatrængende Hvirken gik gennem Kirkerummet, men nu var Spændingen ovre og udløste sig i mild Fred. Orgelet spillede Melodien til „Her komme Jesus dine Smaa“, og Holmens Provst begyndte at tale om Barndomsminderne og Hjemmet i Jylland med dets Idealer og Hygge og Nøjsomhed.

— Hvad er det, han siger?, spurgte jeg.

— Aa, det er altid det samme, lo Frk. Rung, og hun vrængede efter ham: Det er noget om Borg og Fæste — min Fa'r har fire Heste — den sorte er den bedste — I drage ud paa Gæste! Og saa ender han med Lykke og Hygge og bygge og trykke, og at Ægtefolkene skal beflitte sig paa at opdage hinanden ...

Jeg kunde ikke lade være med at le af Lili Rung, der blev ved med at more sig over Præsten og hele Ceremonien. Udenfor Kirken mødte vi Agnete Brock og Juliette Reitz.

— Det er oprørende!, udbrød Fru Reitz. Jeg har helt ondt endnu.

— Aa, tag det ikke saa alvorligt, sagde Fru Brock. Rimeligvis ender det i den største Lykke. Men nu maa jeg hjem til min Bams og Ungerne, lo hun og smuttede ud gennem Gitterporten i et Mellemrum mellem to Biler. Farvel, lille Børn, vinkede hun, — og gør nu lidt, kære Vind, for Valmuefesten!

Vi fulgtes et Stykke, alle tre. Saa fik Lili Rung pludselig travlt, hun maatte være hjemme i Pensionen inden syv, sagde hun, og skyndte sig til en Sporvogn.

— Jeg er ganske syg, sagde Fru Reitz. Følg mig ind paa „Kongen af Danmark“, dér kan vi sidde i Ro et Øjeblik, og jeg kan komme lidt til Kræfter.

Vi gik ind i den øde Kafé, der er saa hyggelig paa denne Tid. Kun et landligt Godsejerpar med fire lyshaarede Pigebørn i lyserøde Silkekjoler spiste Middag, inden de skulde i det kongelige.

Vi satte os bort i et Hjørne, og jeg bestilte et Glas blandet Vermouth til Fru Reitz. Hun følte sig hurtigt bedre.

— Hvorfor gaar egentlig dette Ægteskab Dem saa nær til Hjerter? spurgte jeg.

— Aa, jeg ved saamænd ikke. Jeg kendte kun Tulle Krag ganske flygtigt, men ...

— Tror De ikke, det vil lykkes den gamle Kammerherre at vække en slumrende Følelse hos dette Barn? Hun vil maaske tro, at det er det, man i Romanerne kalder den store Lykke?

— Aa, den legemlige Erotik betyder jo da saa aldeles intet! Er kun modbydelig. Har et Ægteskab ikke andet, — nej, det bærer én ikke over Afgrunden.

— Jeg forstaar Dem vist ikke. For hvor finder

De da den uoverstigelige Hindring i Ægteskabet mellem ham og den unge Pige?

— Deri, at hun ikke elsker ham! Hvorledes skulde jeg kunne holde ud at leve sammen med en Mand, jeg ikke elskede, hvis Væsen jeg ikke forstod, hvis Kærtegn var mig en Rædsel! Kunde jeg overhovedet tænke mig at forsøge et Ægteskab, som jeg maaske engang ad Refleksionens Vej vilde vænne mig til at finde taaleligt? Aldrig! En Forbindelse mellem to Mennesker, der hvor meget de saa end holder af hinanden, aldrig forstaar hinandens inderste Følelser og Liv, er en Umulighed, dersom der ikke i et afgørende Øjeblik mellem disse to opstaar det Vanvid, som vi kalder Elskov, og som forener dem i et Nu, hvor de er ophørt med at tænke ...

— Og senere?

— Naa, ja, Resten finder vi os vel i, fordi det ikke kan være anderledes, fordi det nu éngang er saaledes ... , og saa, fordi det vilde være at forsynde sig mod de menneskelige og de evige Love at bryde sit Løfte.

— Mener De da virkelig for ramme Alvor, at det vilde være en Synd, hvis Tulle Krag nu ikke kommer til at elske sin gamle Kammerherre, — om hun da søgte Erstatning for sit Følelsesliv i en Oplevelse udenfor Ægteskabet?

— Ja, saa absolut! Det er Menneskets Bestemmelse at blive paa den Plads, hvor det engang er sat. Det er vor Pligt at faa det mest mulige ud af den Opgave, der er os anvist. Og forbryder vi os herimod, maa vi undgælde derfor i en senere Tilværelse. Nej, jeg tænker ikke paa Fordømmelsen eller det evige Livs Straffe, som de kristne tror paa. Men der er en Gengældelse i alt. Og jeg tror, at ethvert Menneske gennem umaadelig mange Trin fra

det lavere til det højere, gennem en Mængde forskellige Tilværelser bevæger sig fremad mod et Fuldkommenhedens Maal, hvor ethvert Begær er hørt op. Og forsynder vi os i dette Liv mod de evige Love, maa vi undgælde derfor i en senere Tilværelse, Kampen mod vore Lyster begynder da forfra, ja, vi kan endog falde saa dybt, at vor Sjæl inkarneres i en Journalist eller en Haleneger.

— Ja, tænk paa det i god Tid, lille Ole Vind!, lo hun, — og jeg fandt hende allermest indtagende, naar hun filosoferede.

— Forlod nu den unge Pige, fortsatte Fru Reitz, den Plads, der er hende anvist, — ved Siden af sin Kammerherre, — tog hun sig en Elsker, for at tale rent ud, vilde hun maaske nok opnaa en øjeblikkelig Lykke, men hendes Sjæl vilde i sin nye Tilværelse flakke hvileløs omkring, søgende den unge Elsker, hun vilde faa en endnu sværere Kamp, og hun vilde forhale sin Befrielse. Ja, De ler, men saaledes tror jeg virkelig!

— Der er altsaa ingen anden Redning for den stakkels Tulle Krag, end at gamle Bernild maa afgaa ved en blid og hurtig Død?

— Nej, det er der ikke, lo Fru Reitz. Men det vil jeg ogsaa oprigtig haabe, snart maa ske! Nu har De min Moral, og nu maa vi gaa! For vel er Mams den taalmodigste Kone paa Jorden, men jeg tror ikke, hun venter længere med Aftensbordet.

— Det var begyndt at regne. Men Fru Reitz vilde ikke have Vogn. Jeg fulgte hende over Kongens Nytorv, hvor Lygterne stod som store Lystaager i det milde Aprilsvejr, til Huset i Store Kongensgade, hvor hendes Moder boede.

Jeg var uafhængig, uden Familie, venneløs; og for at føle mig helt ubunden, befriet fra ethvert Baand, alle Klokkeret og alle Aftaler, flyttede jeg ind paa Hotel d'Angleterre, fra hvis Vinduer jeg saa Torvet og Byen og hele den lille Verden omkring os i et idyllisk Fugleperspektiv. Det store Hotel isolerer Individet, gør ham til en Gæst og et Numer. Og som Hotelgæst Nr. 55 deltog jeg med den ubændige Livsglæde, der er Ungdommens, i Byens Liv.

Det var Valmuefestens Aften, og jeg kørte til Casino. Basarer og Boder havde været aabne hele Eftermiddagen, og de handlende Damer gjorde Indtryk af at være trætte. Men man ventede de kongeliges andet Besøg, og Smilene strammedes. Selve Festens Protektrice, Prinsessen, gled i sit Slæbe-toilette ildnende og opmuntrende fra Bod til Bod. Prinsessen bar luende rød Silke, en fuldtudsprungen blomstrende Valmue, selv blussende af Iver og Glæde med de tunge Øjenlaag sænkede over et Par slørede Pupiller, der syntes at have indsuget al Sødmen af det eksotiske Blomsterbægers Narkose.

I én af Basargangens første Boder stod den stætte, imposant svulmende russiske Fyrstinde og solgte malede Paaskeæg. Den lille sydlandske Attaché havde netop vekslet en Hundredkroneseddel med et Fyrstinde-Æg og rakte det nu til en blond engelsk Miss, der kyssede paa Fingeren:

— You are charming! og smilende gik videre med sit Æg.

Den lille Attaché var Damernes fornemste Yndling den Vinter i Kjøbenhavn. Han gnistrede af Sort-hed, det kortklippede Haar, Stenkulsøjnene, den elegant irriterede Moustache. Uimodstaaelig var han, sagde Kjøbenhavnerinderne, med sine tredive Aar, — men ondskabsfulde Norgesrejsende vidste at fortælle, hvorledes han i Vinter, da nogle overgivne unge Damer rullede ham i Sneen foran Voksenkol-len, var bleven hvid — baade med Haar og med Skæg — paa en eneste Time.

Fra en Bar skænkede den franske Grevinde fransk Champagne, og hendes røde Haar luede som en Ild-Orchidé. Grevinde Rabe og hendes Døtre ledede en Tombola, hvorom mange unge adelige flokkedes, og den lille sorte Digter assisterede hende med en hvid Malmaison i Kjolens Opslag, raabende udover Gangen, hvor Parrene trængtes:

— Køb denne Parasol! Den er enestaaende i Solskin — jagu' er den enestaaende!, — og han lo af fuld Hals: Aldrig saa jeg en værre Umbrella, Deres Naade!

Han sprang ud paa Gulvet og greb min Arm: — De skal se, Pjerrot'erne, Vind! Iaften slaar de unge adelige Smut med Øjnene — under Prinsessens Protektion, — og deres Silketrikots er strammere end Pagernes ved det russiske Hof, end Dansernes ved den kejserlige Ballet ...

Og leende førte han mig videre. Vi standsedes af Trængslen foran Valmueboden, hvor Juliette Reitz, skønnere end nogensinde, dybt nedringet i sin gule Silke, hjalp Prinsessen. Hun sparede ikke sine flinke Øjne i Velgørenhedens Tjeneste.

— Se Juliette Reitz!, sagde han, hendes skæve

og lastefulde Mund! Er det ikke det fuldendt skønne Billede, søndret af en Vandal, en Buste fra Forfaldsperioden mellem østgothiske Barbarer —.

— Mine Herrer, raabte Fru Reitz, der havde faaet Øje paa os: Skaf mig blot to Stykker Smørrebrød, jeg er sulten som en Ravn!

— Det er vi vel alle —, sagde Digteren.

Der gik en Mumlen gennem Basargangens hele Længde, og som af usynlige Hænder dannedes der midt gennem Sværmen en aaben Bane. De kongelige med Følge holdt deres Indtog. Alles Øjne var rettede mod de nye Gæster, der ved den Opsigt, de vakte, mindede om en Procession, Festen havde ligesom faaet et Midtpunkt, og pludselig saa jeg den unge Mand, der denne Vinter omtaltes som Byens første Journalist, albue sig Vej ned mod Udgangen. Han var blond og blaa og æblekindet, en lille landlig Kugle af Uskyldighed, der gjaldt for at være lastefuld, og som i sine Artikler bestræbte sig for at synes det, stolt over at være frygtet og kendt blandt Verdenens og Halvverdenens Damer, hvem han nærmede sig med kunstig skjult Hjertebanken og erobrede ved sit naive Smil. Han gik ikke, men gled i Hofterne, og hans lidt skæve Ben var i dette Øjeblik af umiddelbar komisk Virkning. Han havde faaet Blyanten frem og var allerede begyndt at notere Festens Begivenheder i kronologisk Orden.

Dronningen, der gik med Besvær støttet til en Stok, standsede allerede ved første Bod for at hilse paa den russiske Fyrstinde og hendes Paaskeæg. Kongen spadserede videre blandt sine Københavnere med det venlige Hovede lidt paa Sned, sit underfundige og undertiden ligesom meddelagtige Smil. Han standsede foran Valmueboden og talte livligt og del-

tagende med Fru Juliette Reitz, bestandig med dette Smil, der paa én Gang var velvilligt og spøgefuldt.

Valmueboden omringedes af nysgerrige, en ung Grevinde i søgrønt Fløjl med vandblaa Bøjler over sit blonde Haar, kendt for sine Forbindelser i Diplomatiet, slog koket sin Vifte mod Majestætens Skulder, adelige Blomsterpiger i korte Skørter flokkedes, som en Bølge lukkede Mængden sig over den aabne Vej i Basargangen, og Festen gled videre.

Casino er et Virvar af Gange og Korridorer. Luften var hed af Parfumer; allerede nu saa tidligt paa Aftenen var Parrene begyndt at finde hinanden, hidsede af Farverne, de frie og brogede Dragter, den løsslupne Munterhed, en Luftning af hede Essenser og Erotik bølgede gennem det ganske Hus ...

Jeg gik op i lille Sal, hvor endnu for nedrullet Tæppe nogle unge adelige holdt sidste Prøve paa et Balletdivertissement af La jolie Parfumeuse. De unge Herrer bar sorte Pjerrotkalotter over deres engelske Frisurer, for Resten havde de hvide Silkekapper og stramme Trikots og var meledede med Puder, som havde de ikke sovet i flere Nætter. Kun Mundene lyste i de blege Ansigter som røde Arr. Damerne, Margarinefabrikanternes Døtre, var vildt opskørtede og noget forvirrede. Lili Rung var den smukke Parfumehandlerske, udset til at være Primadonna for en Aften, i fodfri sort Silkekjole, og hun havde tegnet sine Øjenbryn i to skraa Streger, der gav hendes Ansigt et fremmedartet og perverst Udtryk. Hendes sorte Haar, som hun ellers bar glatkæmmet ned over Tindingerne, gnistrede iaften uroligt og elektrisk over hendes høje, hvide Drengepande, og i de graa Øjne spejlede sig Rampens Lys.

Solodanseren fra Balletten, der havde indøvet Di-

vertissementet med de unge Dilettanter, iagttog deres sidste anstrengte Pas fra en Kulisse:

— Rigtig, rigtig!, raabte Danseren. Blot lidt mere Dristighed, mine Herrer, lidt mere Temperament, saa skal det gaa, — og med store Armbevægelser dirigerede han de unge adelige frem og tilbage over Scenen, Chancement til højre, alle omkring ...

Øvelserne fortsattes. Fra Scenens Skovdekorationer saa Slægtninge til, og de hvide Skjortebryster gik i Stolthed paa landligt udseende Godsejere med blussende Ansigter. Her stod ogsaa Festens egentlige Instruktør, og den unge forhenværende Officer, der havde svigtet Sabelen for Kunsten, klappede henrykt en lysøjet Pjerrot i Ryggen. Instruktøren bar paa et Par altfor lange Ben et lille paa én Gang uskyldigt og hærget Barnehovede med den graadige Mund krænget som en forsulten Fugleunges Gab.

— Naa, hvad bliver det til?, spurgte Danseren brutalt henimod den lysøjede.

— Nu kommer han jo, det søde Barn!, raabte Instruktøren. Han er den flinkeste af Jer *alle* sammen!

Men midt i Pas'ene standsede den unge Grev Lejon og bad koket snøvlende:

— Skal vi ikke se glade ud?

Kulissen jublede.

— Rigtig! Rigtig! Se glade ud!, kommanderede Danseren. De unge øvede videre under fortvivlede Anstrengelser, og Danseren, der atter havde faaet sit ubevægelige Træansigt, saa ned mod sine Ben, disse Ben, der var de fejreste i Kjøbenhavn, og som hver Aften fyldte det kongelige med et Parket af unge Fruer. Han havde om Formiddagen, paa selve Festdagen, haft Besøg af Kongens Foged, der gjorde Udlæg i en Samling Portræter med Dedikationer fra

Byens smukkeste Damer, og lidt træt, som gad han ikke grundlægge nogen ny Samling, saa han op paa Lili Rung:

— Rigtig, rigtig, Frøken Rung, lidt mere sylfeagtigt ...

Sceneinstruktøren stanklede rundt paa sine lange Ben og afleverede under kokette Armbevægelser de sidste Vink og bidrog sit til at forhøje Nervøsiteten.

Saa gik Tæppet. Nede i Salen sad de kongelige paa Plads, forrest paa røde, højryggede Stole med Kroner paa Ryggene, de adelige var paa Plads, de borgerlige, alle. Pjerrot'erne dansede ind, lidt hjulede i Benene, dem Vorherre havde skabt til Ridning eller højest til Arméen, og de unge Piger med smaa søde runde og buttede Arme, der fik os til at tænke paa Jul og Bagning og Bolledejg ude paa Gaardene, — men Kongen nikkede venligt, bifaldende, som om han smagte paa det, og nu dansede den smukke Parfumehandlerske ind.

Lili Rung lignede et Væsel med Munden som en rovgridsk blodig Stribe over det blege Ansigt. Jeg kom til at tænke paa en Varulv, disse Fortidens Bastarder, som vi kender fra Nyromantismens Malerier. Jeg saa over i Kulissen paa lille Ettie Blom, hvem Sceneinstruktøren konverserede. Hun var blond som en Kornager, med store blaa Øjne og røde, dunede Kinder, et uskyldigt og uberørt Barn, som jeg vilde tage kærligt under Hagen og tilhviske: *Du bist wie eine Bluhme!* Og Lili Rung, der dansede, ogsaa hun var Barn, en uartig Dreng, som jeg havde truffet dem paa Montmartre til Apéritif-Ballerne, hvor der danses ved en Absinth. Dansegulvet er fuldt af ganske unge Pigebørn og næppe fuld-voksne Maquereau'er. En er slank og yndefuld med et gnistrende brunt Haar, der falder i Lokker ned

over Jacket'en og med Lemmer smidige som en Drengs. Vi danser ud, og hun danser fortryllende, men under Dansen ser jeg, at Pigen er en Dreng i Kvindeklæder, en Varulv, ét af disse yndefulde og indtagende Væsener, der fylder vor Sjæl med sølsom Gysen ... Lili Rung havde danset sit Parti, og Bifaldet slog op fra Salen, hvor de kongelige klappede for, mod den yndige, unge Pige. Stakaandet støttede hun sig til Kulissen og nejede. Hendes graa Øjne lyste i det hvide Ansigt.

Jeg gik over Trapperne, som fører til Pergolaen. Jeg traf Fru Reitz og Fru Brock, der havde benyttet Pavsens under Forestillingen til at spise. Unge Brown og unge Rist havde holdt dem med Selskab. Nu ventede de, Dansen skulde begynde i store Sal. Nede fra hørte vi Opbrudet over vore Hoveder, alle strømmede nu mod Salen, hvor Kongen havde lovet at føre Ballet op med Prinsessen. En Karnevalsstemning havde grebet Fstdeltagerne, og Trapperne var som venetianske Gæstebud, Veroneses Farver.

Gardens Orkester faldt ind, og efter Kongens Dans var Salen et Brus, et Væld af Valmuer dalede fra skjulte Rum i Loftet og faldt over de dansende Par.

— Skal vi to danse?, sagde Fru Reitz stakaandet, og vi dansede ud i en Vals. Jeg følte næsten ikke hendes Legeme i min Arm, vi gled imod Takten, beruste af Musiken og vore egne Legemers Bevægelse, Salen var uden Hindringer, vi havde Gulvet som to Erobrere, — saa svag og let hun var i min Arm, saa slank i sin kvindelige Ynde, og jeg undrede mig over denne rolige og kølige Frue, hvis Temperament nu skælvede ud i Valsens Rhytmer.

I Pergolaen stod Agnete Brock og lo:

— I danser, I to!

Unge Falkenfleth inklinerede. Han dansede, som Søofficerer danser, — de erobrer hvert Aar en ny Havn, — Agnete Brock og jeg fulgte beundrende det unge Par, indtil Brown førte hende ud. En Arm blev stukket ind under min. Det var Lili Rung:

— Naa, hvad syntes De?

— De er et yndigt og fordærvet Barn, Frk. Rung!

— Det havde De ikke ventet af en lille Amtmandsdatter fra Jylland!

— Er Deres Forældre her?

— Min Mo'er var til Forestillingen. Hun tog henrykt hjem. Jeg lignede, sagde hun, et Maleri af Watteau. Finder De det samme?

— En Pastische maaske, — men fra en senere Tid. Amtmandinden er vist en Høne, der endnu ikke ved, hun har udruget en Ælling.

— Jeg kan kun tilgive Deres Uforskammethed, hvis De danser godt!

Mine Øjne søgte Fru Reitz. Jeg fandt hende ingen Steder. Men da jeg selv var ude paa Gulvet, saa jeg hende, dansende med Kongen. Og langs Væggene stod unge Herrer og fulgte den smukke Frue med længselsfulde Øjne. Lili Rung og jeg standsede foran Bar'en, hvor den franske Grevinde endnu skænkede Champagne. Jeg saa gennem de aabne Døre Juliette Reitz neje ærbødigt for Majestæten. Næppe havde hun fjærnet sig nogle Skridt, før Solodanseren bukkede, og uden Skrupler tog hun hans Arm. Hun var berust af den Lykke, hun gjorde, ør af Festens Tummel, tænkte ikke mere paa, hvem der var i Salen, eller hvem der iagttog hende dansende. Lidt efter saa jeg hende og Springereren fra Nationalscenen forsvinde mod Pergolaen, og jeg hørte nogle

Fruer, der køligt og kritisk bedømte Festen, hviske forargede langs Væggene.

— Hvad tænker De paa? spurgte Lili Rung.

Er den skønne Ubekendte forsvunden? Lad os danse ud og finde hende!

— Hvem er den skønne Ubekendte?

— Det er altid den, man elsker! Hvor skulde jeg vide, hvem De elsker!

Da vi havde danset, sagde hun:

— Jeg har glemt min Vifte i Garderoben. Gider De følge mig derop?

Vi gik for at finde Viften. Paa Trapperne sad unge Par med Glas og Tallerkener, mange havde Armene om hinandens Liv. De kongelige var kørt bort, og Luften ved at blive lettere. Kun Prinsessen, der endnu gled gennem Festen som en straalende Valmue, kunde for et Øjeblik lægge Dæmper paa Ungdommens Glæde. Men smilende gik hun videre, bag sig hørte hun de kaade Kaskader af Latter, der brusede gennem Huset, og hun mødte gamle Grevinde Lefeldt:

— Til Lykke, kære Grevinde! Hvor Ungdommen dog morer sig!

Vi kom over en Gang, hvor Kulisserne laa i Skrammel. I et Hjørne i en interimistisk Baas stod en gammel Hest fra et Folkeskuespil og gumlede. Oppe ved Krybben havde et ungt Par fundet hinanden, i Læ af den gamle Hest.

— Jeg elsker Kulisserne paa et Teater, sagde Lili. Alt Teater er saa rædsomt spændende! Her er Primadonnaens Loge! Naa, her har nok været Besøg, — det er dem vel undt, jeg vil haabe, de har moret sig!

Der stod to Champagneglas paa Bordet.

Lili Rung drejede Nøglen i Laas:

— Kys mig!

Hun slog sine Arme om min Hals med pludselig Voldsomhed.

— Kæreste Lili!

— Kys mig, sig det!

— Du er dejlig, Lili!

— Nej, sig det!

— Jeg elsker dig!

— Sig det, ja, du ved det!

Jeg bøjede hendes Hovede tilbage og hviskede.

— Ja, ja, sig det igen! Lyset! Sluk Lyset!

— — Jeg drev ud over Loftet, ravede mig frem mellem Kulisserne, hvor der nu var slukket, fandt endelig Trappen og kom ned til Festen, der var ved at stilne af. Jeg traf Fru Reitz, Fru Brock, Kontorchefen og nogle unge Mennesker i Frk. Nimbs Restaurant.

— Hvor har De dog været saa længe?, spurgte Fru Reitz, næsten bedrøvet. Vi har virkelig savnet Dem, føjede hun til i en ligegyldig Tone.

— Ja, min Svigerinde, sagde Fru Brock, har været alvorlig bange for, at der skulde være tilstødt Dem noget ondt!

— Et lille Eventyr!, lo Falkenfleth.

— Har De nogensinde smagt Vildsvineryg? Det er bedre end alle Eventyr. De skulde prøve et Stykke, sagde Kontorchefen og rakte mig en Tallerken.

Lidt efter brød Selskabet op. Det var allerede sent. Solodanseren ravede drukken gennem Gangen, Sceneinstruktøren kom Arm i Arm med sin Pjerrot.

Ved Udgangen stod Lili Rung, paaklædt, og skulde gaa i sin Vogn.

— Gudskelov, at jeg fandt min Vifte!, lo hun. Vil De følge mig hjem?

— Jeg følger dig til dit Hotel, hviskede hun i Vognen.

Idet Natportieren lukkede op, sagde hun og rakte mig en Buket:

— Tag dem!

Jeg tog Blomsterne og fulgte hende til mit Værelse.

Der kom en ond Tid, hvor jeg ikke saa Juliette Reitz. Hun var ikke paa Restauranterne. Hun forsømte Teatrene. Jeg fandt hende ingen Steder. Mødtes vi tilfældigt paa Gaden, drejede hun Hovedet bort. Eller hun skraaede over mod et nyt Fortov. Eller hun standsede en Veninde, talte pludselig ivrigt og glemte at se mig. Det skete tre Gange. For hun vilde ikke se mig. Efter Valmuefesten sørgede hun for ikke at træffe mig. Hvorfor? Var hun vred? Hvorfor var hun vred? Det angik mig ikke. Men alligevel var jeg bedrøvet. Jeg havde en ond Tid.

En Dag kom jeg ned i Hotellets Forhal. Det var et Par Dage efter Festen. Der sad Lili Rung. Hun skulde i Palmehaven, sagde hun, ventede paa bekendte.

— Tak for sidst, føjede hun til. Det var en morsom Aften. Jeg har for Resten en Hilsen til Dem fra min Kæreste, jeg skrev, vi havde været sammen; han er nu i Berlin, og haaber ved Lejlighed at se Dem ...

Hun talte ligegyldigt. Det kom hende ikke ved. Jeg blev meget lykkelig. Jeg havde gaaet siden den Aften og været bange for den lille Pige. Tænkte hun ondt om mig? Jeg havde givet efter for en Stemning, det var Fest, vel, men var der mere? Jeg elskede hende ikke. Jeg vilde være fri som før, leve mit eget Liv. Men havde hun da glemt den Nat? Var det ligegyldigt altsammen? Jeg spurgte hende ikke. Jeg

blev kun saa befriet og glad. Lilis første Hilsen var mig en stor Beroligelse.

Drejedøren ud til Torvet gik, og som om Lili aldeles ikke kendte mig, vendte hun mig Ryggen for at hilse paa to Damer, der traadte ind. Det var to sortklædte Damer, Embedsmandsfruer fra Provin- sen. Den ældste havde graat Haar ved Tindingerne. Hun var høj og statelig. Det var vel Lilis Mo'r. Nu bøjede hun sig frem mod Lili og kyssede hende paa Panden. Lili var et yndigt og uskyldigt Barn. Hendes høje, rene Pande lyste, og det sorte, skilte Haar faldt blødt ned over Tindingerne. Hun lignede nu de gamle italienske Mestres Billede af Guds Mo- der.

Jeg gik op paa mit Værelse. Jeg stod lidt ved Vinduet, saa ud over Torvet og tænkte paa den Lyk- ke, det er at være fri. Jeg hørte nogen ved den yderste Dør. Det var vel Jomfruen? Men det var Lili, som kom. Uden et Ord gik hun hen imod mig, tog mig om Halsen og kyssede mig hæftigt:

— Elsker du mig ikke! Hvorfor skriver du ik- ke? Har ikke sendt Bud?

— Jeg er en ensom Mand, jeg længtes ikke ef- ter dig.

— Sig det, — som den Nat!

— Din Mor venter dig.

Lili slog pludselig om, begyndte at le:

— Hendes Naade Amtmandinden har nok i sin Te! Jeg bliver hos dig en halv Time. Jeg maa vel nok?

Uden at spørge mere lagde hun sit Tøj og blev. Der gik over en halv Time. Jeg antager, Kon- certen har været forbi, da hun kom ned. Men sin Mo'r viklede hun om Lillefingeren. Heller ikke jeg kunde modstaa dette uskyldige Barn.

— — Siden den Eftermiddag besøgte Lili mig paa Hotellet. Jeg savnede hende, naar hun ikke kom. Jeg elskede at høre hendes Ungpigestemme. Den var endnu ganske barnlig. Saa klokkeren. Den klang af Fromhed og Uskyld. Jeg troede, disse Toner var glemte for bestandig, siden Engelen Gabriel stængede Edens Have for vore første Forældre. Hun var ogsaa lunefuld som et Barn, kunde faa de besynderligste Indskydelser. Hun elskede, at jeg skulde være ond imod hende. Da græd hun som en pisket Kvinde. Og pludselig slog hun Armen om min Hals og lo. Vore Timer var Graad og Latter vi oplevede Foraaret sammen, som det er, evigt skiftende med drivende Skyer og Solskin.

Og imedens voksede Foraaret omkring os. Dets Lys bredte sig og slugte Vinternattens Mulm. Det dæmrede over Byen, naar jeg om Morgenen gik hjem efter at have fulgt Lili Rung. Hun boede i en Pension ved Vestervold, og hendes Liv var frit som mit. Blandt sine Veninder og i sin Familie var hun den unge attenaarige, Barnet, der endnu ikke kendte Livets Alvor. Jeg mødte hende ofte med Ettie Blom, der var blond og blaa med dunede Kinder, to yndige Børn, til hvem de gamle Herrer paa Fortovet smilede faderligt. Hun passede sine Visiter hos Tanterne, og de gamle Damer forgudede hende. I Pensionen blev hun paa sit Værelse. Hun kunde ikke holde ud, sagde hun, at se Dødbidermandfolkene ved Pensionsmiddagen! Hun fik Maden bragt op. Hendes Timer paa Konservatoriet tog megen Tid. Ofte havde hun Enetimer hos Professoren, mange Gange til langt ud paa Aftenen. Vendte hun ikke hjem en Nat, havde hun sovet hos sin Veninde Ettie eller hos Tante Emma. Det vidste de i Pensionen.

Jeg skal aldrig glemme disse Foraarsdage, naar

hun kom til mig, endnu frisk og rød af Blæsten med sin hvide Sportshue og sin lange graa Ulster til Beskyttelse mod Regnen. Hendes graa Øjne havde det Glimt, jeg saa hos hende første Gang, vi mødtes, som Glød under Aske. Eller de Morgener, naar jeg gik hjem gennem Strøget, nynnende mod Lyset fra Øst. Jeg var ikke forelsket, men dog lykkelig over at leve. Jeg har altid holdt af at færdes ude i disse tidlige Timer, naar Byen vaagner. Jeg kender Gadefejterne og Aviskonerne og er paa Hilsen med Betjentene. Byen kan ikke have set anderledes ud i det sidste Par Hundrede Aar, Holberg har kendt det samme Vimmelskaft og hørt Spurvekvadre ved Helligaands som vi. Over Højbro har han set Børsens Dragespir, Holmens røde Kirke med det lave Taarn og de grønne Kanaler, blanke af Foraar og Morgensol. Jeg møder som han paa Flisen vor evige Jean de France, der standser en Bil for at køre hjem til sin Faders Palæ, og Jacob von Thybo, den pensionerede Kaptajn, kommer larmende og hed ud fra en Morgenbeværtnings Kælderhals. Byens Hjerte slaar i samme Takt som dengang, og naar jeg vendte hjem til Hotellet, laa mit dejlige store Torv badet i Morgensol med de brogede, neurupinske Huse omkring Store Kongensgade, og den gamle Blyhest travede sindigt og manddræbende hen over Pladsen som den en Gang red frem over Hallandsaas. Plænerne indenfor Gitteret var begyndt at grønnes.

— — Undertiden kom Lili i aflagte og slidte Klæder. Hun havde anskaffet en Slags Dobbeltgarderobe, for at vi, som hun sagde, kunde gaa paa Opdagelse i Kjøbenhavn. Hendes Fantasi var stærkt paavirket af Romanlæsning, og i Begyndelsen hørte der til hendes Omklædning ogsaa et rødt Halstørklæde, en Reminiscens fra franske Fortællinger, som jeg fik hende

til at lægge. Hendes Glæde ved at opsøge Byens fattige og skidne Forbryderkvarterer var helt barnlig. Hun elskede at opleve Larm og Slagsmaal. Vi besøgte Sømandskipperne ved Nyhavn, hvor Matroserne og deres Piger holder til. Der staar en Stank af Øl og daarlig Tobak over disse Huler. I Taagen driver drukne Mandfolk omkring og halvfulde Pige-børn stepper med højt løftede Skørter til Musiken fra et Klaver og en Violin i Kaféens Hjørne. Det hændte ofte, at vi saa en velklædt Herre liste ind. Jeg oplevede ogsaa at træffe Bekendte. Vi hilste da hinanden, uden at nogen af de andre Gæster saa det, blot ved at trække Øjenbrynene i Vejret. Ingen af os ønskede vort Møde omtalt. Lili bar som Regel et tæt Slør for Ansigtet. Hendes slanke Skikkelse vakte alligevel Opsigt. Sin kvindelige Ynde kunde hun ikke skjule, ikke under nogen Forklædning.

En Aften grebes vi af en Indbildning. Det var i Borgergade. Hos Lili sporedes Bevægelsen først:

— Vi er forfulgte, hviskede hun.

Og hun sagde det med en saadan Overbevisning, at jeg troede hende. Jeg fik en levende Følelse af at være jaget. Det var, som om en Skygge gled i mit Fodspor.

— Lad os løbe! sagde Lili.

Vi slap ind i en gammel Ejendom med snævre Gange og Trapper, kom over en Gaard og ud i Helsingørsgade. I Gothersgade standsede vi en Bil:

— Hvor blev han af? sagde jeg.

— Der var ingen! Det var noget, jeg bildte dig ind, lo Lili.

— Men nu længes jeg snart efter at finde min Rosenkavaler! Han maa ikke være saa net og saa renvasket som du. Han maa ikke have dine blaa

Øjne og dit blide Væsen. Jeg tørster efter en virkelig Oplevelse. Tænk, om jeg havde en Mand, som pryglede mig!

— Du er et Barn, Lili!

— Nej, jeg mener det. Jeg vil se noget nyt!

Vi lod Chaufføren køre os ud paa Nørrebro og stod af ved Nørrebrostræde. Der var ikke Lys i Gyden. I Mørket bevægede Skikkelser sig langs Murene. Ruderne ud til Strædet laa udslukte, Dørene som sorte Gab ind til Elendigheden ...

— Dette er da endelig Whitechapel! hviskede Lili. Her kunde du og jeg blive kvalte uden en Lyd. Men hvor er Forbryderne? Disse forhutlede Individer er kun fattige og dumme.

Vi gik gennem Nørrebros Sidegader. I Forsamlingshuset i Rantzausgade var der oplyst, vi løste Billetter til syndikalistisk Forbunds aarlige Aftenunderholdning med Bal og gik ind. Der opførtes en Folketragedie, et Drama til Forherligelse af Morderen Bulotti. „Forfatteren, stod der i Programmet, ser i Bulotti Symbolet paa hele den lidende revolutionære Del af Underklassen, som Pengemagten endnu formaar at martre i Samfundets forpestede Kælder, — men hvorlænge?“ Tilskuerne var unge revolutionære Damer og Herrer og sortøjede polsk-russiske Flygtninge. Der taltes internationalt i Mellemakten. Folketragediens Forfatter udførte selv Hovedrollen som Helten Bulotti. Opfattelsen og Spillet var naivt, men enkelte Scener ejede noget af det umiddelbares Poesi: Et Udbrud, et Veraab, en Klage, som greb mig.

Lili var betaget, ikke af Skuespillet, men af Skuespillernes brutale Kraft. Da Bulotti efter Tæppets Fald kom ned i Salen, kunde jeg ikke forhindre hen-

de i at tale med ham. De dansede ud sammen. Jeg saa hans stærke og grove Haand om hendes Midje. Det var, som om dette lille fine og slanke Væsen skulde knuses i hans Arme. Lili saa ikke mere mig. Hendes graa Øjne havde en fremmed Glød, som jeg ikke kendte. Hun saa kun sin Danser. Jeg havde fjernet mig et Øjeblik fra Salen. Da jeg kom tilbage, var hun borte. Jeg vidste, det nyttede ikke at vente hende. Jeg tog hjem til Hotellet.

Fru Agnete Brock skriver til sin Svigerinde,
Fru Juliette Reitz.

Til Juliette.

Vestre Boulevard, i April.

Søde Juliette!

Jeg blev jo en Smule forskrækket, at sige først, da jeg var naaet til det sidste Punktum. At du tager det saa alvorligt! Jeg troede ærlig talt, kære Sviger-ske, at du endnu var en Smule fortumlet af Prinses-sens Fest i Forgaars, men der gik det op for mig, at du virkelig for ramme Alvor med hele din Sjæl og — lad os være Kvinder for hinanden — med hele dit Hjerte elskede „Ole“. Du kalder ham ved Fornavn i dit Brev, og jeg forstaar din Diskretion. Jeg har, som du bad mig om, straks uden at tøve, brændt dit Brev, for til hvem skulde du vel betro dig i din Nød, — jeg har jo dog kendt dig længst i de sidste Aar og hjulpet dig gennem de smaa Vanskeligheder, der jo har været, saa godt jeg kunde.

Jeg vil ikke lamentere. Jeg vil ikke spørge dig, om du har raadført dig med din Sjæl, din elskelige Moder, for hun vilde ikke forstaa dig, eller maaske med Vorherre. Naar jeg nævner ham sidst, er det ikke for at fornærme hverken ham eller dit lille tro-faste Hjerte, men jeg har i mit ti Aars Ægteskab gjort den Erfaring, at Hjerter løber til og fra hin-anden uden Hensyn til Julebarnet eller andre Reli-gioner.

Du skriver til mig, at du er bange. For hvad? For Folk? De har vel saa ofte haft travlt med dit

Rygte og dog aldrig vidst, hvem du var. Eller er det Foraaret? Ogsaa her i min lune Stue paa Boulevarden lyser Solen, og jeg forsikrer dig, Jette, at selv mit fem Aar ældre Hjerte banker, — eller er det fire? (Tænk, jeg husker ikke engang, hvor gammel du er!) Er du bange for, at Foraaret skal tage Magten fra dig? Er det dit unge Blod, som dunker ud i Fingerspidserne og gør Kinderne røde og Øjnene saa skælvende blanke! Er det det, du vil vide, min kære Veninde: Hvordan du skal nyde Lykken — uden at nyde den. Hvor jeg forstaar dig! Her skal jeg give dig en lille Opskrift fra min Kogebog for varme Hjerters smaa Husholdninger.

Du skal slet ikke være bange for at møde din „Ole“. Han er meget sød. Maaske har han et daarligt Rygte. Men jeg tror nu, at han i Virkeligheden er et net Menneske. Hold smaa Stævnemøder med ham paa Østergade, — det kan du da ikke dø af! Jeg kan se jer to unge Forelskede! Han vil maaske bede dig med i Teatret. Det kan du ikke. Du slaar dine Øjne ned og saa ser du noget, der bølger og bruser, saa det er lige ved at sprænge din hvide Silkefichu. Du synes, du mærker hans Øjne skinne gennem dine nedslagne. Langsomt hæver du da dit Blik og siger: „Har De ikke Lyst til at hilse paa min Fa'r og min Mo'r en Dag.“

Tilgiv, du søde, at jeg spørger! Ak, nej, vi er ikke unge mere! Det gaar ikke saa let som dengang. Men saa sænk da dine erfarne Frueøjne endnu dybere og se hans Ben! Intet kan kurere for smaa erotiske Anfægtelser som et Par Mandfolkeben, og Oles er nu ikke af de bedste — —

Saarer jeg dig? Elsker du ham endnu trods Benene? Saa sæt dig ned og skriv et rigtig langt Brev til din kære Mand, min elskede Bro'r. Jeg ved nok,

det mange Gange er svært for dig, der lever saa ensomt den lange Vinter. Det er let nok for mig at tale, som altid har min Bams omkring mig, og som hver Dag kan se ham og følges med ham til og hjem fra Selskab, i Kjole, velbarberet, med Vesten og Bukserne godt strammet og Lakstøvlerne efter omtrent sidste Mode, og — kære Jette, — kan drømme mig til, at han virkelig en Gang har været rigtig sød! Hvor jeg husker, da han friede! Jeg vidste, han vilde komme, og jeg stod op den Morgen, længe førend jeg plejer. Jeg løb en hastig Tur for at friske paa Teinten. Jeg repeterede alle Sæsonens Melodier uden at finde Hvile i en eneste. Og Klokken fire præcis stod han hjemme i Mo'rs Dagligstue og anholdt om min Haand. Du ved, han fik Nej i første Omgang. Departementschefen kan jo være stramtandet, og Eriks Indtægter var 1600 om Aaret + Gæld. Men Erik og jeg vilde nu have hinanden, og vi mødtes paa Konditorier og i Selskaber, og jeg fortalte Mo'r, at han var den eneste i Verden, og alt det og saa videre, som man troede den Gang. Saa fandt vi paa Raad. De gamle skulde give sig. Erik og jeg skulde til Bal hos Etatsraad Høst's, og Fa'r og Mo'r var bedte med for at nyde de unges Dans. Du kan tro de nød den, og vi dem!

Da vi kom til Kotillonen, sagde Erik, — han stod midt paa Gulvet, jeg ser ham tydelig, aa, Juliette, hans Øjne gnistrede af ung Fyrighed, som var jeg allerede hans Brud ... Han sagde: Kom saa Agnete! Og ved du saa, hvad han gjorde midt i Kotillonen midt i Balsalen, med alle de unge om os; han kyssede mig lige midt for Fa'rs og Mo'rs Øjne, lige paa Munden! Mo'r sank en unødvendig stor Theskefuld Iscreame, den var oprindeligt bestemt til at deles i to Mundfulde. Fa'r saa ingen Ting, men

fik et Puf af Mo'r, saa hans Ridderkors dinglede som en Køje i Søgang: „Saa du det!“ sagde hun. Han saa lige frem for sig og sagde „Nydeligt!“ Han mente Kotillonen. Fa'r og Mo'r holdt af Korrekthedshensyn ud endnu en halv Time. Men næste Dag blev Kortene bestilte.

Se, det glemmer jeg nu aldrig min Bams. Og vel har ogsaa jeg i mit Ægteskab haft mine Anfægtelser, og mange Gange har jeg syntes, at det kun var Maden og Ungerne, der bandt os sammen, — hvor tit har Erik ikke sagt, at Maden er dog den egentlige Baggrund for Livets Lykke, og han vidste ikke, hvor ondt han gjorde mig, og han har været optaget paa Kontoret og har ladet mig sidde ene hjemme, — jeg vender alligevel altid tilbage for at tænke paa vor Ungdom og den dejlige, spændende Tid, som det var, — og Minderne gør trofast. Prøv, lille Juliette, at tænke saaledes paa din Karl, selv om han er langt herfra!

Husker du, da du saa ham første Gang ovre i dit jyske Hjem, da han kom styrende gennem Fjorden i sin nye Baad, jeg var jo selv med ombord, hvor ung og hvor frisk og hvor kæk han var, saa brun og stærk i sit hvide Flonel! Prøv at længes efter ham, som jeg ved du gør i din Trofasthed, og bed ham saa, naar han nu om en lille Maanedstid er hjemme igen fra sit lange Togt, om at sørge for en rigtig god og ordentlig Orlov. Ja, søde Juliette, jeg har vist vrøvlet gruelig meget i mit altfor lange Brev, men tro mig, kun vor første Ungdoms Mystorium bevarer for os trofaste Kvinder sit hemmelighedsfulde Fortryllesens Skær! Se saa at komme over dine smaa Foraarsanfægtelser!

Din inderlig hengivne
Agnete.

Min lille Varulv kom ikke tilbage. Jeg mødte hende ikke en Gang paa Gaden, fik intet Bud. Jeg begyndte at tvivle om, at Lili Rung nogensinde havde levet i min Tilværelse. Var hun kun en Foraarsdrøm af min egen Indbildning fra de lange og ensomme Vandringer i de milde, taagede Aprilnætter?

Det sneede igen et Par Dage. Vejret stod og svingede med Regnbyger og Snetaager over Kjøbenhavn. Men saa brød Foraaret igennem. Jeg gik ud i Solskinnet en Dag og kom langs Søerne. Svanerne var sat ud og havde bragt en Smule Liv paa det døde Vand. Nogle Baadejere laa og plaskede i Sortedammen, og der var livligt over den lange, kedelige Dronning Louises Bro.

Unge Mødre kom kørende med deres Barnevogne, hvor Børnene sad oprejste mellem Puder og vinkede med smaabitte Hænder. Drengene, som endnu ikke var voksne nok til at blive Spejdere, legede i det lille beskedne Anlæg omkring Nilguden. Ledige Mennesker sad paa Bænkene og læste deres Aviser i Solskinnet, ganske gratis. Asfalten, Gelænderne, Himlen og Søerne, alt var saa blankt efter den store Foraarsrengøring. En mild Brise fra Golfstrømmen pustede ind over Byen, en Duft af Vaar, som noget smukt, der ventede os, og en ung Pige gik netop forbi, med let løftede Skørter, — Nilguden vendte sig paa sin Sokkel mellem alle Børnene og saa efter hende, som om han kunde have Lyst til at udvide sin

Husstand. Og Svanen i Søen spilede Vingerne ud, voksede formelig paa Bølgerne og kom over Svane-mor som en Stormvind.

Her i Foraarsmylret mødte jeg Lili. Hun kom spadserende med en Tante. Hun nikkede og smilede ærbart, og jeg hilste ærbødigt paa hende og den gamle Dame. Der var intet hændt imellem os. Vi mødtes som to, der for længe siden havde danset en Vals.

De to Damer kom foran, og Lili strakte en Haand ud bag sig. Hun vinkede med den lille Haand i Handsken og vendte sig for at se, om det gjorde Virkning. Saa lo hun over Skulderen og gik videre. Jeg fulgte efter, og saa de to Damer forsvinde i et Hus ved Østersøgade.

Jeg fulgte Kastanjealléen til Fredens Bro, gik over Sølvtorvet, forbi Musæet og fulgte den gamle Østervold for at komme hjem gennem Bredgade. Det grønnedes paa Skraaningerne, og Træerne var begyndt at springe ud, Nyboders gule Legetøjshuse lyste i Eftermiddagssolen. Saaledes laa de gule Huse ogsaa for min gamle Ven, Niels Juel, naar han i fuld Udrustning mellem to Slag kom for at se til sine Bekendte! Jeg drømte mig bort til et gammelt Kjøbenhavn, der endnu var tilbage fra en større Tid. Her kom Poul Vendelboe og Corfitz og alle Heltene fra vore Have, vort tabte Herredømmes faldne Mænd. Nu ligger de gule Huse saa hengemte, et lille glemt Stykke Fortid mellem grønne Parker. Jeg drejede ind gennem de snævre og daarligt brolagte Gader, der endnu bærer Christian den Fjerdes spøgefulde Navne. Delphingade ... , har Navnet ikke Klang af Havdønning og Springernes Flok over Nordsøen? Beboerne af denne Gade maa altid mindes Havet og længes med de farende Skibe. Jeg

tænker mig dem siddende i deres smaa og lave Stuer, bøjede over et Kort med Jordklodens Halvkugler, drømmende sig langt herfra over fjærne Veje mod fremmede Maal.

Solen faldt mod en Rude, og jeg saa bag det ly-

sende Glas en Kvindes Ansigt. Hun støttede sit Hoved mod Haandfladerne, og hendes askeblonde Haar faldt ned over Tindingerne. Men jeg saa kun Øjnene. Hun stirrede mod Solnedgangen, og hendes sorte, længselsfulde Øjne fik Glans af den nedgaaende Sol. Jeg gik forbi. Men noget havde rørt ved mit Hjerte. Jeg blev bevæget. Disse længselsfulde, fortvivlede Øjne! Hvad grundede hun over?

Hvad tænkte hun paa? Jeg vendte om. Øjnene drog mig. Jeg kom igen forbi det lille gule Hus med de lave Ruder ved Gaden. Da vendte hun sig bort og gik fra Vinduet. Det var Juliette Reitz.

Jeg havde pludselig kendt hende, og det var, som om jeg nu for første Gang havde set hende. De bedrøvede Øjne blev i min Erindring. Saaledes vilde jeg altid se Juliette Reitz for mig, — bag den lysende Rude.

Hvilke Love er det, som fører os viljeløse mod en Kvinde? Hun kan strejfe vor Bane utallige Gange, og vi ser hende ikke! Hun er nydelig. Men det angaar ikke mig! Vi glider hende forbi, ligegyldige for hendes Skønhed, vi hører hendes tale, hendes Stemmes Klang, men den rører os ikke. Er hun ikke henrivende? Jo, men det kommer mig ikke ved! En Dag, og vi ser hende! Er hun smuk? Jeg ved det ikke! Smilte hun ikke saa hjælpeløst skævt, lidt koket maaske ogsaa? Hvor det er ligegyldigt! Jeg elsker disse hjælpeløse og bedrøvede Øjne og det skæve Smil i hendes lille Ansigt, der er skønt som det søndrede Billede!

Vi ved intet uden Længslen, der lever bestandig. Gennem et Par Kvindeøjne har jeg set ind i en Verden, hvor jeg mødte min egen Sorg.

Jeg elskede Juliette Reitz, og Foraarsaftenen var saa mild og fortryllende. Sad hun nu foran Kortet og fulgte sin Mand og hans Skib paa dets Bane? Eller vidste hun ikke selv, hvorfor hun længtes og var saa bedrøvet? Var hun saa ene som jeg selv? Jeg ønskede hende Foraaret.

Det var nær ved Skumring. Spadserende vendte hjem gennem Grønningen. Skulde ogsaa jeg tage hjem til mit ensomme Værelse paa Hotellet? Hvor-

for? For at vente Lili? Kom hun mig egentlig ved, den lille Pige, hvis Kærtegn jeg kendte?

Nej, iaften gad jeg ikke høre hendes Klokkelyd! Jeg vilde være lykkelig i min Ensomhed, kysk under den rene Himmel, uskyldig som en Gud, der vandrer ukendt blandt Mennesker.

Vorherre vilde udenfor Byen iaften, se sin grønne Skov, inden Solen gik ned, — og jeg sprang paa en Sporvogn, der kørte udefter.

Jeg stod af ved Femvejen og gik forbi Villakvartererne ned mod Mosen, Bøgen brød og sprang ud, Skoven var lysegrøn, jeg maatte synge i min Ensomhed. Mod Bøgeskoven stod Birketræerne ude i Mosen fine og spinkle med deres hvide Stammer lysende i Tasmørket. I Skovbunden bredte sig Anemonerne, hvide og blegrøde, uskyldige som et Jomfruleje, og de svajede paa deres Stilke, med dirrende Hjerteblade mod den milde Dug. Jeg bøjede mig og plukkede en Blomst og kyssede den, og jeg gik videre gennem Skoven, grædende af Glæde, fordi jeg levede. Over Dyrehavens Kupler suste Aftenvinden, og jeg hørte Trækfuglene paa deres Vej mod Nord. Skoven sang, og Musiken naaede mig som en Dønning fra Himlen. Nu steg Maanen over Havet derude, langt herfra fulgt paa sin ensomme Vandring af den kyske Venus. Og det mørkeblaa Mulm lagde sig som en Ring om Horisontens hele Rand, hvor de hvide Skibe gaar over Kloden, Der sprang en Delfin for Bougen af mit Skib! Du blaa Delfin! Du lille Delfin! Er ogsaa du paa Vandring og ved ikke selv hvorhen? Elskede, længes nu du som jeg mod dig i et evigt Favntag ...

— —

Jeg vendte hjem til Hotellet, længe efter at Middagen var forbi, og jeg spiste ene. I den gamle Port,

der nu er Grillroom, kan der ved Foraarstid være internationalt Liv. Det er som en aaben Port ud til Evropa, hvor svenske Rigmænd og norske Eventyrersker drager igennem. Jeg plejede at spise ved Bordet ligeoverfor Fru Maja fra Kristiania, og vi havde undertiden en lille, munter Flirt paa Afstand. Iaften var der kun Kelnerne. Men undertiden er en Kelner bedre Underholdning end tolv Middagsgæster. Jeg har efterhaanden lært at sætte Pris paa de tomme Restauranter.

Ingen forstyrrede mine Tanker. Inde fra Palmehaven lød dæmpet Musik, og jeg drømte om Juliettes Hjem i Nyboder. Nu bøjede hun sig frem over Bordet, den unge Sømandsenke. Lampelyset faldt mod hendes askeblonde Haar, Hænderne, der var saa hvide og saa slanke, var sunkne ned i Skødet, Bogen havde hun ladet falde, hun drømte vel som jeg ... , og den dæmpede Musik spillede videre.

Der var i Aften i Hotellet den Ro, der kan være i store Huse, hvor alting hviler. Stilheden suger gennem Etagerne. Jeg gik tidligt op. Udenfor mit Naboværelse stod et Par Damestøvler, usædvanligt smaa. Jeg lagde Mærke til, at de var saa smaa.

— Hvem bor derinde? spurgte jeg Tjeneren.

— Jeg husker ikke Navnet. Det er en ung Dame, som kom iaften. Min Kollega anviste hende Værelse.

Jeg laa i min Seng og hørte ingen anden Lyd end den dybe Basviolin fra Palmehaven, der tonede gennem Huset. Jeg tænkte paa de bitte smaa Damefødder, som nu hvilede ved Siden af. Saa var jeg i Skoven blandt Anemoner, — det var koldt, for Duggen faldt. Jeg sejlede over et Hav, Delfiner sprang for Bougen af mit Skib, vi sejlede mod Solopgangen, jeg saa Juliette Reitz gaa mig imøde, hun kom

over Bølgerne, hendes Haar var gyldent i Solen, hun strakte Armene ud imod mig og skreg, hun sank, Bølgerne sugede hende til sig, en dump og dyb Lyd som af en Basviolin dybt nede fra ... , jeg sejlede gennem Blomster, saa sank ogsaa jeg, dybere og dybere, jeg faldt hen og sov ind med mange Drømme, der hastigt kom og svandt.

Nogen rørte ved mig.

— Det er mig! sagde Lili.

— Hvor er vi? Hvad vil du?

— Jeg længtes. Derfor kom jeg. Lad mig blive her lidt. Jeg maa tale med dig!

Jeg var lysvaagen nu:

— Hvorledes er du kommen ind?

— Jeg bor her ved Siden af. Jeg kunde ikke undvære dig. Lad mig blive!

Jeg lagde Tæppet over hendes smaa Fødder og lod hende blive.

Lili beholdt sit Værelse paa Hotellet, og vi var meget sammen. Tivoli aabnede, og vi saa de første røde Lampions i det tynde Løv under Foraars-himlen. De lyse Nætter kom, og ingen kunde længere sove. I den første Soldæmring kørte hver Morgen et Tog af Automobiler ud for at se Flyverne gaa over Sundet. Vi sad i vor Vogn og saa de store Fugle sejle frem mod den rødgyldne Himmel. Den grønne Fællede var et Mylr af løbende Mennesker. Der begyndte at komme Hede i Luften. Paa Vesterbros Passage mødte vi de første brogede Karavaner, Tyrkere og Kaukasiere, en Cowboy med sin Hest. Cirkus aabnede.

Vi var til Premièren. Jernbanegade vrimlede med lyse Toiletter, og Logerne i Cirkus fyldtes hurtigt med kæmpemæssige Fjer, — det var Sommeren med de store Hatte. I Acetylungassens usikre Lys glimtede Diamanter og Simili, Damer af Selskabet sad mellem Kunstnerinder fra Teatre og Variétéer, blandede med Halvverdenens frække Skønheder. Den lille sorte Digter, der kun gik ud denne ene Aften i Aaret, forsvandt næsten ganske bag to let-sindige Pleureuser.

For ikke at vække Opsigt sammen med mig havde Lili indbudt sin Veninde Ettie Blom, og den lille Pige glædede sig over de mange Mennesker og deres Elegance, for hendes Barnesind straaledede alt uden Nuancer, og hun jublede over de store og flotte He-

stenumre, dem forstod hun sig paa, hendes Fa'r var Officer ved Rytteriet, hun var selv begyndt at ride i Tattersall, og hun fandt, at den danske Skolerytterske, som iaften debuterede, var noget af det yndigste, hun havde set.

Lili var mere optaget af den slanke og velchauserede Direktør. Hendes spinkle Skulderblade sitrede under det tynde Liv, naar han svang Chambrièren over sin Stald.

Jeg havde i min Kikkert fundet den Loge, hvor Kontorchef Brock sad med sin Kone, sin ældste Søn og Svigerinden. Fru Reitz var iaften smilende og lykkelig. Hun kunde ikke helt undvære lidt Koketteri med Nabologerne, men underholdt sig dog mest med sin lille Nevø. Jeg havde ikke set hende siden den Dag, hvor hun ulykkelig stirrede mod Foraaret. Der maatte være foregaaet en Forandring i hende, hun saa ganske anderledes ud, og jeg gennemstrømmedes af en voldsom Bevægelse, der gjorde mig tavs og fraværende. Jeg svarede paa Lilis Spørgsmaal uden at vide, hvad hun spurgte om.

Hovednumret paa Programmet var en ny Dans, en Slags Aflægger af Apachedansen, Gauchodansen og de andre moderne, hidsende Danse. Den kaldtes Vampyrdansen, og udførtes af en engelsk Danserinde, Miss Alice Eis, der i sin Dans vilde skildre, hvorledes en ung Mand lokkes i Vampyrens Vold. Hendes Meddanser gjorde et skikkeligt Indtryk og var meget føjelig overfor den kvindelige Vampyr. Dansen virkede stærkt paa de naive, og da Vampyren bøjede sig over sit besvimedede Offer for at drikke dets Blod, hørtes fra Galleriet en ophidset Stemme, som raabte: Bid ham! Bid ham! Logernes Tilskuere lo, jeg saa i Kikkerten Kontorchef Brock og Fru Agnete more sig hjærteligt. Fru Reitz

holdt Haanden for Øjnene. Men da jeg vendte mig for at se, hvem der havde raabt, fandt jeg et Ansigt, fortrukket i Lidenskab, og et Par sindssyge Øjne, der lyste ud fra Tilskuerpladsens Halvmørke. Lili Rung vendte sig smilende om imod mig, hendes graa Øjne var slørede . . . Et Par Kvindestemmer fra Galleriet blandede sig nu med den første, og vi hørte igen disse ophidsede Skrig: Bid ham! Bid ham! Der blev stor Larm i hele Cirkusrummet, som fyldtes med Bifald, Hyssen og Piben. Den smukke og grusomme Danserinde modtog smilende sit Publikums Hyldest. Lille Ettie Blom fandt, at hun var væmmelig!

I Pavsens gik vi ned i Staldene. Her traf jeg Juliette Reitz. Vi havde ikke talt sammen efter Valmuefesten. Det var over en Maaned siden. Nu standsede hun selv og hilste venligt:

— Hvorledes lever De, Ole Vind? Man ser Dem da aldrig?

— Jeg saa Dem ved Deres Vindu forleden ...

— Nej, virkelig!

Hun stod og saa ned paa mine Fødder og smilede.

— De er i godt Humør iaften? sagde jeg.

— Ja, jeg er saa lykkelig!

— Har De oplevet noget glædeligt?

— Ja! Jeg var i Ministeriet idag, og min Mand kommer om nogle Dage. Hør, sagde hun pludselig og lo, De har da nydelige Ben, Ole Vind!

— Det glæder mig, Fru Reitz, at De synes om dem! Skal jeg vende mig, saa De ogsaa kan se mig fra den anden Side.

— Bliv nu ikke vred, vi er jo gamle Venner, jeg er i saadan et kaadmundet Lune iaften!

— Er det den hjemvendende Athenienser?

— Selvfølgelig, først og fremmest! Jeg hader

disse lange Vintertogter! Men jeg er glad, ogsaa fordi jeg møder Dem. Jo, det er virkelig sandt!

— Jeg har haft det Indtryk, at De undgik mig paa Gaden?

— Nej, hvor falder De dog paa det! Vi har altid talt saa godt sammen, naar vi mødtes. Jeg har for Resten ogsaa noget alvorligt at sige Dem —

Vi havde staaet tæt ved Udgangen fra Staldene, hvor fremmede Mennesker gik forbi. Nu kom Kontorchef Brocks henimod os og med dem Lili Rung og Ettie Blom.

— De er nok ude med Børnehaven iaften!, lo Fru Reitz.

Lili Rung, der meget godt hørte, hvad Juliette sagde, blev blussende rød:

— Ja, Fru Reitz, svarede hun, Hr. Vind interesserer sig for unge Mennesker, — ligesom De!

— Naar min Mand nu kommer hjem, sagde Fru Reitz og overhørte Lili, saa se ud til os! De ved altsaa, hvor vi bor.

Jeg gik tilbage til Logen med de to unge Piger. Jeg husker ikke Resten af Forestillingen. Mine Øjne og mine Tanker var hos Juliette Reitz. Hvad var det, hun vilde sige mig? Hvorfor havde hun saa længe undgaaet mig? At jeg ikke kunde styrte over Manégen, lægge mit Hovede i hendes Skød og græde ud i min Sorg og i min Glæde!

Da vi havde fulgt lille Ettie Blom hjem, kørte jeg Lili til hendes Pension og tog alene til Hotellet. Udenfor regnede det. Et Skybrud af Sommerregn!

Der hørtes Hovslag, en klappende Lyd over Grønsværet. Lili og jeg kom gennem Dyrehaven. Hun havde vækket mig inden Solopgang for at faa mig med til Morgentraining. Nu gik vi gennem Skoven ned mod Ordrup Krat.

Et Daadyr lyttede ved Vejen, var det til Sangfuglenes Elskovsleg i de grønne Kroner? Bommanden sad i den tidlige Morgen allerede udenfor sit Hus og nikkede til de faa, som kom forbi. Røgen fra hans Pibe steg tilvejs i den stille, blaa Luft som en spinkel Søjle. Paa Bakkeskraaningerne ned mod Mosen hamrede Dyrehavsbakkens Teltholdere, og Slagenes Ekko forplantede sig fra Stamme til Stamme i Skoven.

Klap, klap ... , vi hørte atter Hovslagene nærmere. Nu saa vi otte Heste i Galop over Banen. Træningen var i fuld Gang. Det var den store Dag forinden Aarets første Løb. Vi kom ned paa Sadlepladsen. Klokken var endnu ikke fem, og kun faa Mennesker var ude.

Den store Mose, hele Væddeløbspladsens Pelou-
se, med de enkelte slanke Birkestammer og Sivkrattet i Enghaverenden laa i Morgendis. Man skelnede kun Enkeltheder. Birkene voksede frem af Disen, men Solen var nu begyndt at drikke Taage. Solen vilde faa stor Magt idag. Myggene samlede sig i Sværme, Sveden drev af Heste og Trænere. Her var allerede hedt som i en Gryde, og ikke et Vindpust.

Der kom et Par unge Piger i røde Golftrøjer ned over Bakken fra Hovedvejen. De hoppede over Skraaningen, lo og skreg med smaa Hvin, kaade efter Nattens Søvn. En Charàbanc standsede og læsede nogle Hesteejere og Banens Embedsmænd af. Den gamle General rettede sine Rytterben og rodede i Foderalet efter sin Seis. Banens Kasserer strakte Armene, lidt ugideligt, men da Generalen i det samme vendte sig, tog han dem hastigt til sig — med en Bevægelse, som om han allerede samlede Penge ind eller drejede Svinget paa en Tællemaskine. Sekretæren var for længe siden nede mellem Hestene og rullede over Grønsværet, ivrig og varm og rød som et modent Kæmpejordbær.

Tilfældige Tilskuere, Morgenpassanter, dryssede ind paa Banen. Journalister, der endnu saa noget søvnige ud efter Nattearbejdet, samlede sig om Dyr-lægen, der var en høj og rolig Mand, som sindigt, uden at fortælle formeget, lod sig plukke for Tips til Løbene.

— Se, sagde Lili og saa mod Journalisterne, jeg tror, de skriver ned hvert Ord, som udgaar af Jacobsens Mund!

Ivrigst til at gøre Notitser var den lille æblekin-dede, Uskyldigheden fra Valmuefesten, han lod ingen kendt Kjøbenhavner gaa forbi uden at bruge sin Blyant: Han havde vel, den Stakkel, en Følelse af at skulle hjem og overgaa sig selv!

Ovre fra Ørnekulsbakken hørte vi Fuglenes Koncert, i Ordrup Krat svarede en Gøg. Lili begyndte at tælle, men afbrød sig selv:

— Nej, saa længe maa det ikke vare!

I Priors Lysthus, der stødte op til Sadlepladsen, var en Herre kommen ind med sin Morgente, en Kikkert og en Agenda, hvori han flittigt noterede.

Foran Restauranten havde Arbejdere travlt med at løfte Skodder af Pavillonen, Værten gik omkring og hersede med nogle Tjenere, — Værten var en kraftig Mand, hastig i sine Bevægelser, han havde travlt, som om det var de rigtige Væddeløb, der skulde begynde idag, og man saa ham allerede for sig, bøjet over de halve Hummere og Caviaren. Hele Banen genlød nu af Virksomhed, det sidste febrilske Jag forinden Starten. Kun Trænerne sad og hang med dinglende Ben over Rækværket. Væddeløbsrytterne havde nu selv overtaget Arbejdet.

Brock og Fru Reitz kom til Hest. De bandt Hestene ved Indgangen og gik ned mod Banen. Juliette Reitz saa brillant ud i sine vide, sorte Ridebukser, Hun lignede næsten en Dreng, og Fløjls-huen over det store askeblonde Haar gav hende et forfløjent Udtryk. En Lok havde revet sig løs under Riddet og slog mod hendes Kind.

Mine Knæ begyndte at ryste under mig, da jeg saa hende komme, og jeg vendte mig frem mod Banen, forsøgte at være optaget af de trænende Heste.

— Godmorgen! hilste Fru Reitz og gik forbi. Tænk, at De er Morgenmand! Godmorgen, Frk. Rung, De ogsaa!

Ude fra Banen kom bestandig den samme klappende Lyd af Hestenes Hovslag. Jeg hørte som i Søvn Navne paa Heste og Ryttere ... , Canonica ..., Loupeau ..., man drøftede Chancerne, man diskuterede Brandt-Jørgensens Ridt, tog Tid for Reedtz-Thott, og en lille Gruppe havde samlet sig om Jessen, en tæt Dragonofficer, der efter den almindelige Mening skulde vinde Københavnerløbet ...

Fotograferne jagede Fru Reitz med deres Kamera'er. Smilende, som tilfældigt, vendte hun sig al-

tid i rette Øjeblik mod Objektivet. Hun elskede at se sig selv hos Giese.

Klokken var over 9. Heden var trykkende. Men der trænedes stadig videre. I dette solgnitrende Kra-ter mellem Skovene arbejdedes der overalt.

Lili og jeg vilde tage hjem, da Kontorchef Brock kom over imod os:

— Vil De og Frk. Rung ikke spise Frokost med min Svigerinde og mig nede paa Klampenborg? Saa rider vi i Forvejen og bestiller Maden!

Jeg havde sagt Ja og fortrød det i samme Øjeblik. Jeg fik igen denne usikre Fornemmelse i Benene og en beklemmende Følelse for Brystet, som jeg ikke havde kendt, siden jeg var Dreng. Lili havde kun ringe Lyst.

Vi tog en Vogn og kørte derved. Det var en vidunderlig Morgen. Frugttræerne stod i Blomst, lyste rødt og hvidt i Villahaverne, og Cottagerne paa Skrænten ved Klampenborg var næsten skjulte under et blomstrende Snevejr. I Jagtjunkerens Have ved Indgangen til Kurhotellets Park skød den hundredaarige Eg sine første grønne Skud. Den var sent paa Færde iaar, og det betød en lykkelig Sommer!

Kontorchefen og Fru Reitz ventede os med Frokostbordet. Vi kom hurtigt i god Stemning. Sommermorgen ved Sundet var saa frisk, Juliette Reitz saa munter. Hver Gang et større Skib gik forbi, spurgte hun skælmsk og drilsk sin Svoger: Det skulde da vel ikke være min Mand! Vi blev tilsidst, trætte af Morgentimerne, saa kaade, at vi for selv den mindste Kutter udbrød i Kor: Der har vi skam Reitz!

Efter Bordet paastod Fru Reitz, hun havde noget at tale med mig om, det maatte være under fire Øjne, og da vi var kommen et Stykke Vej ned gen-

nem Parken, sagde hun pludselig og slog sine sorte Øjne i mig:

— Hvad vil De med det fordærvede Englebarn?

— Hvad mener De?

— Lili Rung!

— Frøken Rung er en forfærdelig sød og naturlig ung Pige!

— Jeg bruger mine Øjne selv! Husk, hvad jeg sagde Dem om Gengældelsen! Man kan ikke ustraffet leve som De gør. Det har gjort mig saa ondt, hvad jeg har hørt om Dem i den sidste Tid. Jo, alt fortælles igen her i Kjøbenhavn, jeg kan ogsaa se det paa Dem selv, De er en anden end De var for blot en Maaned siden.

— Jeg har været saa ensom. Jeg har kun længtes efter at møde den Eneste!

— Skal jeg nu have Skylden for Deres Udskejelser med Englebarnet?

— De ved meget godt, Fru Reitz ...

Hun smilede pludselig:

— Og jeg, som havde glædet mig til at møde Dem paa det astrale Plan!

— De ved, Juliette, De har forlænge siden gættet, at det er til Dem, kun til Dem, mine Tanker gaar. Siden den Aften har De vidst det. Har jeg Ret?

— Kender De det finske Ord — *Ajakaahiljaa*?

— Nej!

— Lyder det ikke smukt?

— Jo!

— Og dog betyder det noget meget prosaisk. Det staar ved alle farlige Overkørsler, ved alle Elve og Vandfald i Finland. Ved De, hvad det er?

— Nej!

— *Ajakaahiljaa*, det er: Kør langsomt over Broen!

— Hvad mener De med det?

— Forstaar De mig virkelig ikke!

— Nej, Fru Reitz. For jeg elsker Dem! Jeg kan ikke leve uden Dem ...

— Husk nu, hvad jeg har sagt. Lad os ikke gøre Livet vanskeligere for hinanden end det er i Forvejen ...

I Sundet gled en Yacht forbi. De hvide Silke-sejl lyste. Flagene paa Terrassen viftede svagt i Morgenbrisen. Nede paa Vejen red en Cyklist forbi, lydløst i den hvide, støvede Vej ...

Hun tog min Haand:

— Kom saa, Ole, lad os gaa ind til de andre!

Juliette Reitz og jeg var meget sammen nu. Næsten hver Dag. Vi gik lange Ture i den unge Sommer. Udenfor Byen, til Damhussøen eller Lundehuset. Undertiden ogsaa kun ud over Langelinie for at spejde efter Skibene, som kom. Hendes Mand ventedes nu hver Dag, men endnu var Korvetten ikke signaliseret fra Skagen. Jeg ønskede i mit stille Sind, at det maatte vare længe. Vi gik ogsaa over Smedelinien, hvor saa mange unge Par har sværmet, og Juliette vidste godt, at vi, naar vi mødte bekendte, blev taget for to unge Elskende. Men hun var for overlegen til at tage Hensyn dertil. Om vor Kærlighed talte vi aldrig; Det var en stiltiende Overenskomst siden den Dag i Klampenborg. Men vi blev Venner, og paa mange smaa tilfældige Ord forstod vi begge, hvad vi følte. Hun betroede mig i Brudstykker sin Religion, og hun forklarede mig sine mærkelige Teorier om Livet i højere og renere Verden. Jeg forstod, at hun i sin utilfredsstillende Længsel var bleven Teosof, fordi Teosofien er en evig Higen uden Grænser i Fortid og Fremtid, og Drømmen om en himmelsk Lykke blev for hende en Erstatning for jordiske Savn, hendes Attraa var saa brændende, at den aldrig vilde opfyldes, før Sjælen frigjort svævede ud i det store Rum. Her skulde vore Sjæle mødes. Og først da. Hun sagde det ikke saaledes. Men jeg forstod, hun følte, at en Forening mellem os her paa Jorden kun vilde bringe Sorg.

For hver Dag elskede jeg hende mere inderligt. Og min Elskov, der aldrig fik Ord, var som en fortærende Ild i mit Legeme.

Lili Rung undgik jeg at møde. Jeg nægtede mig hjemme paa Hotellet, og vi gled med Dagene bort fra hinanden. Den lille Pige var som død for mig.

Saa en Dag kom Korvetten og Kaptajn Reitz. Juliette og jeg saas ikke mere. Hun var med sin Mand til Modtagelsesfester eller paa Landstedet hos Svigerforældrene. Vore Ture ophørte af sig selv. Mit Liv var atter ensomt og sørgeligt.

Ham og hende saa jeg første Gang en Sommeraften i Ulvedalene. Der var Premiere paa Friluftsspillet. Efter en travl og hed Dag udvandrede København til Skoven. Det var en Befrielse at komme fra Varmen og de støvede Veje ind under Dyrehavens Bøgekroner. Himlen blaanede over Trætoppene, en mild Sommeraften sænkede sig over os, og en sød Duft af blomstrende Jasminer i Strandvejens Haver fyldte Brisen fra Sundet.

Paa Djævlebakkens Skraaning mellem tusinde af Ansigter, fandt jeg det ene, jeg søgte. Juliette Reitz sad midt i en broget Kaskade af Tilskuere, lykkeligt smilende med sin Mand. En stor og urolig Glæde gik igennem mig. Ogsaa hun havde faaet Øje paa mig og vinkede. Jeg gik som i Søvn forbi lange Rækker af Mennesker, jeg kendte, og Juliette præ-senterede mig for sin Mand. Hun sagde:

— Karl, du maa hilse paa min bedste Ven fra i Vinter!

Og Kaptajnen svarede:

— Aa, saa kender jeg Dem jo udmærket!

Saa nemt var det! Jeg tog Plads ved Siden af det lykkelige Ægtepar, temmelig fortvivlet.

Karl Reitz var en høj og bredskuldret Mand. Han

havde et mørkebrunt, firkantet Fuldkæg, kraftige udstaaende Kindben og var allerede begyndt at blive skaldet. Naar han lo, saa man alle hans hvide Tænder lyse i det solbrændte Ansigt, men det bedste ved ham var Øjnene, et Par gode og stærke Øjne.

Juliette var stolt af sin Mand, og hendes Tungsind var som strøget bort, hun var en Blomst, der er helt sprungen ud og nu staar og ler imod Solen. Den kan aldrig faa nok af Sol, og Sommerfuglene flager om den, fordi den er saa overmodig lykkelig. Jeg tror, hun havde glemt det astrale Plan.

Karl Reitz hvilede ud i Følelsen af at være hjemme igen. Som alle danske, der efter lange Rejser vender tilbage til Sommeren, svælgede han i smaa Glæder, — Himlen, der var saa blaa, helt ind i den evige Æter, Bøgen, der over sine majestætiske og rolige Kupler bar et Strejf af Solnedgangens Skær, de grønne Skrænter og Spillet i Skoven. Der opførtes „Hagbarth og Signe“, og det var Aften i Herthadalen. Skumringen faldt paa. Den lyse Sommernat hyllede Dale og Høje i sin Dæmring. En Hjord af Daadyr drev over en Skraaning og søgte Hvile. Ung Signes Terner dansede for at sprede hendes Længsel.

Han følte sig bevæget. Den stærke Mand bøjede sig under Tragediens Stemning. Juliette og jeg lyttede tavse som han. Det var Hagbarths sidste Kærlighedsmøde med Signe. Fra det fjærne lød en Kirkeklokkes milde Klang.

Elskov fødes og Elskov dør. Nu kom Natten, Fakkeltoget med den dødsdømte, Jomfruburet i Brand. Og medens Natten sænkede sig over Dyrehaven, gjorde alle Omrids dunkle og tændte Stjernerne, flammede Baalet op og kastede mod Djævelbakken et mystisk Skær. Ilden lyste i de Tusende

Menneskers Øjne, gød et Purpurskær over deres Aasyn, alle havde rejst sig og brød ud i en Hyldest til Naturen og Kunsten.

Tavse gik vi tre gennem Skoven. Jeg havde en Følelse, som om min Kærlighedslykke var dræbt med ung Hagbarth. Ogsaa jeg vilde falde for Dronning Beras Mænd! I Juliettes mørke og tungsindige Øjne saa jeg endnu et Genskin af Flammerne fra Kærlighedsbaalet. Omkring os skælvede en Klang af Ord og Musik i de sidste hendøende Toner under Nathimlen.

Karl Reitz foreslog mig at spise til Aften sammen med Juliette og ham paa Klampenborg. De kunde tage et senere Tog.

Vi fulgtes til det samme Sted, hvor jeg for saa kort Tid siden havde mødt Juliette i det tidlige Foraar. Noget af Stemningen fra den Dag vendte tilbage, og jeg følte mig hurtigt hjemme som en Ven med det unge Ægtepar. Karl Reitz fortalte levende og vittigt om sine Rejser og Livet ombord. Han havde den Frihed i alt, hvad han foretog sig, som god Opdragelse og afvekslende Oplevelser giver. Jeg fik hurtigt Indtryk af, at vore Følelser overfor hinanden var gensidige. Jeg havde straks forstaaet, at han vilde blive min Ven. Ogsaa han syntes om mig. Han satte Pris paa at spise og drikke, var en brav Ven af Whisky, og vi drak godt sammen. Saaledes mødtes vi straks paa det elementære. Vi syntes heldigvis ogsaa at have andre Berøringspunkter og blev hurtigt Kammerater.

— De er en Mand, jeg straks kom til at holde af, sagde Reitz. Vi ligner hinanden. Ogsaa De nedstammer fra frie Mænd, der er ikke Trælleblod i Deres Slægt. Vi er de lyse og stærke Nordboer, der

har ejet Jorden og Havet fra vor gothiske Oldtid. Vore Fædre har engang blandet Blod!

Vi drak paa Fædrenes Blod og vort eget Ven- skab. Han foreslog mig at drikke Dus, og vi drak Dus, var allerede efter vort første Møde som Brødre fra gammel Tid. Juliette lo og skammede os ud, fordi vi drak for meget:

— I er begge to store Børn! Men tænk paa Je- res Astrallegemer!

— Har hun ogsaa fyldt dig med sin Teosofi? sagde Reitz.

— Ja, og Vind forstaar mig meget bedre end du!

— Kan du blive klog paa Kvinderne? sagde Reitz. Dér gaar nu Juliette og bliver bleg og syg af at tænke paa Stjernen fra Øst.

Juliette smilede kun:

— Ja, at gøre dig til Teosof vilde være haabløst! Men jeg har da heller aldrig plaget dig!

— Nej, men jeg tror Gud hjælpe mig, at du ved mere om Atlantis, Lemuria og de andre Fantasiriger end om et almindeligt Søkort, og det er ærlig talt noget upraktisk. Hvad mener du, Ole? Kvinderne er gaadefulde, og jo bedre vi kender dem, jo mindre ved vi om dem! Jeg holder mig nu til Naturen, jeg glæder mig over Luften og Skoven og de mægtige Have. Havet kan gøre mig stille, da føler jeg mig som ét med Naturen, jeg er Pantéist, og jeg er til- freds med at vide, at jeg skal leve videre i Græsset paa min Grav, i Blomsterne, som Vinden stryger hen over ...

Og han udviklede videre sin Tro, en Slags Sø- mandsfilosofi, som han serverede mig lige saa hjer- teligt, godmodigt og gæstfrit, som han antagelig om- bord paa sit Skib vilde have rakt mig en Frokostret.

Jeg maatte give Juliette Ret, han var et stort Barn. Jeg holdt af ham for hans gode, stærke Øjnes Skyld. Han var en brav Dreng.

Inden vi skiltes, blev vi enige om, at jeg skulde sejle med ham i Sommer. Han vilde sende mig nærmere Bud, naar hans Baad var sejlklar. Jeg glædede mig over Udsigten til i længere Tid hver Dag at leve sammen med Juliette.

Hun og Karl tog med sidste Tog til Humlebæk. Jeg vendte tilbage til Byen. Jeg havde sluttet et Ven-skab, der paa én Gang glædede mig og voldte mig Smerte. Jeg led ved at tænke mig disse to paa Vej til deres Hjem ved Kysten. Det var Nat, den milde, den blide Nat, — men jeg kunde ikke sove i den lyse Dæmring.

Lili kom for at sige Farvel. Hun skulde være Sommeren over hos sin Familie i Jylland. Hun besøgte mig den sidste Aften.

— Du bryder dig ikke om mig, sagde hun. Jeg ved det, men jeg er ikke bedrøvet. Vi har levet For-aaret, og nu er det forbi! Men kommer du til Jylland, da besøg mig, og du skal blive venligt modtaget som en Kammerat fra Konservatoriet.

Jeg glædede mig endnu en Gang over Klokkeklangen i hendes Stemme, hendes fordærvede Uskyld, det milde Udtryk i hendes Madonnaansigt. Hun sad med sit lange sorte Haar udslagent og to Taarer dirrede i hendes graa Øjne, mens hun lo og kælede for mig:

— Du dumme Dreng, du ved slet ikke, hvad du mister!

Jo, jeg vidste det! Jeg kendte Lili som mit eget Blod. Hendes Pulsslag og hendes Søvn. Hvor mange Gange havde jeg ikke siddet bøjet over dette Barn, der sov saa trygt i min Arm, kysset de lange, sorte Øjenvipper og hørt hendes viltre Hjerte slaa! Jeg vidste, naar hun vilde vaagne og slynge Armene om min Hals, jeg følte, om hun vilde græde eller le, hun lo af Sorg og græd af Glæde, det Hele var saa uberegneligt, og dog vidste jeg det altsammen. Hun var min Kammerat, min Ven i Ensomheden, og undertiden elskede jeg hende, fordi hun var saa ung og saa uskyldig, fordi hun var min og trængte til

• mig. Nu vilde hun rejse, og jeg, der havde undgaaet hende, vilde faa et stort Savn. Hele Livet var saa sørgeligt.

— Farvel, Lili, og lev vel!

Jeg kyssede hende, og hun gik. Jeg sad alene tilbage og var ked af det. Hvorfor lod jeg hende gaa? Her gik en ung Pige efter mig, og jeg elskede hende ikke. Selv fulgte jeg en Kvinde, og hun vendte sig ikke for at se mig. Hvorfor blev jeg ved med at gaa, bort fra den lille, som fulgte mig, fremad mod hende, der ikke kendte mig?

Jeg levede nogle Dage i Arbejde og Ensomhed.
Saa kom der Telegram fra Karl Reitz:

„Ingeborg ligger klar i Helsingør. Mød os imorgen tidlig Marienlyst.

Reitz.“

„Ingeborg“ var den Toldkrydser, han havde købt for Sommeren, en god, gammel Baad med rigelig Plads. Han og Juliette havde allerede været et lille Togt omkring Øerne i Smaalandsøhavet.

Mit Hjerte begyndte at banke. Glemte var Lili og Ensomheden. Her hjalp ingen Filosofi. Jeg skulde møde Juliette! Jeg sang, mens jeg pakkede min Haandkuffert.

Allerede samme Aften tog jeg til Marienlyst. Parken var øde, da jeg kom. Gæsterne til Ro. Det var i Begyndelsen af Sæsonen, og de tænkte kun paa at sove. Jeg gik over i Casinoet, hvor der endnu var Lys. Croupieren sad søvnig og skrabe de Enkronestykkerne til sig. Jeg traf Forfatteren Magnussen, der slog mig paa Skulderen og spurgte:

— Hvad vil du her, gamle Dreng?

— Spille! sagde jeg, og holdt paa mit Lykketal 9. Jeg vandt to Gange i Træk, Resten var Tab.

— Det er s'gu ikke spændende! sagde Magnussen. Skal vi drikke en Godnatsjus med Ramlösa?

— Ved du, sagde han, at Fru Reitz bor her!

Og Badutspringeren og mindst en tre, fire Søløjtnanter. Det er vores private Steeplechase!

— Kaptajn Reitz er her vel ogsaa? Jeg skal sejle med ham imorgen.

— Du mener vel hende! Naa, tillykke, gamle Ole, god Vind! Jo, Kaptajnen er her, det er en udmærket Mand, — men tag dig iagt for Badutspringeren!

Jeg gik og lod Vinduerne staa ud til Søen. Hele Natten spillede Blæsten paa Stormkrogene, en fin og spinkel Tone som Pianissimoet paa en Violin. Kronborgs Ko blandede sit Brøl deri. Det puslede udenfor paa Gangene, Døre lukkedes op og lukkedes i, — jeg fik ikke megen Søvn den Nat. Et Øjeblik drømte jeg, at Juliette stod bøjet over mig, lagde sine tynde Hænder mod min Pande og hviskede:

— Vær stille, jeg elsker dig!

Jeg for op af Søvne. Det var allerede lys Morgen. Jeg gik ud paa min Altan. Parken laa badet i Dug, det glimtede i Solopgangen. Jeg saa ud over Vandet, rødgyldent mod Kullen i det fjærne, og Solen stod som en højrød Kugle over de blaa Bjærge. Jeg kunde alligevel ikke sove og klædte mig paa. Nede i Parken mødte jeg Karl Reitz. Han gik Morgentur i sin Badekaabe.

— Naa, du er her allerede! sagde han. Det var brilliant. Saa behøver vi ikke at vente. Vi kan spise Frokost til Søs.

Han gik op for at klæde sig paa og faa de andre purret ud. I Løbet af en Time var vi samlede ved Tebordet: Unge Brown og unge Falkenfleth og lille Ettie Blom, der lignede det første Kuld af de blegrøde Maanedsroser. Tilsidst kom Juliette. Hun var i en hvid Cheviotsdragt med gyldne Yachtknapper, som klædte hendes Slankhed. Hun var bleven fem

Aar yngre i de sidste Uger, hun var ikke længere bleg, men solbrændt og frisk af Havluft.

— De har drømt om mig inat? sagde hun.

— Ja!

— Husker De, hvordan jeg saa ud?

— Nej!

— Jeg vidste det. Det var vore Sjæle, som mødtes paa Astralplanet. Endnu er De altsaa ikke helt ødelagt af Whisky og uordentligt Levned, lo hun.

Vi gik sammen ned til Baaden. Danseren skulde altsaa ikke med. Jeg følte mig glad over denne lille og ligegyldige Ting. Mændene havde alt rede, og det var endnu tidlig Morgen, da vi satte Sejl. Vi gik for en vestlig Sidevind ned gennem Sundet. Paa Kysten laa de blomstrende Villahaver i Morgensol, og Vinden bar Duft af Roser og Jasminer imod os. Der var en frisk Varme i Luften, og Blæsten prikkede Huden som tusende smaa elektriske Gnister. Hvide Klodeskyer sejlede hen over os.

— Det er Damesejlads, sagde Reitz, som stod ved Roret. Du behøver ikke, Ettie, at være bange for Ulrik!

Jeg laa i min Flugtstol og drømte. Stirrede jeg op under Sejlene, saa jeg dem fyldes af smaa Amoriner med Basunkinder og lyserøde Bagdele, Silken svulmede og Sejlene fik Farve af den rosenrøde Daging, der lyste over et vinblaa Hav. Luften flimrede i Varmedis og Farver, jeg saa Alfer og Sylfer omkring mig, jeg drømte om Turner, Afrejsen fra Venedig, og i Billedet laa Hveen, en bleg Rubin i Taage af blaalig Dis, Amorinerne gjorde sig fri af Silkesejlene, svævede hen over Vandene, favnende Havets Nereider, de joges og forsvandt og dukkede frem igen foran Bougen, der gik i rødviolet Skumsprøjt gennem Drømmelandet.

— De drømmer, sagde Juliette. Vaagn til Livet og lad os faa lidt Glæde af Dem!

— Og saa siger man, at Livet ikke er dejligt! smægtede Falkenfleth fra sin Stol.

Han sad med lukkede Øjne mod Solen, som vilde han drikke hver Straale ind. Han var en høj, ganske køn Fyr med et mørkt, koket lille Fipskæg. Egentlig var han af Afstamning hollandsk Friherre, men gjorde ingen Brug af sin Barontitel. Han havde ikke Raad til det. Han vilde for længe siden have kunnet gøre et godt Parti, dersom han ikke havde været dødelig forelsket i en lille Balletdame, der bedrog ham aabenlyst med en russisk Attaché. For Øjeblikket tilbød han platonisk Fru Reitz, som de fleste Mænd, der kom indenfor hendes Omraade. Han havde foræret hende Sophus Michaëlis' „Æbelø“ og ventede nu, at Bogen skulde gøre sin Virkning. Trods sine tredive Aar var han endnu saa ung og naiv, at han sendte Blomster, og han maatte bestandig laane Penge af sine Venner for at betale Gartneren.

Vi sejlede ind i en Flok af Yachter, der gik for Spilere paa Kapsejlad omkring Hveen, og unge Brown fik travlt med at hjælpe Mænnen ved Storsejlet. Det saa et Øjeblik temmelig farligt ud, men Brown, der var stærk og hurtig, sagde med et Grin til Reitz, der blev nervøs ved Roret:

— Hvad kan der ske?

Han var en lille tæt Sømand, ikke bange for høj Sø og højt Spil. Adskillige Gange havde han tabt og vundet tilbage sin Mødrenearv, uden at det havde gjort Indtryk paa ham. Fornylig deltog han i en Ekspedition til Grønland for at finde en i Sneen afdød Forskers Beretning om, at han engang for længe siden havde været ved godt Mod. Brown havde paa Togtet udstaaet Lidelser og Savn, og hans stadige

Spørgsmaal var siden overfor alle Livets Vanskeligheder eller farlige Situationer:

— Hvad kan der ske?

Vi manøvrerede heldigt gennem Kapsejlerne, der fortsatte under venlige Tilraab, en Flaade af udspilede Sejl. St. Ibs Kirketaarn blev synligt, og vi sejlede under Øens gule Brinker. Det var Tid til Frokost.

Fru Reitz og Ettie, der sammen med Kokken havde truffet Forberedelser, kom nu op ad Kahystrappen med store Fade. Der blev dækket over Skylightet, og vi vaagnede efterhaanden af Formiddagens første Døsighed.

— Det hjalp! sagde Reitz. Jeg ved i Virkeligheden ikke noget bedre end et lyst Glas Pilsnerøl til en velkøgt Rødspætte!

Vi gik med god Fart mod København. Vi saa allerede i Kikkerten den flade By med de lave Taarne, da Reitz lagde Roret om for at gaa østen om Amager og Saltholmen. Vi var igen i rum Sø. Solen havde voldsom Magt nu, og Vandet laa lyslilla for Bougen.

Efter Frokost gik Damerne ned for at lægge sig en Timestid. Kokken kom med Whisky og Soda, og Søofficerene fortalte galante Oplevelser fra deres Togter. Lille Brown havde de fleste. Han hævdede, at enhver Kvinde lod sig tage, blot man aldrig var bange. Falkenfleth stammede altid, naar han naaede Pointen i sin Historie, og Brown kom ham i Forkøbet.

— Har nogen af Jer været i Vestindien? spurgte Reitz.

— Nej!

— Det var kedeligt! I ved, jeg rimeligvis skal holde vestindisk Jul iaar, for selv om min Kone nø-

dig vil ha' det, maa jeg Fanden gale mig rejse! Jeg kan s'gu ikke holde ud at ligge hjemme hele Vinteren. Og jeg faar forhaabentlig min Udkommando. Jeg vilde ha' bedt Jer om et Par Oplysninger, men ...

— Lad os høre! sagde Brown.

— Her skal I se, jeg skrev det af paa sidste Togt efter Kommandørens Optegnelser. Han er en god gammel Støver, ved I! Men der mangler en Detaille, og det er netop den, der interesserer mig ...

Karl Reitz havde udbredt et Folioark, hvor alle Navnene paa Selskabets Fruer i Dansk Vestindien var opførte.

— Lad mig se! sagde Brown.

Det var en Slags Fører for Søofficerer, der angav, hvor langt de i hvert enkelt Tilfælde turde vove sig ud. Kryds for en Dames Navn betød: Hun lader sig kysse! En Halvmaane var: Ikke uimodtagelig! Et Nul kort og godt: *A prendre!* Ogsaaavidere. Listen var ført igennem lige fra Guvernørens Frue og nedefter.

— Hvor gider du, sagde jeg, der er jo Negresserne!

— Ja, selvfølgelig! sagde Reitz. Resten er mig s'gu ogsaa ligegyldig. Men det er den engelske Rheders Kone, Lady Something staar der, men I ved, hvem jeg mener!

— Hun er international, sagde Brown. Hun hedder overalt Lady Something.

— Hende traf jeg engang i Marseille og senere i Tunis, hun var pragtfuld! Men paa min Liste staar kun hendes Navn —uden Sømærke.

— Lad mig se! sagde Brown, jeg har s'gu en Suplementsliste i Tegnebogen ... Her staar kun Lady Something, Semikolon. Min Code er anderledes.

Nu har jeg det! Semikolon betyder: Flirter meget, men mener det ikke alvorligt!

— Det er s'gu akkurat som min egen Kone! lo Reitz. Er det ikke mærkeligt, at jeg altid skal falde for den samme Type!

Juliette kom i det samme op ad Kahytstrappen. Hun havde hørt de sidste Repliker. Jeg havde set hende komme, men ikke gjort opmærksom derpaa. Det var forkert, jeg vidste det, men det var, som om en usynlig Haand lukkede min Mund.

— De Herrer lægger nok Planer for Vinterfelttoget! sagde Juliette.

Vi lo alle, da vi saa os overrumplede. Der var heller ikke andet at gøre.

— Lad mig saa se din Leporelloliste, Karl, lo Juliette med i Koret, og tog Arket med Sømærkerne over de vestindiske Fruer.

— Det ser jo meget lovende ud! sagde hun smilende og rakte ham Listen tilbage.

Mere sagde hun ikke, men Karl stak lidt slukøret Papiret i Lommen. Lidt efter gik Juliette hen i Forstavnen, hun stod længe dér, stirrende ned i Vandet, hvor de smaa Bølger brødes og knustes mod Stævnen. Jeg forstod, at jeg var Vidne til et af de tavse Opgør mellem to Ægtefæller, der var saa forskellige, og som havde saa svært ved at forstaa hinanden.

Vi satte Kurs ned gennem Køgebugt. Nu lagde vi op i nordøstlig Retning efter Malmø, hvor vi gik i Havn.

Vi spiste Middag hos Kramer, i Madsalen, der engang var berømt over hele Norden. Damerne, der var trætte af Søluften og den lange Dag, gik efter Middagen hurtigt til Ro. Vi andre drev ned paa

Hippodromen, hvor en fransk Sangerinde optraadte, og hvor vi hurtigt fandt Selskab.

Det blev en Ragnaroks Nat. Et Hav af Whisky, en gylden Flod af Champagne! Flere sluttede sig til vort Selskab, de unge Svenskere Black og Holmfeldt, der kom med den franske Sangerinde, en falmet og fræk gammel Dame, som vi i Nattens Løb fandt tillokkende og døbte *Sarah*. Hun sad mest paa Skødet af Karl Reitz, der opfriskede Erindringer fra Montmartre. Her traf jeg ogsaa min modbydelige Dobbeltgænger, — hvem Folk paastod, at jeg lignede, — den blonde og blaa Journalist med Æblekinderne, en landlig Kugle af Uskyldighed, Bjerregaard hed han. Egentlig var han en skikkelig og godmodig Fyr, meget forskellig fra sit bedærvede Rygte. Han laa i Malmø for at vente paa den danske Flyver, som skulde gøre Sundet. Der var allerede gaaet otte Dage, og disse svenske Nætter havde taget paa ham. Han begyndte at blive fed, Englebarnet.

I hans Selskab var en københavnsk Terminsagent Büron. En lille, fed Herre af jødisk Udseende med stor Tapirnæse og smaa, stikkende Øjne. Büron var Ven med Journalister og Skuespillere. Han var vittig og godmodig og levede deres uregelmæssige Liv paa Natrestauranter og blandt Storbyens løse, letsindige Fugle.

— Jeg er Antisemit! morede det ham at paastaa.

— Men hvorfor?

— Jo, jeg er bleven det af at se mig selv i Spejlet!

Kelnerne bukkede geskæftigt, naar de saa hans lille korpulente Skikkelse ro sig frem, og Værterne satte Pris paa ham som Madkender. I det sidste Aar var Svenskeren Black hans Offer. Unge Black havde i forbavsende kort Tid sat en Million af sin fædrene

Arv overstyr. Der var endnu en Million tilbage, og Büron holdt med et Jerngreb unge Black fast i Haus- sen. Det var de opadgaaende Tider.

Af sine svenske Indtægter laante Büron forøvrigt rundhaandet og uden Smaalighed til Digteren Holm- feldt. Denne unge Mand havde for nogle Aar siden debuteret med en Samling Drikkeviser, og udraabtes da blandt Vennerne til Frödings Arvtager. Paa det le- vede han videre, munter og elskværdig og trods sit umaadelige Alkoholforbrug et ganske godt Hovede.

Ligesom de indiske Tænkere vilde han nu vie sit Liv til Meditationen, og han havde allerede naaet et Resultat: — Alt er ligegyldigt!, var hans Orakel- sprog.

Naar Black bestilte Champagne, forlangte han, at vi for hver Skaal skulde kaste Glassene bag os. Vi var i Stemning, og ingen protesterede mod Vær- tens Ønsker. Saaledes holdt vi ogsaa Kelnerne i Aande. To havde hele Tiden nok i at byde nye Glas rundt, og to var beskæftigede med at feje Skaarene sammen. Ingen behøvede at blive søvnig.

Bjerregaard holdt bestandigt Taler for Büron, Journalistikens og Digtekunstens Beskytter. Brown, der havde en grønlandsk Teori om, at den, der abso- lut ikke vilde drikke sig fuld, heller ikke kunde blive det, var begyndt at tale Eskimoisk, og Falkenfleth stammede værre end sædvanlig. Men Reitz, der drak voldsommere end nogen af os andre, var efterhaanden eventyrlig fuld. Han laa med Hovedet i Sangerindens Skød og lallede.

Udenfor gryede omsider Dagen. Da vi rullede Gardinerne op, var det lyst.

En Mand, vistnok Værten, stak Hovedet inden- for Døren og raabte:

— Flyveren!

Han var ganske stakaandet af Sindsbevægelse :

— Flyveren kommer!, raabte han.

Paa et Øjeblik blev vi alle næsten ædru. Kun den franske Sangerinde maatte vi efterlade.

Vi skyndte os ned paa Gaden. Den halve By var allerede i den tidlige Morgen paa Benene. Alle havde de i den sidste Uge i Spænding ventet Flyveren. Folk styrtede halvt paaklædte ud paa Gaden. Politibetjentene forlod deres Post. Arrestforvareren lod Fanger være Fanger og løb. Alle vilde de til Flyvefeltet.

— Gud bevares, hvor I løber!, sagde Brown, der endnu var noget eskimoisk i Ansigtet. Hvad kan der ske?

— Det var ogsaa forbandet, snøvlede Black, at dette herlige og charmante Selskab skulde opløses for en fjollet Flyver!

— Ja, Satans ærgerligt!, sagde Büron, — og det var hans sidste Ord. I det samme snurrede han rundt som en Top, faldt og var død.

— Hvad er der i Vejen, Büron?, sagde Black, der paa engang blev ædru og bleg.

Vi søgte at rejse Büron op. Vi ruskede i ham. Alt var forgæves.

— Han er død, sagde Bjerregaard med lav Stemme. Naa, maaske var det det bedste for ham!

Vi stod paa Store Torv, og Folk løb forbi. Ingen brød sig om den døde Mand, der laa udstrakt paa Stenbroen. Det var umuligt at finde nogen Betjent. Ingen Vogn var at faa. Hele Tildragelsen var modbydelig.

Endelig lykkedes det at standse en Bil og bevæge Passagererne til at gaa ud. Vi maatte hjælpes ad

med at løfte den døde Büron ind i Vognen. Han laa som en fed og uformelig Bylt i vore Arme. Black og Holmfeldt kørte med til Hospitalet.

Bjerregaard maatte passe sin Bestilling og skyndte sig videre til Flyvefeltet. Vi andre fire stod saa hjælpeløse. Vi havde mistet Lysten til at se Flyveren og til at fortsætte. Mens vi stod her raadville udenfor vort Hotel, kom Fru Reitz og Éttie Blom. De var paa Vej til Flyvepladsen, de ogsaa.

— Gud, staar I her!, sagde Juliette.

I det samme saá hun sin Mand. Karl Reitz var blaa, ødelagt af Natten og Uhyggen.

— Menneske, hvad er der i Vejen!, raabte hun.

— Aa, det gaar nok over!, rallede Karl.

— Lad os følge ham op, sagde hun til mig, og vi tog ham hver under sin Arm og fik ham til Sengs. Jeg maatte rive Klæderne af ham, han var som et hjælpeløst Barn i min Haand. Da jeg kom ud, spurgte Juliette, hvad der var sket. Hun var op-hidset og urolig.

Jeg fortalte hende vor sidste Oplevelse, og hun gøs:

— Lad os komme herfra saa hurtigt som muligt! Dette er for uhyggeligt!

Jeg førte hende til hendes Værelse, bad hende hvile en Times Tid og lovede at sørge for Karl.

Selv gik jeg og lagde mig. Udenfor paa Pladsen larmede Folk forbi, man førte Flyveren i Triumf. Jeg sov uroligt nogle Minutter. Saa kom Portieren og vækkede mig. Jeg vaagnede med en Jernring om Panden.

Karl Reitz var endnu syg og elendig. Hans Ansigt opsvulmet og dyrisk. Ved Hjælp af varm Mælk

og Sodavand lykkedes det mig dog at kvikke ham op, saa han kunde give Ordre til at sejle. Ombord gik han straks til Køjs, og „Ingeborg“ styrede ud i den friske Vind. Det blæste en god sydvestlig Brise, og vi gik i jævn Fart for Slør nordefter. Brown stod ved Roret, sund som efter en lang Nats Søvn, og lo til Fru Juliette, der stadig var bekymret, sit evige: Hvad kan der ske!

Det var St. Hans Nat. Der var Bal paa Hornbæk Kro. Juliette Reitz dansede med unge Falkenfleth. Kun paa et Balgulv var han virkelig sikker. Men der erobrede han Evropa og Asien. Hun var endnu bleg efter de sidste Dages Sindsbevægelse og hvilede i hans Arm som en syg lille Blomst. Men hun forsøgte at smile til sin Mand og til mig, naar hun dansede forbi.

Vi var bleven et Par Dage paa Sundet, havde ogsaa været et Kryds ude i Kattegat for at komme os efter den svenske Nat. Søen og Luften hjalp os hurtigt, og Karl Reitz blev den samme godmodige og prægtige Fyr som altid. Han var en udmærket Vært ombord, og vi holdt alle af ham. Bürons pludselige Død, saa at sige i vore Arme, havde kun gjort et flygtigt Indtryk. Vi kendte ham ikke, og af Bladenes Nekrologer saa vi nu, at hans Død var kommen som en Befrielse, for ham selv og for hans Ofre. Der var ingen Grund til at tænke mere paa denne Episode.

Lille Ettie Blom havde i sin Ungdom og Uberørthed intet forstaaet af, hvad der foregik den Morgen. Hun var som altid mælkehvid og rosenrød, og Vinden fløj forbi og kyssede hendes gule Haar.

Men Juliette var endnu syg. Hun gjorde sig Umage, for at vi og navnlig Karl intet skulde mærke. Men jeg kunde ikke undgaa at se det af hendes trætte Smil, af hendes blege og bedrøvede Øjne.

At vi havde drukket en Mand i Døden, fyldte hende med Gru. Og denne Følelse holdt sig. Skævheden i hendes Ansigt var i disse Dage synlig paa en usædvanlig Maade, og skøndt de andre vistnok ikke saa, hvor forandret hun var, syntes hun mig en Fremmed. Jeg følte, at der engang i hendes Liv maatte være hændet hende noget grusomt, som hun ikke kunde glemme, og at det forfærdelige Minde herom vendte tilbage og fyldte hende med Rædsel, hver Gang hendes Sind kom i Bevægelse. Det var, som om dette fortrukne Ansigt paany oplevede Rædselen.

Livet ombord gik sin normale Gang. Vi tog iland og spiste Middag, og vi oplevede i disse Dage de Egne, der hører med i en Københavners Liv, og som vi gensaa, ofte efter Aars Forløb, med en Følelse af at opleve vor Ungdom paany.

Vi havde den Dag spist Middag i Mølle og gik nu for svag nordlig Vind mod den lave sjællandske Kyst. Hornbæk laa foran os som en Bræmme af grønne Fyrreskove under en Horisont af tunge og truende Skyer, der brødes af den nedgaaende Sol.

Fra alle Højdepunkter paa den sjællandske Kyst flammede St. Hansbaalene. Nu tændtes der ogsaa Blus paa Svenskekysten. Fra Sofiero til Gilbjerg-hoved stod Landene om os i Brand. Solnedgangen gav Havet et rødviolet Skær. Det var næsten stille, Bølgerne skvulpede trætte mod Skibssiden. Sommernatten kom.

Inde paa den flade Forstrand ved Hornbæk tændtes nu det store Midsommerbaal. Vi saa Landliggerne flokkes om det som Skygger i Ilden. Og vi længtes mod Havn. Langsomt, uendelig langsomt, gik Baaden over Havet. Vinden, den Smule, der var, drejede rundt. Vi saa Baalet flamme op og slukkes, og tilsidst laa Klitterne øde. Landliggerne

drog over de lave Sandhøje op mod Villabyen. Endelig tog Brisen vore Sejl og førte os ind. Vi overlod

Baaden til Mænnene og gik op mod Kroen. Der var Lys i alle Vinduer, en dansende Ungdom gled forbi.

Nu gik ogsaa Juliette og Ettie ind i de dansendes Strøm. Brown holdt Ettie fast med en stor og brun

Haand over hendes spinkle Skuldre. De klædte hinden, den lille, tætte Sømand og den purunge Pige i sin hvide Sommerkjole. Et broget Baand med Roser og Guld var fæstet omkring hendes spæde Bryst og voksede ud under Skuldrene i to brede Sløjfer som Vingerne paa en Sommerfugl. Blot han ikke knuste Vingerne med sin store, brune Haand! Ettie smilede saa barnlig lykkelig over Dansen, hun holdt sit Hoved lidt til Siden, lyttende, kun optaget af dette ene, at følge Rhythmen, og hendes Legeme bøjede sig let og villigt efter Musiken, hun anede ikke, hvor henrivende hun var, og hun følte kun Glæden ved at danse, fyldt af Ungdommens ubevidste Fryd ved at leve og give sig hen.

Juliette Reitz vakte som altid den stærkeste Opsigt. Og hendes Skønhed, der var usædvanlig, gennemglødedes iaften og forædledes af Tungsindet. Hendes Sjæl, der endnu skælvede i Uro, gav det blege og sørgmodige Ansigt et levende og bevæget Udtryk. De andre i Salen saa vistnok kun hendes Ungdom, det gavmilde Smil og hendes uskyldige Koketteri med den unge Søofficer, der dansede saa sikkert og saa godt. Hendes Uro og Angst følte kun jeg. Men der var den Aften som en hemmelig og stærk Forbindelse mellem vore Sjæle. Hendes Væsen udstraaledede i mit, og hele mit Legeme rystede fra Isse til Fod, jeg gennemsitredes af hendes Sinds voldsomme Bevægelse, og mine Knæ skælvede under mig.

Jeg kunde ikke mere taale at se hendes syge og bedrøvede Smil, jeg fik ondt i Hjertet, og jeg gik ud af Salen for ikke længere at være under hendes Indflydelse. Jeg følte mig saa viljeløst afhængig af hende. Over Haven kuplede sig de blomstrende Rødtjørnes Kroner, et svagt Sus gik hen over dem fra Havet, og jeg hørte en rolig Dønning fra Stran-

den. Ingen anden Lyd naaede mig, — kun fjærnt fra Salen Violinens sørgmodige og hulkende Tone. Jeg var ene bag den lysende Rude, hvor hun gled forbi, tilbedt og misundt af de andre. Og min Ro vendte langsomt tilbage.

Karl Reitz havde fundet Venner og samlet et Bord omkring sig. Jeg gad ikke gaa ind til hans støjende Whiskyselskab, men blev staaende ene i den milde underlig tunge og stille Midsommernat. Af og til kom et Par forbi, gik over Volden og forsvandt ad Vejene langs Klitterne.

Juliette kom frem i Havestuens Dør. Jeg traadte ud af Skyggen og mødte hende. Som om hun havde søgt mig, sagde hun:

— Er De der! Lad os følges!

Vi fulgtes ind under Havens blomstrende Tjørne og videre ned gennem Sandet til Havstokken, hvor Dønningen spillede sin ensformige Melodi. Natten var endnu lys i Øst, en Dæmring med blege Stjerner over Havet. Bag os rugede Mulmet, og det var begyndt at lyne over Gilbjerghoved.

— Hvorfor er De saa bedrøvet?

— Jeg ved det ikke selv, sagde hun. Det er i de sidste Dage, som om en svunden Tids Sorg vendte tilbage.

— Jeg har set det paa Dem.

— Ja, kæreste Ole, fordi De er min Ven! Men lad os ikke tale om disse sørgelige Ting. Jeg trængte blot til at være et Øjeblik alene med Dem.

Vi havde sat os paa en Bænk ved Stranden og stirrede ud over Havets lyse Dæmring, hvor Kornmod blinkede i det fjærne.

— Mærker ogsaa De, hvor Luften er tung og urolig inat?, spurgte hun.

— Jeg har følt det samme. Før De kom, var jeg

syg, men jeg troede, det var Længslen efter Dem, der gjorde mig svag.

— Jeg kunde hele Tiden føle Deres Øjne paa mig.

— Derfor kom De?

— Ja.

Jeg greb hendes Hænder:

— Hvor jeg elsker Dem!

— Kære, lille Ole ...

— Elskede min!

— Nej, Ole, nu forstaar De mig ikke!

Hun skubbede blidt mit Hoved bort, men blev i min Arm. Saaledes sad vi længe, og Uvejret, der kom nærmere over Havet, gennemsitrede os bægge.

Pludselig slap hun mig og brød sammen over sine Hænder. Hun sad bøjet og knækket, hulkende:

— Hvor Livet dog er elendigt!

— Hvor Livet er usselt!

Jeg følte en stor Befrielse ved hendes Graad, en Sorg var taget fra mig.

Hun græd længe og voldsomt, og jeg følte, hvorledes Glæden strømmede igennem mig. Jeg vilde jo hente Stjernerne fra Himlen for at trøste hende! Jeg vilde kaste dem i Havet og gøre hende glad! Mit Væsen skælvede ud i hendes hjælpeløse Graad, hun var min, en lille skræmt Fugl i mine Hænder, jeg hørte hendes bange Hjerte slaa. Det var, som om jeg først nu havde fundet Livets Tone, en stærk og sejrrig Mandstone, der voksede i mig og overdøvede alle andre Lyde, skar som en lysende Fure over Himlen, et klingende Lyn.

Vi sad længe, ensomme, bøjede frem mod Havets ensformige og tunge Dønning. Jeg lod Juliette græde ud. Hun løftede sit Hovede og smilede:

— Tilgiv mig, Ole! Nu er det ovre, lad os gaa op til de andre.

Uvejret var kommen nærmere. Horisonten flængedes af Lyn, Natten var sort under tunge Skyer. Regnen begyndte at falde.

Fra Klitter og Veje løb unge Mennesker ind mod den lysende Balsal. Her samlede alle. Og medens Tordenvejret udenfor brød løs, dansede vi til den klagende Violin og de knitrende Lyns Akkompagnement. Juliette laa saa rolig og saa let i min Arm, hendes store, dejlige Smil overstraaede mig, og jeg bar Sommeren i min Favn.

Vi firede „Ingeborg“s Anker en Søndag Eftermiddag ved en lille Baadebro syd for Helsingør. Over os var en Skrænt med et blomstrende Væld af Roser. En bred, hvid Trappe førte op til Afsatserne, og øverst laa Departementschef Reitz' Landsted.

Fru Reitz sad i Havestuen og rejste sig smilende for at tage imod os. Det var en fin, gammel Dame med regelmæssige Ansigtstræk og sølvgraat Haar. Hun havde i sin Ungdom været en sjælden Skønhed, og man fortalte, at hun som saa mange Medlemmer af gamle danske Familier havde nogle uægte Draaber Spaniolblod i Aarerne. Hendes Ungdoms Fyrighed og Temperament var nu efter en Menneskealders Ægteskab ikke mere at spore, men hun havde bevaeret andre af Livets mere reelle Værdier, der i sin Tid gjorde hende til et af Byens mest omstridte Partier, sin store Fædrenearv, der havde underbygget og opretholdt dette rige Hjem.

Foruden hende var der to ugifte Døtre, der til Stadighed levede i Forældrenes Hjem, og som allerede ved første Møde syntes meget forskellige fra den muntre og livsglade Agnete Brock. De bar Haaret glat og skilt, var alvorlige og faamælte.

— Fa'r kommer vist ikke ned før Middag, sagde Fru Reitz henvendt til sin Søn, men vil du, Karl, anvise Gæsterne deres Værelser. Kirstine er oppe og kan sige Besked.

Vi gjorde os i Stand til Middagen. Da jeg kom

ned, var Huset fuldt af Gæster, som var kommen ud med Eftermiddagstoget. Der samledes her hver Søndag nogle af Familien, et Par ældre, ugifte Tanter, Fru Reitz' Søstre, Frøknerne Boberg, nogle unge Mennesker af fjærnere Slægt, der gik omkring i de store Stuer og saa paa Malerier. Ogsaa Kontorchef Brock og Agnete og en fem-seks af deres Børn var her og i Selskab med dem en lille graa og venlig Fru Betzonic, Enke efter en jydsk Præst. Det var Juliettes Moder. Hun trykkede hjerteligt min Haand, da jeg blev præsenteret, og sagde: Min Datter har talt saa venligt om Dem!

Huset var herskabeligt, af god, noget gammel-dags Smag. Der fandtes udmærkede Billeder af gamle Roed, en enkelt Marstrand, en enkelt Vermehren, af mere moderne Malere Bølge-Brandt og Mønsted og en enlig Godfred Christensen. Men Hjemmet var koldt. Den Generation, der skabte det, havde sikkert arbejdet saa strængt, at der ligesom ikke var bleven Tid til Hygge, og den eneste Krog af Huset, hvor man kunde trække sig tilbage og være alene, var det saakaldte tyrkiske Værelse, som Juliette havde indrettet med mange Tæpper og Hyn-der og orientalske Vinduer, hun sagde, for at Karl, naar han var hjemme, kunde have et roligt Sted med sin Whisky, men i Virkeligheden var det vistnok, for at hun her selv kunde trække sig tilbage og læse og meditere i Fred for Familien.

Det kunde aldrig være faldet Departementschef Reitz ind i længere Tid at opholde sig i et tyrkisk Værelse med farvet Lys. Jeg saa det, da han venligt rakte mig sin Knokkelhaand. Han var en høj og mager Mand med udstaaende, blanke Kindben og en Næse, hvoraf kun Næsebenet syntes bevaret. Hele hans Liv havde været Ministeriet. Men han modtog

mig som den øvrige Familie med hjærtelig og gammel-dags Gæstfrihed. Om mit Liv og mit Arbejde vidste de intet. Det var nok, at jeg kom som en Ven af Husets Søn, og allerede inden Bordet følte jeg mig da, saa godt det lod sig gøre, som hjemme i Familien.

Hjemmet var rigt, men fra gammel Tid nøjsomt og strængt. Ved Bordet skænkedes kun Rødvin og et Glas Sherry til Desserten. Departementschefen havde foran sin Kuvert sin egen Flaske, som han løftede med rystende Haand. Der diskuteredes meget, og gamle Reitz ledede Samtalen. Hans Yndlingsparadoks var, at Mennesker over en vis Alder skulde føres ud paa Fælleden og skydes. Karl drillede ham med, at han, efterhaanden, som han selv blev ældre, udsatte Tidspunktet for Eksekutionen, og jeg følte mig overbevist om, at skønt han nu nærmede sig de 70, havde han ikke et Øjeblik tænkt paa at opgive et eneste af sine mange Hverv.

Men om to alvorlige Poler drejede sig egentlig enhver Diskussion i dette Hjem, og til dem vendte Samtalen altid tilbage. Det var Religionen og Forsvars-sagen. Gamle Fru Reitz' Temperament var i Aarenes Løb udartet til moralsk Hypokondri. Hun var et dybt, religiøst Gemyt, Pietist og Mystiker. Men det evige Liv gemte hun i Reglen til efter Bordet. Derimod laa Danmarks Forsvar hende inderligt paa Sinde, hun drejede jævnlig Samtalen ind paa dette Emne, klagede over vore jammerlige Regeringer og det danske Folks dorske Materialisme.

Departementschefens Anskuelse faldt her selvfølgelig sammen med det konservative Borgerskabs. Iøvrigt var han politisk overbærende, nærmest indifferent, som de fleste Embedsmænd, der har oplevet skiftende Regeringer. Af sin inderste Over-

bevisning tilhørte han endnu som Faderen, den afdøde Minister, den oprindelige nationalliberale Rodstamme, og i en snævrere Kres hævdede han med Forkærlighed, at man havde begaaet et Misgreb ved at indkalde Glücksborgerne.

Efter Bordet spredte det ret talrige Selskab sig ved Kaffebordene i Havesalen og udover den blomstrende Skrænt. Jeg fulgtes med Agnete Brock, den mellemste af Husets Døtre. Jeg holdt af denne unge Kone, som skønt hun i Aarenes Løb havde født sin Mand et halvt Dusin Børn, alligevel bevarede sit gode, ligevægtige Sind og sin glade Latter. I sit Ægteskab med den materialistisk anlagte, godmodige Kontorchef var hun selv bleven overfladisk og praktisk, og de talrige Børneopdragelser havde interesseret hende mere end de sociale og religiøse Spørgsmaal, der evindeligen diskuteredes i hendes Forældres Hjem. Hun var meget forskellig fra sine to ugifte Søstre. Hun fortalte mig, hvorledes den ældste haabløst havde interesseret sig for en ung Præst, hvis Følelsesliv gik i en anden Retning. Senere havde Søsteren paa egen Haand gjort Rejser til Indien og Orienten og var her bleven stærkt paa-virket af den budhistiske Religion. Hendes Liv var nu en frivillig Askese.

Vi vendte tilbage blandt Gæsterne, hvor de fleste efter Sædvane var samlede om Fru Reitz for at drøfte alvorlige Emner. Næsten hver Aften efter Middag genoptog man i dette Hjem Samtalerne om det evige Liv. Den gamle Departementschef deltog kun sjældent i disse Diskussioner. Han afgjorde sit Forhold til et eventuelt Liv efter dette med en Bemærkning om, at han her paa Jorden havde haft det saa nogenlunde taaleligt og maatte gaa ud fra, at det tilkommende Liv i hvert Fald ikke blev værre. Men

blandt de andre udvekslede man meget forskellige Opfattelser. Den yngste Datter var ved selvstændige Grublerier naaet til at forkaste Jomfrufødslen, og hun kaldte sig nu Unitar. Hun og Moderen var meget uenige paa dette Punkt. Karl holdt af her i sit Hjem at deltage i religionsfilosofiske Samtaler, og han udviklede ordrigt og med virkelig Overbevisning sin panteistiske Sømandslære. De unge Mennesker, af fjærnere Slægtskab kastede sig med Iver ind i Diskussionen, og især var der en islandsk Bondestudent, der laa i Kjøbenhavn for at tage Doktorgraden, som med Kraft forsvarede den deterministiske Verdensopfattelse. Krusninger paa Aandslivets Overflade som Taine og Nietzsche, paa Dansk Georg Brandes, var i denne Kres forlængst drøftede færdige, — og ikke til de Herrers Fordel. Man gik atter i Dybden og Højden, mod Buddha og Himmalaya. Kun Kontorchefen lod undertiden af gammel Vane fra sin Studentertid et venligt Ord falde om Georg Brandes, og de smaa Brock'er lyttede med aabne Munde.

Jeg forstod nu, hvorfor Juliette var bleven Teosof. I sin Ensomhed og i sin Længsel havde hun følt sig tiltrukket af det hemmelighedsfulde og mystiske i Religionen, af Gengældelseslæren, der tiltalte hendes stærke Temperament. Men ogsaa halvt ubevidst for at nærme sig denne religionsdiskuterende Familie, der af Livets Mangfoldighed kun havde optaget i sig det religiøse og det nationale, var hun vel gaaet ind i det teosofiske Samfund. Familien forstod ikke Juliettes overfladiske og lette Hovedstadsliv, men det lykkedes hende nu ved Læren om Guddommens mange Inkarnationer fra Buddha og Kristus lige til den unge Indier Alcyone baade at finde et Hvilepunkt for sit bevægede Sjæleliv og samtidig i Familie-kresen at indtage en Særstilling, der i hvert Fald in-

teresserede de andre, selv om de ikke bifaldt den. Navnlig gamle Departementschef havde megen Glæde af Juliettes besynderlige Verdensopfattelse, og den blaa Sløjfe, hun bar som Medlem af den hemmelige Loge „Østens Stjerne“, gav ham Lejlighed til flere af sine tørre og snusfornuftige Vittigheder. Overfor Teosofien følte han sig friere stillet, end hvor Talen var om hans Kones pietistiske Kristendom ...

En Haand rørte ved min Arm. Det var den lille venlige Fru Betzonic:

— Har De Tid til at tale lidt med en gammel Kone? sagde hun.

Vi fulgtes gennem Stuerne for at finde en rolig Krog. Tilsidst kom vi ind i det tyrkiske Værelse. Det røde Lys kastede et sælsomt Skær over den lille Dame. Hun blev saa graa, næsten vissen. Men i det blege og smalle, gamle Ansigt lyste et Par blaa Øjne, som straaede af Mildhed og Godhed. Naar hun saa paa mig med disse milde og gode Øjne, vilde jeg gøre, hvad hun bad mig om, — og i det sære, døde Lys var Øjnene det eneste som levede.

— Jeg vil tale med Dem om noget alvorligt, sagde Fru Betzonic. Ja, se nu ikke straks saa bekymret ud. Men jeg kender Dem jo meget bedre end De selv ved af. Min Datter har fortalt mig saa meget smukt og godt om Dem.

Jeg ved, at De holder af Juliette. Og jeg er glad over, at jeg nu selv har truffet Dem og er kommen til at synes om Dem. De ser ud, som om De havde en god Karakter. Saa vil der heller intet ondt ske, hverken for Dem eller for hende.

Men jeg har tænkt saa meget over det i den senere Tid, især i Foraaret, inden Karl kom hjem. Jeg ser jo nu ogsaa selv iaften, hvorledes De og Juliette

drages imod hinanden. Nej, mit søde Barn, De har intet gjort, som De ikke maatte og burde! Men Juliette er saa ung, hun har et let Sind. Ja, De vilde vel ikke se paa mig gamle Præstekone, at jeg har fransk Blod i Aarene, nej, nej, nu er det ogsaa meget tyndt. Men hos Juliette ruller det endnu ungt og stærkt, det dejlige, farlige franske Blod, hun ligner saa meget sin Mo'rmo'r, som hun er opkaldt efter ... Juliette er ung og letsindig, og saa føler hun sig ulykkelig. De ser det lige saa vel som jeg. Vi, som elsker, ser langt klarere end de andre. Og Karl, der er saadan en god og prægtig Fyr, forstaar ikke min Datter. Men de to hører jo nu engang sammen, ikke sandt? Juliette er mange Gange bedrøvet. Hun er ogsaa ene, og i Ensomheden kommer Fristelserne til os. Hun er saa hæftig og saa voldsom af Sind, hun kan overile sig, og saa fortryder hun det senere saa bittert ...

Ja, De synes maaske det er underligt af mig at tale saa aabent ud om alt til Dem. Men, husk, jeg er en gammel Kone, De er endnu en ung Mand. De har saadan et ærligt og godt Ansigt, derfor tør jeg tale til Dem, som jeg gør. Og tænk nu over, hvad jeg har sagt, min unge Ven! Vær fremdeles min Datter en god og trofast Ven! Forled hende aldrig til at gøre noget, som hun senere maa angre. Her maa De være den stærkeste! Husk altid, hvad De skylder hende, husk hvad De skylder dette Hjem, hvis Gæst De er, og husk, hvad De skylder Gud!

Jeg har længe tænkt paa at tale med Dem. Jeg er glad over nu endelig at have truffet Dem, og saa er De ikke vred paa mig, vel? Siden hendes Broder rejste til Kanada, er hun min eneste, og det forstaar De ikke, men en Moders Kærlighed er stær-

kere og varer længere end nogen anden Følelse her i Livet ...

— — Den lille, graa Dame kyssede mig paa Panden, og jeg saá endnu engang ind i hendes milde, blaa Øjne, inden hun gik.

Jeg sad alene tilbage, og i det fantastiske dæmpede Lys syntes jeg at se Juliette, hun smilede til mig og vilde gaa mig imøde. Men usynlige Kræfter holdt hende tilbage, drog hende bort og tilsidst forsvandt hun som et Drømmebillede gennem Værelsets Væg.

Jeg saa, hvilken Afgrund, der skilte mig fra den, jeg elskede! Tusende Baand holdt hende fast til hendes Mand og hendes Hjem. Det var ikke blot hendes eget trofaste Sind, hendes egne Grundsatninger og hendes uklare Tro paa Gengældelseslæren, det var Barndomshjemmets hemmelige Magt, Kærligheden til Moderen, Mindet om hendes Ungdoms Forelskelse og de stærke sociale Baand, der gjorde hende afhængig og viljeløs i den Reitz'ske Families Vold. Her vilde et erotisk Fald ikke faa Tilgivelse. Et eneste Fejltrin vilde være selve Katastrofen. Jeg forstod stærkere end nogensinde Betydningen af Juliettes egen Advarsel, det Ajakaahiljaa, hun havde givet mig som Rettesnor i vort Forhold.

Ajakaahiljaa,— det betød nu det haabløse, det uopnaaelige, — og alligevel elskede jeg hende højere end nogensinde, længtes saa pinefuldt efter at holde hende i mine Arme og bære hende bort herfra.

Vi blev paa „Emiliehøj“ en Tid. Men de unge Officerer tog ind til Byen, og Ettie Blom rejste til Skagen med sin Moder. Vi andre befandt os ikke vel. Der laa over dette Hjem, som var rigt og kunde have været lyst, en kold og klam Luft, som fra en Krypt. De to ugifte Søstre gik saa stille omkring, saa ydmyge mod Livet, i deres inderste hovmodige, fordi de havde fundet Gud. Den gamle Fru Reitz' evindelige Bekymringer for Landets Fremtid, hendes pietistiske Sjælsbetændelse blev en Plage, hun kastede sin Kærlighed paa mig, men jeg holdt ikke ud Dag efter Dag at dykke med hende ned i Sørgmodighed og Tidens Begrædelse.

Sommeren laa og blinkede ude over Sundet, men inde i Huset var den eneste Solstraale Agnete Brock. Hun lo mod Solen med sin runde og moderlige Latter, og Børnene flokkedes om hende. Desværre var hun mest i Byen, hvor de ældste Børn endnu gik i Skole, og Kontorchefen kunde ikke tage Ferie før i Juli. Lidt Opmuntring kom der dog med hende og den gamle Departementschef, der hver Eftermiddag tog ud til Villaen i det hurtige Tog. Han var altid belæsset med Dokumenter fra sit Ministerium, opfyldt af sit Arbejde, streng og pligttopfyldende, men dog menneskelig i sin Spøg og sin knastørre Latter.

Om Formiddagen sad Juliette mest med sit Stafeli nede paa Skrænten. Hun havde et lille Talent som Malerinde og kunde i Timevis studere Rosens

Hemmeligheder, inden hun fik de rigtige Farver paa Paletten. Saaledes, ved sit Arbejde, fandt hun Ensomhed. Men hendes Humør sygnede hen her i Familien. Hun var ikke fri og munter, som jeg kendte hende, bange, som hun var, for, sammen med Svi-germoderen at hævde sine egne Meninger. Hun var som under et hemmeligt Tryk, befandt sig ogsaa legemligt ilde, hun fik Hovedpine og følte sig svimmel.

Karl kedede sig grundigt. Han drev rundt paa lange Ture ind gennem Hegnene, var som en Jæger uden Jagt. Jeg fulgte ham nogle Gange, men vort Samtaleforraad var for ringe, — vi kunde bedst med hinanden ved en Whisky, — og det endte i Regelen med, at vi lagde os paa Ryggen under de unge Bøgetræer for at sove Eftermiddagen bort, indtil vi kunde gaa hjem og klæde os om i Aftendragt. Undertiden var vi med Baaden paa Sundet og laa for svag Vind med slappe Sejl i Solheden. Vi hældte da Whisky paa os, indtil Himlen stod i violet Taage, og var bedste Venner i Fortid og Fremtid. Karl tog til Byen et Par Aftener, gjorde sin Sommerturnus fra Tivoli til Restauranterne og sov inde i Lejligheden om Natten. Jeg blev hjemme af Hensyn til Juliette. Hun var tavs og indesluttet. Der var ingen Hygge i vore Samtaler, men jeg var dog i hendes Nærhed. Hyppigst sad vi og stirrede ud over Sundet og fornåm den milde, bedøvende Duft af Roserne, der foldede sig sammen for Natten. Hun var selv som én af disse Blomster, der værner sig mod Kolden. Overfor mig blev hun mere og mere sky. Og omkring paa Verandaen sad Familien, jeg følte det, som om jeg skulde bestige et Bjerg, hvorfra min Sten bestandigt rullede tilbage i Afgrunden ...

Karl Reitz kom ind til mig en Morgen:

— Kan du blive klog paa Juliette? sagde han.

Hun siger aldrig noget. Men hun ligger s'gu og græder om Natten. Fanden forstaa, hvad hun ligger og tænker paa!

Jeg kunde intet svare ham. Og dog anede jeg dunkelt, hvorfor hun sørgede. Mine egne Nætter var saa uhyggelige. Jeg laa og tænkte, at jeg burde rejse. Men jeg kunde ikke. Jeg elskede hende saa hjælpeløst, jeg kunde ikke leve uden hende. Endelig faldt jeg i Døs og sov i urolige Drømme. Gamle Departementschef med sine lange, magre Arme og de blanke Kindben sad paa mit Tæppe. Den kødløse Næse gav ham et dødningeagtigt Udseende. En Nat følte jeg hans Knokkelhaand om min Hals og vaagnede i Rædsel. Varmen var kommen, kvælende hed. Dag og Nat var et Helvede, mit Hjerte forpint.

Kontorchef Brock kom en Dag, rund og munter, som en Befrielse for os alle. Hans Ferie var begyndt.

— Skal vi rejse? sagde han. Jeg giver Vogn til Skagen!

En tidlig Morgen forlod vi „Emiliehøj“, vore Hjerter slog paany i en levende Takt, hastigt og sejr- rigt med Automobilens Lyd, vi vaagnede i Luftens friske Pust, følte Vinden imod os. Hestekræfterne vandt Land under os, vi føjede Danmark til vor Erfaring, og det blev for hende og for mig en Erobring, og vi fandt ikke, at Landet var hverken ringe eller fattigt. Det blinkede om Morgenens i Dug, Vejene var vaade og friske, og vi mødte de første tidlige Vogne, hver med en Tremmekasse og en Gris til Andels- slagteriet. Svinet gryntede, — det længtes vel efter sin Befrielse! Det blev Dag, og Landet laa gult og rigt i Solen, en brændende Hede, der modnede og gav mange Fold. En Bæk rislede forbi, en Sølv- snor i den grønne Eng, og Bækken hilste os. Sko- ven skyggede over os, og Regnen faldt. Vi kørte gen- nem det altsammen, følte Duft af Frugtbarhed og Grøde, hed Luft og flyvende Kim kom imod os, og Blomsterne stod i Vejens Støv og nikkede ...

Vi kom over Bælterne og saa den jyske Kyst. For Juliette og mig var det Fædrelandet. De store Bakkedrag, de vide Tavl af mange Slags Agre, de dybe Fjorde, Moserne og Kjærene og Hedernes Stil-

hed var vor Barndoms, Landskabets Linjer levede i vort Sind. Her havde jeg gaaet som Dreng med mine første Venner, der vogtede Kvæg i alt Slags Vejr, med nøgne Fødder over Hede og Eng i Sol og Blæst og drivende Regn, Det var en god Tid, Vi tændte Baal i Digerne, søgte Læ for Vind og Ly for Regn, saa Skyerne gaa over Himlen og skændtes om Jonas i Hvalfiskens Bug.

Og hun fortalte om sine første Besøg i den lille By ved Fjorden, hendes Barndoms Hovedstad. Vi laa en Dag paa en Skrænt ved Vejen. Det var Middagstid, og vi var standsede ved en lille Lund, for at Chaufføren kunde staa i Skyggen og reparere sin Vogn. Hele Naturen sov til Middag. Karl og Brock og Agnete laa længere nede paa Skrænten i en Høstak, dasede og lo. En lille Hare løb over Vejen, den standsede midtvejs, satte sig og lyttede.

Præstegaarden, fortalte hun, laa bag en Bakke. Det var et højt Bjærg dengang, men naar vi kom op, skraanede Markerne foran os ned til Fjorden. Vi saa Engbakkerne og det lave Egepurrr, de grønne Holme i Fjorden med broget Kvæg. En Gang om Aaret tog vi ind til Byen med den lille Fjorddamper. Det var en Festdag for min Broder og mig. Han var saadan en god Dreng, min Bro'r. Da han var lille, vilde han være Missionær i Indien, og Fa'r og Mo'r sagde, at de vilde sørge, dersom han rejste fra dem. Saa kom han hjemmefra, voksede og blev en vild Krabat. Der gik nogle haabløse Aar i København. En Dag rejste Fa'r derover og sendte Drengen til Kanada. Han kom saa alligevel til at rejse, Min Fa'r var haard og stærk. Han sørgede alene. Aksel havde grædt, da han rejste, han var saa svag af Karakter, saa altfor god, han skrev nogle yndige Breve til Mo'r derovrefra. Nu gaar det ham godt,

og han skriver sjældnere ... Amerika hærder vist. Det var et Optog, skulde De se, naar vi kom til Byen dengang! Min stærke, kraftige Fa'r, en rigtig Landsbypræst, gik i Spidsen med lille Mo'r, som De kender, saa kom vi to, Aksel og jeg. Aksel rendte altid Hovedet ind i Maven paa fremmede Damer, der standsede paa Fortovet og skældte ud, enten det nu var Aksel, som var fortunlet af Bylivet, eller om Damerne dengang virkelig havde usædvanlig fremstaaende Maver ...

Juliette smilede:

— Husker De Salmen: „Du Herre Christ“?

— Nej, hvorfor tænker De paa den?

— Jo, naar min Fa'r sang den, saa lignede han én af de gamle Præster fra Reformationstiden, med sit haarde og trofaste Sind ...

Hun tav, og vi stirrede begge ned i Græsset, hvor en Mariehøne hang og gyngede paa sit Straa.

Jeg drømte, at jeg gik gennem en gammel Have, hvor de duftløse Asters blomstrede i Maaneskinnet. Jeg kom over en grøn Høj, og nu kunde jeg se ind i en Stue, hvor Lampen var tændt. Omkring et rundt Bord sad Familien og sang af deres Salmebøger. Jeg saa Rafaels Madonna og de gamle Kobberstik paa Væggene. Faderen sang for, og den lille Mo'r sang, mens hun græd. Jeg saa en lille Pige, som gik hen og tog sin store Bror om Halsen, det var en Dreng paa 12 Aar, han skulde rejse hjemmefra til Skolen, og det var den sidste Aften. Nu hørte jeg Salmen ud til mig, hvor jeg stod ...

— Kan De huske Versene? spurgte jeg.

Juliette sagde med sin milde, blide Stemme:

Du Herre Christ
min Frelser est,
til dig jeg haaber ene ...

— Det er smukt! Det er længe siden.

— Ja, nu har vi jo ingen Salmer mere. Har De ogsaa sunget som Dreng?

Hun sagde det saa uendeligt rørende, som om hun tog mig i sin Beskyttelse. Vor Barndom havde bragt mig hende nær. Var ikke hun den Søster, der tog mig om Halsen og ønskede lykkelig Rejse for mig gennem hele Livet? Var ikke jeg hendes omtumlede Broder, som nu vendte hjem? Ogsaa hun var en lille Pige, bange for Livet og lykkelig ved at leve, i Graad og i Smil med Sindets stærke Uro.

— — Vi kom den Nat gennem Rold Skov. Vi havde kørt længe og vilde naa Aalborg. Karl sad i Reglen foran hos Chaufføren, inat styrede han selv Vognen. Brock og Agnete havde Sædet i Midten, hun sov i hans Arm. Foran os saa vi Lanternernes mægtige Lyskegler og i Lyset en Flok opskræmte Harer, der blændede af det stærke Skær ikke kunde finde ind i Skoven, men jog afsted i Hjulsporene.

— Ved De, Juliette, at det betyder Lykke? Men se Fuglene over os!

Hun saa op mod de blege Stjerner. Højt over Skoven mod den lyse Himmel svævede Ørn og Ugle, Glente og Høg, alle Nattens Fugle, følgende deres Bytte dybt under sig i den støvgraa og lysende Vej gennem Granerne.

Hun bøjede sig ind til mig, og jeg kyssede hendes Mund. Hun blev i min Arm, til vi naaede Byen, og vi begge vaagnede som af en lykkelig Drøm.

— — Efter en lang og besværlig Kørsel ad ufremkommelige Veje gennem de øde og triste Egne nord for Frederikshavn kom vi næste Dag til Skagen. Bag lave Klitbjærge laa Bindesbølls By, Husene lyste af brunrødt og gult i Solen, Himlen var blaa over de

smaa Tage, Haverne blomstrede med Stokroser i den fattige Jord, smaa dyrkede Pletter i det hvide Sand og Marehalmen, — det var som Farverne i Mesterens Keramik. Bilen løb igen ad banede Veje, Rullestenene sprøjtede op om Hjulene og slog med en smældende Lyd mod Skærmene, gennem den lange Gade stod fantastisk klædte Landliggere og viftede, vi suste med alle Hestekræfter ud ad Grenens brede Landevej og svingede op foran Badehotellets Terrasse.

Badehotellets Gæster var en Dag samlede i Forhallen og paa Terrassen mod Klitterne. Man havde rejst sig fra Frokostbordet og ventede nu paa Posten. Det var Dagens store Øjeblik, naar Portieren aabnede Postkuskens Taske og fordelte Brevene. Gæsterne vogtede paa hinanden. Dette daglige Navneopraab var en Slags Præsentation. Man iagttog Brevenes Form, og hvilket Indtryk, de gjorde paa Modtageren. Portier Bendix, der besørgede Navneopraabet, lagde i sin Stemmes Tonefald en lille, næsten umærkelig, men dog hørlig Nuance efter Gæsternes Rang, — han tog ligesom Tilløb til en Titel. Det Bendix'ske Tonefald udøvede en hemmelig Indflydelse paa Gæster uden Rang, kun faa Steder paa Jorden fik en Mand vel i den Grad alt, hvad der tilkom ham, som her paa Badehotellet, — og man rullede Kammerherren eller Hofjægermesteren ud efter de bedste Mønstre fra Portierlogen. Han var en mægtig Mand, Bendix. Gæsternes Hjælp og Forsyn i mange Slags Forhold. Og han kendte de smaa skandaløse Hemmeligheder, der vokser i et Badesteds Skygge som Champignons i Fugtighed ...

Men idag var man lige ved at tabe Taalmodigheden.

— Kommer den Post dog ikke, Bendix? spurgte Fru Maaløe, der bredte sig trivelig og munter i en Kurvestol under Trappen.

--- Vød skam ikke, Frue!

— Hvad bliver det til med København, Bendix? sagde Kulgrossereren.

— Telefonen maa straks komme, Hr. Etatsraad!

Telegrafene ringede, nye Telegrammer dikteredes, Telefoner kimedede, hundrede utaalmodige Mennesker raabte paa Bendix, — der var et Virvar i Forhallen, paa Terrassen og omkring Portierlogen.

Ude paa den sandede Vej sneglede Postvognen sig igennem Klitterne. Solen stod paa, og det var brændende hedt. Ikke en Luftning kom over Klitrækkerne, der laa golde og uddøde i Varmedisen. Landskabet mindede om en Bjergegn med udbrændte Vulkaner, som afstumpede Arr efter onde Brandbylder.

Nogle unge Mennesker paa Terrassen var meget optagne af en Motorcykle nedenfor Trappen, hvor Hr. de Plane forsøgte at bortføre en tysk Baronesse. Den unge Frue udstødte mange kokette Smaahvin, inden hun faldt til Ro paa Bagsædet, der hele Sommeren var indrettet som permanent Gæsteværelse for Hr. de Planes skiftende Damebekendtskaber.

I Gruppen paa Terrassen stod ogsaa Agnete og Erik Brock og Karl Reitz, der spøjte med nogle unge Piger i Alderen fra 16 til 22, Ettie Blom og Ruth Lange, Lilian Thornøe ... Alle var de ungdommeligt forelskede i Kaptajnen med de stærke Mandfolkeskuldre, og han lo solbrændt med de hvide Tænder i Fuldskægget.

Juliette sad og læste i en Strandstol med Ryggen mod Solen. Hun var i de sidste Dage atter tavs og indesluttet. Hendes forvandlede Væsen havde overrasket os, fordi hun paa Rejsen gennem Jylland var saa glad over Farten og de skiftende Horisonter, ven-

lig og munter mod os alle. Hun og jeg var under denne Rejse bleven Venner anderledes og inderligere end før, og hun vedblev ogsaa her at vise mig Fortrolighed. Vi havde i vor fælles Barndom og vor første Ungdoms Minder fundet en Kilde, der uudtømmelig og frisk vældede gennem vore Samtaler og gav dem Liv. Vi var som to Børn, der havde mødt hinanden igen efter en lang Adskillelse, og vi levede nu i vor egen Verden. Men overfor de andre var Juliette meget forandret, og navnlig var hendes Væsen paafaldende overfor Karl. Hun var paa én Gang sky og fjendtlig, naar de mødtes. Vi, der kendte Juliette, følte hvor Luften omkring hende var fyldt med Uro, og der var mellem hende og Karl den Spænding, som kan faa Udslag ved den mindste Tilfældighed.

Postvognen havde endelig sneget sig frem foran Hotellet, Gæsterne kastede sig over Kusken og halede ham op ad Trapperne, Portieren begyndte Navneopraabet, og hver forsvandt med sit Bytte.

— Brev til Kaptajnen! raabte Bendix gennem den aabne Dør.

— Hvem er det fra? spurgte Juliette og saá op fra sin Bog.

— Det er Holck, der spørger, om jeg inden den femtende vil komme til „Frederikskilde“ og skyde en Buk.

— Hvordan bærer man sig ad med at skyde en Buk? spurgte én af de unge Piger.

— Man siger bum! og saa ligger den der!

— Nej, hvorledes faar man Skud paa den? Hvad vil det for Eksempel sige at blade en Buk?

— For at blade en Buk, sagde Reitz og smilede, maa man ha' en Fløjte. Med Fløjten efterligner jeg

den parringslystne Raas pibende Stemme. Og saa kommer Bukken!

De unge Piger stod forlegne, og Agnete Brock kunde ikke undertrykke et lille Smil. Men Juliette saa op, pludselig rød af Vrede:

— Det kalder jeg brutalt og modbydeligt!

Hun rejste sig og gik, inden Karl kunde svare hende.

Det var kun et lille Optrin. Men det gjorde et pinligt Indtryk. Juliettes Svar havde været haardt og udfordrende, mere i Tonefaldet end ved Ordene. Karl var helt ulykkelig.

— Kan du nu forstaa, spurgte han Agnete, hvad der er i Vejen med hende?

— Hun er lidt nervøs og irritabel for Tiden! Du kunde ogsaa gerne føje hende, Karl, og blive hjemme i Vinter. Fa'r kan saa let ordne den Orlov for dig.

— Det er aldeles ikke det! Hun vil hellere end gerne se mig rejse nu! Jeg begriber ikke, hvad der er i Stykker.

Sikkert var det, at Juliette i de sidste Dage ofte syntes oprevet og ødelagt. Egentlig rolig var hun kun, naar hun og jeg var alene, og da kun saalænge vi talte om Fortiden. Hun blev urolig, dersom jeg kom til at nævne Karls Navn, eller blot jeg fortalte hende, hvor meget jeg holdt af hende, hvor god en Veninde hun var bleven for mig. Hendes Nervesystem var i Uorden. Men her paa Skagen var det ikke noget ualmindeligt. De fleste Kvinder blev i den første Tid heroppe hysteriske. Havbadene, den stærke, salte Søluft, Solen og den brændende Dag, Natten, der aldrig blev Mørke, — alt indvirkede paa Blodet. Kvinderne kunde ikke sove om Natten, de klagede over Hovedpine og Svag-

hedsfornemmelser, og hyppigere end ellers viste sig de typiske Kvindesygdommes Symptomer. Luften omkring os var fyldt med Uro, i de hede og søvnløse Nætter hørtes Suk og Stønnen og afbrudte Klageskrig. Den mindste Lyd paavirkede os og gav urolige Drømme, og Synet af den blege Havflade, der under Maanelyset bredte sig til alle Sider og gik i ét med Himlen, fik vore Nerver til at sitre.

Der var intet besynderligt i, at et følsomt Sind som Juliettes paavirkedes stærkere end andre. Selv den robuste Karl Reitz led under den almindelige Nervøsitet, Dagenes fuldstændige Uvirksomhed, — der avlede indbyrdes Ondskab og Sladder mellem Gæsterne, — ogsaa han følte sit Hjertes urolige Slag.

— Jeg tror s'gu det er Whiskyen, sagde han. Al anden Spiritus gaar til Hovedet, men Whiskyen slaar sig paa Hjertet. Det er derfor, vi aldrig mærker, hvor meget vi drikker. Men Dagen efter hamrer Hjertet i Brystet paa os, vi faar Angstfornemmelser og Hallucinationer, — det er modbydeligt! Men vi maa gaa over til Kognak, det smager ikke saa godt, men det er sundere ...

Hver Aften efter Middag kørte han og jeg ind til Skagen. Kontorchefen blev som Regel hos Damerne. Men Reitz og jeg led begge under Ensformigheden og Tomheden blandt alle disse solbrændte Mennesker, der sad og skumlede i hver sin Klike paa Terrassen ud til det evigt lyslilla Hav. Intet er dræbende som at leve for Sundheden! Vi maatte slaa Tiden ihjel, og inde i Byen fortsatte vi med Whiskyen.

Jeg forstod eller gættede mig her til, at der var en anden og dybere Grund til Juliettes Uro end Luftens og Havets Indvirkninger. Af Antydninger i vor

Samtale opfattede jeg, hvad der var i Vejen mellem hende og Karl. Selv havde han vist egentlig kun en dunkel Anelse derom, og jeg spurgte ham ikke ud.

Men en Aften, da vi havde drukket, sukkede han:

— Du kan tro, det er svært for os, som rejser! Man oplever saa meget ude, noget af hvert, vor Smag fordærves maaske, i hvert Fald faar vi Vaner, som vi ikke kan byde vore nærmeste! I Begyndelsen kan vi maaske dække over det, saa de ikke mærker noget, men saa en Dag gaar Naturen over Optugtelsen ... Nej, det er Satans, og jeg længes efter at rejse. Luften herhjemme er s'gu lummer!

Han var ikke sjofel, og han udbredte sig ikke over Oplevelser, der kun angik ham selv. Alligevel var det for pinligt for mig at tale netop med ham om Juliette. Og dog kresede mine Tanker bestandig om hende, jeg følte en smerteblandet Glæde blot ved at høre hendes Navn blive nævnet.

Karl Reitz og jeg kom hjem til Hotellet en Aften, temmelig sent. Vi havde truffet Kjøbenhavnere, og drukket, indtil Værten havde maattet melde alt udsolgt i Champagne. Vor Automobil gjorde en Smule Støj, da vi standsede, og nogle aarvaagne Badegæster kom til Vinduerne.

Jeg gik op og lagde mig, men jeg kunde ikke sove. Jeg laa og tænkte, hvor meningsløst og haabløst det altsammen var! Hvorfor blev jeg her? Fordi jeg elskede hende, — og hvad førte det til! Ogsaa hun holdt af mig, vi var de to, som Skæbnen bestemte skulde høre sammen, vi havde begge følt Længselen, der hemmelighedsfuldt drog os mod hinanden. Hvorfor kom hun da ikke til mig? Hvorfor kunde jeg ikke nu rejse mig og tage hende som mit lovlige Bytte? Fordi hun engang tilfældigt hav-

de mødt en Mand, til hvem hun nu følte sig bundet for hele Livet, — fordi hun var sikker paa at møde mig i en ny og renere Tilværelse! Hvor taabeligt var ikke dette! Og troede jeg paa hendes Drømme? Var det ikke et Bedrag imod mig? Jeg følte mig som Raabukken, der narres og lokkes i et Baghold af Jægerens Fløjte!

Den stille og lyse Nat bragte ingen Søvn. Jeg kastede en Badekaabe over mig og gik ned i Klitterne. Der var øde og stille under Maanelyset, kun en Motorbaad tøffede ud over Havet med Morild om Stævnen. Jeg lagde mig i en Klit og drømte længe under Himlen, ind i det lyslilla dunkle.

En Skikkelse gik forbi. Den var kommen mig nær, lydløst. Jeg rejste mig paa Albuen for at se. Det var Juliette. Hun gik som en Søvngængerske, saá ikke frem for sig, men vandrede i Drømme i det hvide Sand.

Jeg rejste mig. Hun blev angst og saa paa mig med vilde Øjne. Hun var mere urolig, end jeg nogensinde før havde set hende:

— Hvad vil du? hviskede hun.

— Jeg gik herved for at møde dig!

Hun klyngede sig til min Arm, og jeg følte, hvor hendes Legeme skælvede.

— Jeg har det saa ondt, sagde hun, lad mig sidde lidt her hos dig!

Vi satte os i Sandet, og jeg tog hendes Hovede i mine Hænder og kyssede hende.

Hun blev ved med at klage:

— Det er saa meningsløst, det er saa raat! og hun græd saa hjælpeløst, uden at jeg rigtig forstod hende. Jeg følte blot, at vi begge led, og jeg oprørtes:

— Bliv min, Juliette, jeg elsker dig!

Jeg tog hende helt i mine Arme:

— Elskede, bliv min, jeg elsker dig, du ved det, bliv min, vi tilhører hinanden, du er min!

Da lagde hun sine Hænder over mig, som jeg engang havde drømt, og hun sagde:

— Vær stille, jeg elsker dig!

Hun blev ved med at stryge sine smalle Hænder over mit Haar, og jeg laa med mit Hoved i hendes Skød.

Hendes Legemes Varme og Uro strømmede igennem mig. Hendes Haand skælvede let hen over mit Haar, og jeg hørte hende hviske med sin blide Stemme:

— Elskede du!

Fra Vejen gennem Klitterne kom en Stemme, som kaldte hendes Navn. Det var Karl Reitz. Hun kyssede mig og gik langsomt op mod Hotellet.

Da jeg vendte hjem, var Portieren allerede oppe. Han hilste høfligt Godmorgen, men jeg syntes at se et næsten umærkeligt Smil i hans Ansigt. Næste Dag havde hele Hotellet hørt Nattens Uro, ingen vidste rigtigt, hvad der egentlig var sket, men den ene havde én Forklaring, den anden en ny, og alle var de enige om, at det var en Skandale, man ikke kunde faa Ro til at sove!

Ved Frokostbordet mødte jeg Karl og Juliette. Der var foregaaet en Forandring med dem. De var bedste Venner nu og smilede lykkeligt til hinanden som to nygifte. Baade Brocks og jeg blev meget overraskede, da Karl over Bordet fortalte, at de havde tænkt at rejse med Middagstoget. De havde telegraferet til Kjøbenhavn efter deres Cykler og vilde fra Aalborg gøre en Tur langs Limfjorden og Vestkysten.

— Juliette bliver nervøs af Luften heroppe,

sagde Karl. Og jeg holder i Længden ikke dette Driverliv ud!

Overfor mig var han venlig og uforandret. Jeg forstod ikke én Tanke af det Hele. Erik og Agnete vilde, naar de to absolut skulde af Sted, i det mindste køre dem i Bilen til Frederikshavn. Ogsaa jeg blev opfordret til at tage med, men undskyldte mig med et Arbejde, som jeg maatte have færdigt inden Aften. Jeg foretrak at blive paa Hotellet.

Da Juliette gav mig Haanden til Afsked, sagde hun med sit tungsindige, lidt skæve Smil:

— Nu gaar der lang Tid, inden vi ses! Og det er maaske bedst, vi foreløbig ikke møder hinanden. Farvel, min Ven!

Jeg blev endnu nogle Dage paa Skagen. Agnete Brock lærte mig at spille Golf, og vi talte meget sammen om Juliette og hendes Mand.

— Hun er en ulykkelig Kone, sagde Fru Brock, hendes Sind er saa hæftigt, hendes Trang til Lykke saa stor, at den aldrig vil stilles. Juliette skulde have været gift med en Kunstner, ikke med vor rolige og godmodige Karl ...

Jeg holdt af Fru Brock. Hun var klog og fornuftig, og jeg følte, at hun vidste mere om Juliette og om mig, end hun vilde sige. Hun havde forstaaet min haabløse Længsel.

Jeg havde det godt i Selskab med hende og Kontorchefen, der var rund og hyggelig i sin Ferie. Vi fandt ogsaa en Klike uden Parvener, der ellers er saa vanskelige at undgaa paa et Sted som dette. Men alligevel udholdt jeg ikke at blive. Min Længsel drev mig afsted. Fra Aalborg tog jeg Fjorddamperen forbi alle Limfjordsbyerne, og undertiden fangede jeg Halen af et Rygte om Karl og Juliette. De havde været netop her i denne By paa Gennemrejse for faa Dage siden. Jeg kunde være falden ned paa mine Knæ og have kysset Brostenene i Løgstør og Nibe!

Jeg drev gennem den jyske Sommer, og en Dag vendte jeg hjem fra Ferien. Det var henimod Midten af August. Paa Færgen over Storebælt mødte jeg Lili Rung. Hun var barnligere og friskere, end da hun rejste ved Midsommertid. Ferien havde helt gen-

givet hende den attenaariges Uskyld, og jeg blev lykkelig over paany at høre den klokkerene Stemme, som jeg næsten havde glemt.

Vi fulgtes til Kjøbenhavn. Varmen, der nu i August netop som Teatrene skulde aabne var vendt tilbage med forøget Styrke, havde helt forandret vor By. Hvor vi kender Kjøbenhavn, som den møder os hjemvendte i Sommerens sidste Opblussen! Den ligger hver Dag paa Ryggen ved Stranden af det blaa Sund og indsuger Solen. Og i Heden staar Elmene omkring *Hesten* og skifter Lød for vore Øjne. Ved Langelinie gaar hvert Øjeblik en ny Lysning over Vandet. Kjøbenhavn er som en ung Kvinde, der ser sig selv i Spejlet, glæder sig og smiler og skifter Farve i sin Glæde: Evig foranderlig, bestandig skiftende i sit skælmske Koketteri!

Men først henimod Aften bliver Byen levende. Skodderne aabnes for den svale Brise fra Sundet, Gardinerne rulles op for Aftenrødmens svindende Skær. De unge Damer friserer sig og hæfter Hatten løst over det rødgyldne Haar. Toilettet er fuldendt. I et Par Timer er der levende under Trækronerne i Tivoli. Man mødes og smiler, hilser og skilles. Et Stævnemøde er aftalt. Man træffes hos Nimbs, og unge Damer, som kommer fra Badestederne, fortæller os, at intet Sted ligger man bedre paa Landet end her paa Terrassen.

— Egentlig har jeg savnet baade dig og Kjøbenhavn, sagde Lili.

Vi sad foran en *Veuve Clicquot*, der stod i Køle- ren og svedte af Kulde. Hummeren strakte sine røde Kløer frem imod os og fortalte os om Livet paa Havets Bund.

— Men det er vist dumt at fortælle dig det! Jeg laa et Par Uger i Lønstrup, og Rygterne svirrede jo

ned fra Skagen om dig og Fru Reitz. Det var en Hvirvelvind af Sladder! Du troløse Mandfolk! Sagde du ikke engang: Du, som er den *eneste*, jeg

elsker! Jeg tror, jeg skal sende dig det engelske Billede, hvor en Flok af Kvinder træder manende ud fra Tapeterne ved denne Trylleformular!

Lili lo og var fortryllende. Tjenerne kom og bragte os Vifter. Alle Kjøbenhavnerinder paa Terrassen bar deres Vifte og brugte den flittigt til Køling

og Koketteri og smaa, forborgne Smil. Ogsaa nu, følte jeg, var jeg hjemme igen og lykkelig efter den lange og ensomme Tid! Disse Vifter gav ligesom vore kendte Ansigter en ny Belysning. Den blonde Frue fik et lidt grønligt Skær over sin sarte og lyse Hud. Min lille sorte Lili farvedes af en Skygge, der lagde sig forjættende om hendes røde Mund, over hendes graa og sælsomt glødende Øjne ...

Unge Falkenfleth kom forbi og spurgte, om han maatte sidde ved vort Bord. Ogsaa han var vendt hjem, og aabenmundet, som han var, fortalte han selv hvorledes.

Han havde atter truffet den franske Sangerinde, som vi for længe siden tilbragte en Aften med paa Hippodromen i Malmø. Jeg huskede hende nok! *Den store Sarah*, som Reitz havde kaldt hende! Han var bleven stjerneforelsket i hende og havde næsten uafbrudt i en Maaned været i hendes Selskab!

— Jeg vilde have ofret min Karrière for hendes Skyld, sagde Falkenfleth, og han begyndte igen at stamme af Ivrighed: Jeg vilde have giftet hende, og en Dag sagde jeg det lige ud, at jeg for hende vilde opgive alt! Ved I, hvad hun svarede?

Pengene?, sagde hun.

— Du har i én Maaned, svarede jeg, kostet mig over 2000 Kr., jeg har nu denne 2-Krone tilbage, og jeg vendte min Vestelomme! Men jeg elsker dig, og jeg kan arbejde! Ved I, hvad hun gjorde? Hun tog Tokronen!

Tak, sagde hun, og saa adieu, mon ami!

Men da tog jeg ogsaa min Straahat og gik uden et Ord, og siden har jeg ikke set hende. Gudskelov!

Lili lo:

— Kære Falkenfleth, Jagt er Jagt!

Jeg følte, at hun havde Ret. Var det ikke Kvin-

dernes Bestemmelse at plyndre os til Skindet og forlade os? Idioterne er vel ikke bedre værd!

Under de hundrede Vifters skiftende Svingninger, syntes jeg, alle Forhold omkring os løsnede sig! En evig Uro. Hvor fandtes vel et Midtpunkt i den glade Sværm? Jeg følte et Stik i mit Hjerte. Hvor var nu hun, hvem jeg søgte overalt, men ingen Vegne fandt? Om jeg under Viften kunde møde en Veninde fra for længe siden, trofast mod vore Minder, lydhør for min Sorg, en kærlig Stemme fra en god Tid, — og hun skulde stryge med sine smalle Hænder over mit Haar, jeg vilde hvile i hendes Skød og være lykkelig.

Agnete Brock til Juliette Reitz.

Skagen, sidst i August,

Min egen, kære Juliette!

Ja, du har Ret. Det var rigtigt, I rejste. Jeg forstaar det endnu bedre efter dit lange Brev, og tak, fordi du endnu og altid vil give mig din Fortrolighed. Men jeg vidste det jo allerede den Dag, Erik og jeg fulgte Jer til Frederikshavn, og senere efter mine Samtaler med Vind. Du forstaar vel, at vi talte om dig! Erik og jeg lærte ham at spille Golf, der er saa meget, han endnu ikke kan, og skønt han lever i vor Kres, er det, som om han ikke havde faaet Tid til det nødvendige, eller det, som vi kalder nødvendigt. Naa, det gør maaske mindre til Sagen! Jeg holder af ham, jeg kom i hvert Fald til at synes om ham. Han er vistnok ikke meget betydelig, din lille Ole, men indtagende. Jeg tror, han er en Smule glad ved sig selv, men paa en saa naiv og beskeden Maade, at man ikke kan andet end holde af ham.

Nu er ogsaa han rejst. Det er allerede længe siden. Og du ser ham vel ikke foreløbig, naar du, som du har bestemt, holder dig i Ro ude paa Landet. Savner du ham? Aa, jeg ved ikke, hvad jeg skal raade dig! Slaa Tegn for dig, du søde, om jeg raader dig galt! For jeg ved ikke, efter at jeg i Sommer har set dig og Karl sammen, tror jeg ikke, han skal blive hjemme i Vinter. Du har en Krise, som du maa igennem. Det gør mig egentlig saa ondt, men hvor I to er bleven forskellige! Der er ligesom gaaet no-

get i Stykker for Jer, og jeg kender det, i ethvert Ægteskab er der noget, man maa over, før det igen bliver rigtig godt. Gid du ikke var Teosof! Det lyder sært i den Forbindelse. Men det gaar saa meget lettere med Statskirken, som jeg og andre hæderlige Mennesker da endnu bekender os til! Jeg vilde da sige, find en Præst og betro dig til ham. Min Sjælesørger er baade betitlet og bebrillet, og han bærer sin Præstekjole med Værdighed. Dog holder jeg mest af ham uden Kjole, forstaa mig ret, jeg mener i Hjemmeklæder. Jeg har prøvet ham i Øjeblikke, hvor jeg nok syntes, min egen Moral kunde trænge til en Afstivning, og jeg fik den.

Der har jo været Perioder, hvor Erik var saa træt af sine Forretninger, at han ganske glemte, at der var noget, der hed mit Hjerte og mine smaa sjælelige Fornødenheder. Saa hændte det, lille du, hvad du jo ved, da den hele By har sladret om det, at jeg forfriskede mig med et Bekendtskab, ja ... jeg fandt mig en Ven. Nej, ikke en Tøddel mere betror jeg Papiret! Du maa nøjes med, hvad jeg har skrevet, og lad være med at fordybe dig i Gætninger! Men jaget af ond Samvittighed og Byens Sladder styrtede jeg op til ham. Jeg bad ham glemme Religionens Strængthed for en Stund og trøste mig menneskeligt. Jeg sagde ham, at Erik havde, naa, haft saa meget at gøre, at jeg syntes, han forsømte mig, at jeg, naa, at jeg ikke havde mere at gøre, end at jeg havde Tid til at hengive mig til ungdommelige Drømmerier. Jeg var ganske ærlig. Hvert Ord sagde jeg, alt, hvad jeg kunde fortælle ham, uden at være indiskret selvfølgelig, for jeg skyldte da virkelig ogsaa som Dame at tage Hensyn til ham, min smukke Frister. Hvorfor taler man altid om at blamere en Dame og aldrig om, at det er ligesaa let at blamere

en Herre! Jeg har ialtfald svunget mig op til en saadan kvindelig Overlegenhed, at jeg synes, man akkurat ligesaa godt kan blamere en ung Herre. Det kunde jeg da, det ved jeg, men jeg gør det ikke, og jeg taler heller ikke om ham, og ingen skal faa mig til at skrive hans Navn. Naturligvis, lille Juliette, havde jeg gerne gjort en Undtagelse overfor dig, men det er jo ganske unødvendigt, du ved jo, hvem jeg tænker paa.

Men véd du, hvad han sagde, min Sjælesørger? Min bedste Frue, sagde han, i enhver Kvindes Liv opstaar saadanne Kriser. Det er Prøvelsens Timer, som maa gennemleves. De skal ikke angre, at De gav Dem helt hen i Striden, thi De, eller rettere Deres Hr. Mand, blev jo dog, om jeg saa maa sige, ubevidst, den, der besejrede Fristeren. Jeg tror, at den Oplevelse, som De har betroet mig, kun vil modne og styrke Dem i Samlivet og overfor Fremtiden. De vil være paa Deres Post. De vil med Deres udprægede kvindelige Instinkt vide at unddrage Dem saadanne sjælelige Tvivlsstunder. De vil glide ind i den stille Havn, taknemmelig over, at ogsaa De blev prøvet i Livets Søgang. —

Det sagde han, min Søde! Véd du, hvad han vilde sige til dig? Prøv ikke at hindre Deres Mand i at rejse og gøre sin Pligt som dansk Officer! Værn den spæde Spire, men lad den faa Lov til at udfolde sig! Og jeg tror, han havde Ret. For dig og Karl er nu den sjælelige Krise kommen, som før eller senere kommer til os alle. Du maa igennem den. Lad ham rejse og mød ham til Foraaret med et lysere og lettere Sind, — det er det bedste for Jer bægge. Og saa hils min kære Karl fra Erik og

din trofaste Svigerske
Agnete.

Det var midt i September med blaa Luft over Kjøbenhavn, og højt over vore Hoveder saa vi den flyvende Sommer flagre bort som gyldne Slør.

Svingdørene paa Hotel d'Angleterre gik med tyske Baronere, franske Vicomter og internationale Lorder. Midt i Grill-room sad Tulle Krag, nu Kammerherreinde Bernild, hjemme paa Feriebesøg, og smilede lykkeligt til sin halvgamle Mand. Det Ægteskab havde da trodset enhver Beregning, og man saa en Kammerherre triumphans!

Udenfor paa Torvet tøffede Bilerne, en Strøm af hvide Vogne med smaa gule Flag fo'r ad de støvede Veje afsted til den falmede Skov. Det var Aarets sidste Væddeløbsdag. En blank og straalende, men bidende kold September. Under den blaa og kølige Himmel stod Skoven omkring den grønne Slette i Efteraarets første Bronceskær, og ude i Mosen bøjede de afblomstrede Iris sig under Birkenes visnede Løv, en sagte Brise pustede Kæruldens lodne Blomster ud. Indover Banen svirrede en Agerhøne og forsvandt mellem høje Siv og Muskedonner. Dens gyldentbrune Vinger med Stænk af det staa-blanke Blaa lyste i Solen, og i den høje, rene Luft hørtes dens rædde Vingeslag som en ny Lyd i Sommerens Dødsstund. Sadlepladsen havde al Efteraarets Vemod og Ynde, et fint Spind af flyvende Sommer, en krystalklar Tone som af springende, faldende Sten i et Bassin ...

Men denne danse-macabre Stemning brødes af den evigtunge Kammerherre Basnæs, der frisk som

en blodig Roastbeef gled over Plænen, jodlende en munter Sang. Og i en Loge sad Grevinde Angelica de Fou, sød og jomfruelig som Morgenduggen. I de flestes Hilsen var der dog en vemodig Ærbødighed, som om man i sit Nik, sit Smil vilde lægge et

kærligt: For sidste Gang! I Sommerens Løb var vi alle kommen til at holde af de ganske smaa, tresindstyveaarige Jockey'er, som med deres tynde Ben og altfor kloge Barneansigter mindede om de Rübezahlske Roer. Fra Julian Olsens Orkester kom en svag Brusen, der af Vinden bares over mod Dyrehaven, hvor en lyttende Daa begyndte at danse Valse september. For sidste Gang!

Det var Københavns store Handicap, der skulde gaa af, og Spændingen var paa sit højeste. Folk sad i Restauranten og drak af Nervøsitet. Eller de stod langs Barrièren paa Bænke og Stole, Hoved ved Hoved, — og hele Sværmen drejede sig som mekanisk med Feltet derude paa Banen. Nu var Hestene nær. Et Raab sitrede hen over alle disse Hoveder, der vendte sig mod Dommertaarnet: Troublesome! Troublesome! Den sejrende Hest!

Spændingen var ovre. Og det begyndte at blive koldt nu ved Solnedgang. Jeg havde drevet ensom omkring, saa ene som man er, naar man kender hundrede, taler med tyve og tænker paa én. Men da, netop som jeg vilde gaa, kom Karl Reitz og Juliette over Sletten. En lys Sky lagde sig over mit Syn, og i ét eneste Nu mindedes jeg Tiden, som svandt, Nætterne paa Skagens Strand, Bilen gennem Jyllands Lyng, min evige Jagt efter Lykken, og jeg tror, jeg talte højt som i Vildelse.

Men i næste Øjeblik fik min Uro mig til at smile: Han og hun saá saa komiske ud, som de nu gik over imod mig. Jeg kom til at tænke paa to Hunde: En grand danois og en lille japansk Silkepudel, — saa forskellige var de!

Mit Smil blev taget for Gensynsglæde, og vi hilste meget venligt og naturligt paa hinanden.

— Havde du Troublesome? sagde Karl, og Juliette fortsatte ivrigt:

— Ja, tænk, den gi'er mindst firs paa ti!

— Fik du Bukken? sagde jeg.

Karl maabede:

— Hvilken Buk?

— Den hos Holck paa Frederikskilde?

— Naa, den hos Holck! Det er snart længe siden. Jo, jeg skød den nydeligt. Naar du kommer hjem hos os, kan du se Geviret!

— Ja, ser De ikke hjem til os?, sagde Juliette. Vi er netop i disse Dage flyttede ind fra Landet og kommen lidt i Orden hos os selv.

— Men du maa skynde dig, inden jeg rejser!

— Naar rejser du?

— Om en Maanedstid.

— Kom en Aften, sagde hun, De kan jo ringe i Forvejen, om vi er hjemme.

— Ja, mange Tak, Frue!

Vi skiltes, og jeg tog hjem. Hun havde talt ganske roligt, som om intet var hændt, og jeg havde staaet ærbødigt og sagt „Tak, Frue!“ Hvad var der ogsaa sket mellem hende og mig? Havde jeg ligget med Hovedet i denne Dames Skød? Havde hun strøget sin Haand over mit Haar og sagt, at hun elskede mig? Og saa? Ja, saa var hun rejst, og det var altsammen glemt! Maaske var det Hele en Drøm! Følte jeg ikke endnu i Søvne hendes smalle Hænder over min Pande, drømte jeg ikke hendes Mund?

Jeg var forbitret og fortvivlet. Jeg blæste foragteligt ud i den kølige Luft. Alt var ligegyldigt! Ajakaahiljaa!

Jeg havde mødt Juliette. Hun havde bedt mig komme hjem. Jeg gik og grundede over dette, men jeg kom ikke. Hvorfor havde hun ikke skrevet i den lange Tid? Jeg undgik ogsaa at møde hende.

Hun og jeg havde engang nærmet os til Randen af en Afgrund. Men i sidste Øjeblik var vi bleven grebne af en usynlig Haand. Det var maaske bedst saaledes. Nu havde vi bægge vor Længsel i Behold. Jeg begyndte at slaa mig til Ro i et fjærnt Haab om Astralplanet!

Jeg havde søgt at tage hende, men hun var flygtet for mig. Hun elskede mig, havde hun sagt, men hvorfor var hun da gaaet? Havde forladt mig uden et Ord? Maaske fandt hun nu en dybere Mening i det altsammen. Vi Mænd, der bildte os ind at forstaa os paa Kvinden, lærte aldrig hendes Væsen at kende, — aldrig! Men jeg vil nu fordrive disse sørgelige Minder! Prøve at glemme.

Samtidig begyndte jeg at føle en temmelig forsinket og tarvelig Medlidenhed for Karl Reitz. Jeg vilde ikke bedrage min Ven!

En Dag mødte jeg ham paa Gaden. Det var kort forinden han skulde ud paa sit vestindiske Vinter-togt.

— Du kom ikke hjem! sagde han. Vi har ventet dig, og Juliette er bedrøvet over, at hun ikke har set dig saa længe!

— Jeg har været saa optaget af Arbejde.

— Jeg tænkte nok, det var det, der var i Vejen. Nu kan det desværre ikke nytte at bede dig, hvor alt er Opbrud før Rejsen, men gør Alvor af en Dag at se hjem til Juliette. Hun vil være glad over en Visit, nu hun sidder saa alene.

— Ja, Tak! Er du længe borte?

— Det meste af Vinteren. Det bliver en pragtfuld Tid, i Tropesol, mens I vader omkring i Tøsjap og Sne! Men vi ses til Foraaret!

— Ja, saa Farvel da! og lykkelig Rejse!

— Tak skal du ha'! Lev vel!

Han gik videre gennem Strøgvrimlen, den høje, prægtige Mand med de brede og stærke Skuldre, min brave og godmodige Ven. Nej, hans Tillid vilde jeg aldrig svigte!

Et Par Aftener senere var jeg i Teatret. Der opførtes ét af disse henrivende franske Skuespil, der viser os Elskoven som en ung Kvinde med Taarer i sine smukke Øjne. For Plebejerne opstaar i Elskoven aldrig nogen Konflikt, for Pøbelen er en Pige, en Pige! Men de kloge unge Parisere, som skriver for de franske Teatre, de ved, at Livet er mere indviklet, det gaar ikke saa nemt. Og medens de før forsvarede Elskeren mod Ægteemanden, er det nu Ægteemanden, som sejrer. Elskeren maa rejse eller dø, han leverer kun et nyt Forsvar for Ægteskabet, som blandt moderne Mennesker er det egentlige!

Hovedpersonen, den unge Hustru, udførtes af en Skuespillerinde, der snart vilde forlade Scenen, tvunget af sin Tro, Det var én af hendes sidste Roller, og Tilhørerne lyttede endnu en Gang til hendes fine, lidt sprøde Stemme, der var indsmigrende som et Kærtegn, som en Haand over en Kvindes Haar, og der gik en stille Susen gennem Teatret, det be-

tød for to unge Mennesker! Jeg elsker dig! Og et Navn, der hviskedes i et Favntag.

Hun spillede en Dame, der har deltaget i hele det Liv, hvor den fornemme Verden morer sig. Hun kom hver Eftermiddag i Palmehaven, hun gik til Operaens og Ballettens Premièrer, hun deltog i Fester, Baller og Karnevaller, smukkere end de andre, omsværmet af Tilbedere som ingen anden. Hun fortæller om sine Ture i Skoven, om sine smaa Stævnemøder, om sin uskyldige og dog saa omtalte Flirt, — indtil hun en Dag forlader det altsammen og op søger Ensomheden. Da er det, hun møder sin Elsker.

Skuespillerinden deroppe paa Scenen, der nu vilde forlade os og lide med de fattige, bede med de sorgfulde, var endnu saa ung. Hendes Spil greb mig med Vemod. Hun var iaften blond og skær som det første Foraar, og hendes Kinder fik en ganske svag rosa Rødmen, første Gang hun mødte den unge Mand, der kom fra den store By, ung og slank, fin og blid i sin Tale, klog og god og følsom, hurtigt en Ven af Huset, Mandens Fortrolige, en trofast Beundrer af Hustruen, en Ridder for hendes Ære, — og Kærligheden var over dem som en fortærende Ild.

Tæppet faldt for anden Akt. Det var den store Pæuse, og jeg rejste mig for at gaa ud i Foyeren. Hele Kjøbenhavn var mødt i Teatret for at tage Afsked med den store Skuespillerinde. De var her alle. Og Orkestret bruste ud over et silkeraslende Parket, Lysekronens Prismer lynede i Brystsmykernes bævende Diamanter. Man nikkede og genkendte og mindedes maaske med et Smil Væddeløbenes Liberty'er og crêpe de chine'er, der nu var ombyttede med sidste Modes Silkecrêponner og Velours souplées, og de spæde Ungpigebarne, der paa

Skagen og i Hornbæk brændtes brune af Solen i dybt udringede Mollsliv, skælvede nu for Førsteelskeren bag kyske Chiffons. Aa, disse Stoffer, som unge Bjerregaard var en Mester i! Jeg saa Baronesserne Krag bøje deres slanke, danske Svanehalse, lille Ettie Blom, der kastede sit blonde Hovede i Takt med Musiken ved Siden af sin høje og state-lige Moder, Oberstinden med de mandelformede Øjne, og jeg saa Agnete Brock smile bag Viften for diskret at vække den Herre, der blundede ved hendes Side, Bamsen Erik, der sad og boblede Maven frem under sit hvide Smokingbryst.

Jeg mødte i Foyeren Juliette og hendes Moder. Jeg saa, at hun havde grædt. Skuespillet havde bevæget hende, og endnu glimtede to tunge Taarer i hendes trofaste og skønne Øjne:

— Det er et henrivende Skuespil, sagde hun.

— Saa lidt fransk, tilføjede Moderen.

— Men det ender sørgeligt!

— Hvorledes ender det?

— Jeg ved det ikke, men jeg gætter, at Ægte-
manden triumferer og Elskeren faar Rejsepas!

— Saa ender det, som det skal! sagde den gamle
Dame.

Der blev ringet ind.

— Sig mig, troløse Ole, sagde Juliette, naar ser
jeg Dem saa til Te?

Hendes lille Mo'r saa lidt forskrækket op:

— Ja, Hr. Vind, vil De ikke drikke Te sammen
med Juliette hjemme hos mig en Dag. De er altid saa
velkommen!

— Tusind Tak! Jeg glæder mig til at komme!

Juliette vinkede smilende i Døren til sin Loge, laften var hun sig selv fra gamle Dage, min Barn-
doms Veninde, min Længsel, — de bedrøvede Øj-

ne, det tungsindige Smil, som jeg huskede hende bag den lysende Rude.

Sidste Akt af Skuespillet var den interessanteste, fordi Konflikten syntes vanskelig at løse. Vor Sympati var saa afgjort for Elskeren og den unge Hustru. Da lod Forfatteren os endelig høre Mandens Stemme. Ikke saaledes, at Ægteemanden pludselig blev nogen stor og sjælden Personlighed, nej, han var den samme lille, lidt naive Mand som før. Hun kommer, skjult af Natten, og hører ham tale til Elskeren. Og denne lille ubetydelige Mand har intet i sit stakkels lille Hjerte uden hende. Han fortæller, hvorledes han fik hende, hvor han elsker hende, at hun blev hele Livet for ham, — dersom hun forlader ham, da er alt andet intet! Elskeren maa rejse. Thi Stykkets beskedne Filosofi var, at intet Væsen er saa konservativt som Kvinden, — den, hun engang har elsket, vil hun bestandig elske!

Tilbage i mit Sind blev ikke Pjesens Moral, men den unge Skuespillerinde, hvis Stemme var som et Kærtegn. I Vestibulens Trængsel, hvor svaje Midjer og kunstfærdige Haarprydelser strøg forbi mig paa Vej til de ventende Vogne, søgte jeg Juliette. Jeg vilde sige hende, at jeg kom én af de første Dage. Men jeg fandt hende ikke. Jeg følte kun Længslen efter igen at mærke hendes Haand over mit Haar, høre hende hviske mit Navn. Jeg følte iaften, at Elskov ikke kender til Medlidenhed.

Alligevel gik jeg ikke hjem til Juliette. Jeg var paa Vej ud til hende mange Gange, men mine Knæ rystede under mig, og jeg vendte om. Jeg kunde standse, hvor to Gader krydsedes, og ikke vide, om jeg vilde til højre eller til venstre.

Det var allerede hen paa Efteraaret. Der var en Fest paa Paladshotellet, og jeg tog derind for at danse med Lili Rung. Hun havde bedt mig komme, og vi dansede.

Ballet beherskedes af Officerer fra den russiske Enkekejserindes Skibe, nogle rige og elskværdige, men støjende unge Mennesker. I en Pause kommer én af dem til mig og siger, om jeg vil præsentere ham for Fru Reitz. Jeg havde ikke set Juliette ved Festen, han havde altsaa heller ikke set mig sammen med hende. Jeg saa paa den uforskammede Fyr:

— Det kan jeg ikke paatage mig, da jeg overhovedet ikke ved, om Fru Reitz er her!

Jo, han havde set Madame!

Jeg gik ud af Salen, videre gennem Restauranten og fandt endelig Juliette i Marmorhaven. Hun var sammen med Agnete og Brock, og unge Falkenfleth havde faaet en Stol ved Bordet.

— Nej, Godaften, Ole Vind! raabte de alle i Kor, og Fru Brock sagde:

— Vi troede slet ikke, De saa andre iaften end den lille Rung!

— Danser De, Fru Reitz?

— Ja, siden det er Dem!

Vi gik ind mod Balsalen, og hun saa paa mig fra Siden og sagde med sit Smil:

— Man ser Dem jo kun i en Vals! Danser De hele Vinteren bort, Ole?

Vi dansede ud, og igen bar jeg Verdens letteste Byrde i mine Arme.

Russeren kom over imod os. Han vil præsentere, sagde jeg, men sig nej, lad os være ene!

— Hvorfor det! lo Juliette, han ser ud til at danse godt! Han er én af min Etat!

De dansede ud sammen, og Russeren var paa et Balguld som alle Søofficerer. Jeg stod og ærgrede mig over hans Ben. Det var Verdens bedste Ben, tynde og spænstige!

Der blev spillet op til Lanciers, jeg vilde danse med Juliette, men desværre, sagde hun:

— Jeg har lovet min Russer den! Bliv vor vis à vis!

Jeg fandt Lili Rung og blev glad, fordi jeg saa, det gjorde Juliette ondt. Jeg spurgte Lili, om vi skulde tage hjem. Jo, ogsaa hun var begyndt at kede sig. Jeg sagde Godnat til Fru Reitz.

— Gaar De allerede, Ole?

— Ja, jeg maa hjem!

Og jeg fulgte Lili gennem Salen og Restauranten ud i Vestibulen. Da jeg stod her, et Øjeblik alene, kom Juliette:

— De maa ikke tage hjem, Ole! bad hun. Jeg maa tale med Dem iaften.

Udtrykket i hendes Ansigt slog mig. Hun var saa lille, jeg blev bevæget ved hendes skæve Smil, det søndrede Billede af hendes Skønhed:

— Ja, jeg skal komme! sagde jeg.

— Tak. Det er godt. Jeg venter Dem herinde!
Lili Rung kom fra Garderoben.

— Du ser saa forandret ud! sagde hun.

Jeg kørte Lili hjem og vendte tilbage til Hotellet. Juliette ventede i Læseværelset. Der var næsten mørkt, kun oplyst af Lygterne fra Raadhuspladsen. Hun kom frem imod mig:

— Jeg maa tale med Dem, sagde hun. Der er sket noget, som har gjort mig urolig. Har De talt til nogen om mig?

— Nej, hvorfor spørger De om det?

— Jeg vilde heller ikke tro det! Men har De da ikke telefoneret til mig for et Par Dage siden?

— Nej, det har jeg ikke.

— Saa begriber jeg ikke et Ord af det Hele! En Herre ringede mig op, han havde Deres Stemme, og han sagde, at han var Dem. Var det virkelig ikke Dem? Han bad mig komme op til sig paa Hotel d'Angleterre, han maatte nødvendigvis tale med mig om noget meget alvorligt, under fire Øjne, jeg skulde gaa op paa hans Værelse, han vilde vente mig dèr ...

— Og hvad svarede De?

Juliette sad med bøjet Hovede, Lyset fra Gaden faldt over hendes blonde Haar. Hun tav.

— Kom De?

— Ja, Ole, jeg kom!

Jeg løftede hendes Hovede op, jeg faldt paa Knæ for hende og kyssede hendes dejlige Hænder, hendes Mund, Taarerne i hendes Øjne:

— Hvor har jeg dog længtes efter dig!

— Hvorfor kom du ikke, Ole?

— Jeg turde ikke.

— Begreb du da ingen Verdens Ting!

— Jeg har elsket dig saa grænseløst.

— Og jeg har ventet dig hver Dag, der gik. Forstaar du ikke det?

— Hvorfor rejste du i Sommer? Du ved ikke, hvad jeg har lidt!

— Og jeg da! Jeg har kun tænkt paa dig, — og du kom ikke! Tror du ikke, jeg hundrede Gange har sagt til mig selv: Du maa glemme ham, du skal glemme! Men jeg kunde ikke. Og nu ved jeg, at jeg elsker dig.

Hun strøg sin Haand over mit Haar, jeg hørte hendes blide Stemme, jeg var i hendes Arme, saa hjælpeløs lykkelig, og jeg følte, hvorledes alt nu vendte tilbage, jeg var opvakt fra de døde til et nyt Liv, og jeg hviskede meningsløse og usammenhængende Ord, der alle betød det samme, og vi forstod hinanden uden at spørge, uden at tale.

Vi sad længe i Halvmørket lykkelige og tavse. I Værelset ved Siden af tændtes en Lampe over en Pult. Det var Agnete Brock, og Juliette gik hende imøde.

— Jeg tænkte nok, at du holdt Mørkningstime her. Men, søde Jette, du maa virkelig komme tilbage nu, du vækker formelig Opsigt i Balsalen ved ikke at danse!

De gik ind sammen. Jeg sluttede mig lidt efter til Brocks Bord. Agnete smilede saa meddelagtigt til mig, som om hun kendte alle Hemmeligheder. Vi kørte hjem sammen. Først satte vi Juliette af i Nyboder, saa fulgte jeg Brocks til Vestre Boulevard og fik Vognen tilbage til Kongens Nytorv. Jeg bad Chaufføren køre over Marmorpladsen ad Store Kongensgade til Nyboder.

Jeg lod min Haand glide op over den lave Rude. Det gav en sagte, skurende Lyd. Juliette tog Gardinet til Side og saa ud. Saa kom hun selv til Døren og lukkede op. Det var sent. Alle i Gaden sov. Vi lukkede stille Døren efter os og gik ad en lille Trappe til Juliettes Værelse.

Hun lagde sit Hoved tilbage i min Arm og saa op imod mig med et lykkeligt Smil.

Vor lykkelige Tid. Den Maaned eller to, der er et Menneskes Liv. Juliette og jeg forberedte os til Julen. Vi mødtes paa Strøget, som tilfældigt, i tusinde fremmede Menneskers Vrimmel, jeg gik med hende paa de mangfoldige Indkøb i smaa Butiker, som kun Damer kender, og vi levede i Nuet i Strøgga-dens Larm og Lys under Aftenhimlen, der skiftede i det sidste gyldne Skær af et svindende Aar. Kjø-benhavnerinder gled forbi os, smilede og nikkede, vi kendte dem ikke.

Vi mødtes hos hendes Moder, den elskelige gamle Dame, og Møblerne i hendes Stuer hviskede til os deres eget Sprog, vi oplevede Stilheden og Fre-den, en forbigangen Tid gik gennem vort Sind. Hun talte til os, den gamle Dame, med sin milde-gode Stemme, vi sad som to artige Børn og hørte ikke, hvad hun sagde, men drømte vore Barndomsaar endnu engang og Millioner af Aar før dem, Evigheden skyllede hen over os.

Julen kom og dens Glæder, Nytaar, dets Fester. Vi mødtes og vi dansede, som tilfældigt. Den ene vidste altid, hvor den anden var. Jeg kom hjem i den graa og kolde Vintermorgen. Det hændte, at jeg nær var falden over en Aviskone, som hastede over Torvet med sin Barnevogn fuld af frisktrykte Blade. Jeg gik i mine egne Tanker. Men jeg standsede og købte et Referat af den sidste Fest. Her dansede

Fru Juliette Reitz. Unge Hr. Bjerregaard havde tilladt sig et Par Adjektiver i Avisen!

Der faldt et tyndt Lag Sne. Det var til at stryge af med en Finger. Men udenfor Byen laa Markerne hvide i mange Mile. En Slæde asede sig igennem. Brogede Kaneduske viftede. Bjælderne gav Lyd i Frostluften. Vi kørte Sparkstøtting. Juliette sad i Kjælken, og jeg bøjede mig over hende og kyssede hendes Nakkehaar under Nertzhuen. Vi var ene i Skoven, kun fremmede Slæder strøg forbi. Paa Kildesøen sang Skøjtejærnene, vi saa i Maanelyset en korpulent Dame, der svulmede over Isen med Sidevind i Skørterne. Hesten fik et Smæld af Pisken, og leende kørte vi videre gennem Skoven. Undertiden stansede vi foran Ledet ved Fortunen og blev i det røde Værelse. Kom vi hjem ud paa Aftenen, havde Juliettes gamle Pige dækket Bord. Gamle Else gjorde det saa godt for Kaptajns Ven, som var det Kaptajnen selv.

Vi sad sammen i de lave og lune Stuer, hvor den eneste Lyd var Vægerne, der kogte i Lamperne. Undertiden spillede Juliette, hun sang ogsaa smaa sørgmodige Negerviser fra fjerne Floder i Troperne. Men pludselig brød hun af, lagde Armene om min Hals, kyssede mig og lo.

Det var umuligt for os at være alvorlige. Vi var saa overgivne, og vi sagde hinanden de dummeste Ting. Hun var ikke mere den tungsindige og bedrøvede Juliette, som jeg havde drømt om. Hun var som i den første Tid, da hendes Mand var hjemme, Elskoven forvandlede hende. Hun var koket og pjankeket, og hun gjorde mig kaad og drengagtig, — der var ikke mere Mening i, hvad vi sagde hinanden, end hvad to forelskede Fugle synger i et Bur, naar So-

len skinner. Og naar vi maatte skilles, forstod vi ikke, at vi kunde leve indtil den næste Dag.

Det blev Midvinter, og efter den graa og sørgmødige Tid omkring ved de Helligtrekonger, begyndte der at komme lidt Foraar i Luften. Dagene længedes. Vi gjorde smaa Rejser sammen til Byerne i Kjøbenhavns Omegn, spiste Frokost paa de hyggelige gammel-dags Provinshoteller og gik Tur i Anlægget. Over den lille By stod en frisk Blæst fra Sundet. Vinden kom med høj Himmel, og Parken laa øde med lysegrønne Vinterplæner, fra Udsigtpunkterne saa vi hvide Sejl glide forbi i Foraarsbrisen. Endnu bar Træerne gult og vissent Løv, og Buskene stod med hvide Sneboller, disse runde, hvide Bær, vi legede med som Børn, og som, naar vi kastede dem i Hovedet paa en lille Pige med gule Fletninger, var vor tidligste Ungdoms første Kærlighedserklæring. Hvor hun var bleven stor nu, den lille Pige med Fletningerne! Jeg gik og var rig og stolt. Hvor slank Juliette var i sit sorte Fløjl med de smaa, hvide Hermelinsmunde, der hang og saa griske ud, som vilde de bide hende i Ryggen!

Hun greb Snebollen og kastede den tilbage, og vi gik igen med hverandre under Armen, som to unge nygifte, tunge af Lykke i det første Foraar, nynnende ud i den blaa Luft, og vi var to Børn under Solen.

En Nat havde jeg en Drøm. En uhyggelig og sælsom Drøm. Jeg drømte, at Karl Reitz kom hjem. Han gik saa sagte for ikke at vække nogen. Nu stod han ganske tæt ved min Seng og klædte sig af i Mørket. Saa løftede han Tæppet og lagde sig ved Siden af mig i Sengen. Jeg følte Varmen fra hans Legeme og gøs.

— Er du bange? sagde han.

— Hvad vil du?

— Du skal ikke være bange. Jeg vil dig ikke noget ondt. Men ved du, at jeg har intet andet end hende? Elsker ogsaa du Juliette? Hvor det er grusomt og sørgeligt for os bægge! Ved du, at hun er hele mit Liv? Gaar hun fra mig, maa jeg dø ...

Han begyndte at græde, og han sagde alle Ordene fra det franske Skuespil, jeg havde set, klagede hendes Navn, ligesom den lille ulykkelige Ægtemand, og jeg følte hans Smerte, jeg kunde jo høre hans stakkels lille Hjerte slaa, jeg græd sammen med ham over Livets Kummer og Sorg.

— Hvorfor græder du? hviskede Juliette.

Hun havde kysset mine Øjne. Der brændte et lille Lys i Værelset, og dunkelt saa jeg hendes Ansigt, hendes Øjne og Haaret, der faldt ned over hendes Skulder og bredte sig ud paa den hvide Hovedpude. Hun støttede sig paa Albuen, og sammen stirrede vi ind i Lyset og Dunkelheden, Værelsets Omrids veg og kom, spøgelsesagtigt, et lille Uhr paa Sekretæren dikkede.

— Du græd?

— Saa har jeg drømt. Hvad tænker du paa?

— Jeg elsker dig! Jeg tænker kun paa dig, — og jeg følte hendes dejlige Arme om min Hals.

Saa vaagnede jeg i mit Hotelværelse, badet i Taarer, med bankende Hjerte.

Saaledes drømte jeg. Men Juliette blev aldrig min. Der kom en Tid, hvor vi bægge led derved. Det pinte mig, at det ikke et eneste Øjeblik faldt hende ind at opgive sin Mand. Hun elskede ham ikke. Men det stod for hende som det eneste rigtige, at han skulde komme tilbage, og at hun skulde leve videre som hans Hustru. Ikke at hun følte noget Ansvar overfor ham. Sin Mand kunde hun møde frit. Hun, som han, havde samme Ret. Han skulde ikke staa til Regnskab for hende, hun ikke for ham. De fulgte hver for sig deres Livs Love, og hun vidste, hvad hun ofrede ved at følge sine. Hun brød sig heller ikke om Folkesnakken. Den var hende ligegyldig. Hendes Familie levede udenfor vor Verden. Kun Agnete Brock vidste, at jeg kom hos Juliette, og Agnete, der kendte os bægge og holdt af os, glædede sig over vort Venskab. Hun forstod, at Juliettes Ungdom trængte til en Mand, som hun kunde betro sine Glæder og sine Sorger, og hun vidste, at Juliette, — som hun spøgende sagde med et forældet og i vor Tid næsten ridikult Udtryk, — aldrig vilde svinge Idealet.

Juliette følte kun et Ansvar mod sig selv. Hun vidste, at Anger er haabløs, at enhver af vore Handlinger, enhver af vore Tanker bærer Følgerne i sig selv. Hun vidste, at af vor Elskov vilde Lidelse opstaa. Hun elskede af hele sit rige og varme Hjerte. Hun kunde af sin stærke Lidenskab have skænket mig den højeste Lykke, og hun følte det, for hendes

Natur var ikke karrig eller gold. Men hun vidste ogsaa, at et Menneske ikke ustraffet gaar udenfor sit Væsens Grænse, og hendes Livsanskuelse forpligtede hende. Hun vilde ikke forringes, hendes Kærlighed kunde ikke vokse sig fri i den Jordbund, jeg kunde give den. Gav hun efter for mine Sanser, der stormede imod hende i voksende pinefuld Længsel, vilde hun trække baade sig selv og mig nedefter. Men ofrede vi nu vort Begær, kunde vi haabe paa en fælles Fremtid med langt større Muligheder for, en langt rigere Evne til Lykkefølelse. Drømmen om en større og skønnere Fremtid blev for hende en Erstatning for disse Tidens Savn.

Engang havde hun overtraadt sit Væsens Grænse. Hun havde søgt mig den Nat under Festen. Men hun var i samme Øjeblik, hvor jeg kom til hende og bar hende i mine Arme, veget tilbage for mig i Rædsel. Der maatte engang i hendes Liv være hændt noget, som havde fyldt hende med en uafvendelig Gru. En Aften søgte jeg at faa hendes Fortrolighed. Jeg saa, at Juliette skiftede Udtryk, og jeg fortrød i det samme, at jeg havde spurgt. Hun syntes som en anden, en fremmed. Skævheden i hendes Ansigt traadte tydeligt frem, næsten som en Lammelse. Jeg spurgte hende aldrig senere, men jeg forstod, at Sorgen engang havde omformet hende, før hun blev den, hun var, et saa mangfoldigt og skiftende Sind. Den lille Pige fra det jydsk Hjem var smeltet om i Lidelsens pinefulde Ild, inden hun blev den blændende og fejrede Kjøbenhavnerinde, den lille bange og skælvende Sjæl, der skjulte sig bag sit store og straalende Smil. Saaledes havde jeg set hende den Foraarsaften, hendes sande Ansigt, de fortvivlede og længselsfulde Øjne bag den lysende Rude.

Vor lykkelige Tid! Var jeg lykkelig? Lykken var vel noget, jeg havde tænkt mig og drømt om.

Efterhaanden som Foraaret kom nærmere, blev Juliette urolig og oprevet. Hun var ofte urimelig i sin grænseløse Angst for at genopleve, hvad hun engang havde lidt. Hun talte hyppigere om sin Mand, der snart kunde ventes hjem. Det pinte mig grænseløst, og det var saa selvfølgelig, han skulde komme. Hendes Kærlighed, der var en Naadesgave fra Himlen, tog jeg som en Selvfølge. Jeg var ikke mere ydmyg af Lykke, undrede mig ikke længere angst og urolig over, at hun elskede mig, spurgte ikke med bankende Hjerte, hvorfor hun elskede mig. Jeg fordrede. Jeg led nu dagligt under hendes Selvbeher-skelse. Den sled mig op, og min Afmagt blev tilsidst en legemlig og ubeskrivelig Smerte.

Lili Rung havde jeg i Vinterens Løb kun set en enkelt Gang. Det var ikke kommen til noget Brud imellem os, Lili havde ogsaa en enkelt Gang besøgt mig, fordi hun længtes efter at tale med mig, og jeg tog hende som før aldrig helt højtideligt, med sine 19 Aar var hun endnu et vanskeligt og utilregneligt, men indtagende Barn. I lange Tider havde jeg dog undgaaet hende, da hun en Dag sendte mig et Brev og bad mig møde sig, hun maatte nødvendigvis tale med mig. Hun vilde træffe mig om Aftenen i Hansens Kafé paa Hjørnet af Bredgade, „et roligt

og fredeligt Sted, skrev hun, hvor din høje Moral ikke kan tage Skade.“

Jeg ringede til Juliette, at jeg umuligt kunde komme den Aften.

Lili og jeg mødtes paa den stilfærdige Kafé. Hendes egentlige Ærinde var en Adresse i London, men hun vilde i det Hele taget gerne tale med mig endnu engang, inden hun rejste. Hendes Kæreste, Plum, havde skrevet, at hans Indtægter i Løbet af et Aar vilde være saa gode, at de kunde gifte sig, og han mente nu, hun burde rejse til London og i et Hjem dér, som Plum-erne kendte, lære engelsk Husholdning. Selv var Lili ked af sit Konservatorium og det ensformige Liv i Kjøbenhavn.

— Jeg har danset længe nok! sagde hun.

Mens vi talte sammen, kom Kontorchef Brock og Agnete ind. De kom fra Casino.

— En vidunderlig Aften, sagde Fru Brock over mod os, De skulde have set Gerda!

Jeg gik hen til deres Bord for at hilse paa dem, og Agnete forundrede sig over at finde mig paa dette usædvanlige Sted med Lili Rung.

— Hils det fordærvede Madonnabarn! lo hun.

Jeg lovede Lili at skrive til London og faa Adressen paa den Dame, hun havde bedt mig om:

— For dog at ha' et Støttepunkt, sagde hun, udenfor de Plum'ske Forbindelser!

— — Jeg ved ikke, om Agnete Brock nogensinde overfor Juliette har omtalt sit Møde med mig og Lili. I hvert Fald nævnede Juliette det aldrig med et Ord. Hun vilde have været for stolt til at gøre det, selv om hun havde vidst Besked.

I den kommende Tid fik jeg virkelig meget Arbejde. Min Tid var stærkt optaget, og jeg kom ikke hos Juliette saa hyppigt som før. Mange Gange,

Mange Gange, naar vi havde aftalt at mødes, maatte jeg sende Afbud. For mig var det som at vaagne til nyt Liv igen at begynde paa Arbejdet. Det havde i lang Tid hvilet, hver Time af Døgnet havde tilhørt Juliette, og hun, saa lidt som jeg, forstod, at der var nogen Verden udenfor vor, Paola og Francesca kan ikke være mere ligegyldige for Helvedes Ild, end vi vilde have været, om Jorden havde staaet i Brand!

Hun bebrejdede mig ikke nu, at jeg undertiden var nødt til at passe mit Arbejde. Hun forstod saa godt, at det var nødvendigt. Hun bad mig aldrig komme, og hun beklagede sig ikke over mine Afbud. Hun modtog mig, naar jeg kom med den samme Kærlighed som før, og naar jeg maatte gaa, lagde hun Armen om min Hals og hviskede med sin blide, tungsindige Stemme: Du ved, jeg elsker dig! Men hun var ikke saa koket og saa pjanket og saa sorgløs som i vor første Tid, og jeg var ikke mere den unge Lærke, der syngende flyver mod Solen og drukner i Æteren.

I nogle Dage havde vi ikke set hinanden. Da kom der et Brev fra Juliette. Kun sytten Ord:

Ole, skrev hun. Jeg holdt saa meget af dig, at du fik Magt til at gøre mig Sorg. Juliette.

Mere stod der ikke i hendes Brev. Jeg læste det mange Gange, og om igen og om igen talte jeg Ordene. Jeg forstod ikke Brevets Mening. Men jeg forstod, at det var forbi.

Brev fra Agnete Brock til Juliette Reitz.

Vestre Boulevard, i Marts.

Kæreste Juliette!

Sandt at sige har jeg ikke set meget til dig paa det sidste. Og nu kommer dit Brev, hvori du skriver, at du tænker paa at rejse, vil ryste det kjøbenhavnske Balstøv af dine Fødder og forlade os, endda for lang Tid! Hvilken Overraskelse! Sødeste Jette, hvad er det dog for Sorger og Kvaler, du taler om? Du beder mig, den rolige og kloge, raade dig, der er varmblodig og ung! Endelig en Smule Fortrolighed igen fra dig, der saa længe var tavs, og ærligt sagt undertiden baade saa ubehagelig og vanskelig, naar vi endelig talte sammen, at dersom der ikke var en traadløs Forbindelse mellem to, der kender og holder af hinanden og tror at forstaa hinanden, vilde jeg, lille du, hverken vide ud eller ind.

Men jeg har i den sidste Tid sendt dig mange Tanker, altid de kærligste og bedste, og i min Sjæl, eller lad mig sige Hjerte, har det sitret af Uro, af tusend bange Anelser, og i alle de graa og kolde Dage gik jeg og frøs, nej du, ikke saadan legemligt, men sjæleligt, eller lad mig blive ved Hjertet, — frøs saa hjerteligt for dig. Jeg gik snart som i Søvn med Hovedet bøjet tungt mod den sorte Jord, snart stillede jeg mig midt paa en Vej og truttede min Mund mod Solen, der generede sig og krøb bag en Sky. Den mindede mig om dig, men jeg vidste jo, at du en Dag

igen vilde komme tilbage med hele dit lille Hjertes Uro og Angst.

Jeg skal svare dig paa det eneste ene, du be'r mig om, for du holdt ikke, hvad vi engang var enige om, at til mig kunde du altid betro alle dine Sorger og Tvivl. Jeg har jo ogsaa længe forstaaet, hvorfor du var saa indesluttet, naar vi mødtes, og jeg næsten aldrig saa dig, og du kom ikke som i gamle Dage. Min yngste sagde saamænd forleden, helt bedrøvet: Mo'r, hvorfor ser vi aldrig mere den søde Tante Jette? Jeg skal heller ikke saare dig og skrive om et vist lille Mandfolk, som jeg før har sagt dig min Mening om, at han var ubetydelig og indbildsk. Jeg siger nu: „Der er sgu'nte no'et ve' ham, min go'e!“, som salig Onkel Boberg altid sagde. Og det har jeg mine Grunde for. Men jeg protegerer jer ikke mere, lille Børn. Der skal Renlighed i alt og rene Linjer, om jeg maa be'! Jeg har da heller ikke plaget dig med, hvad Byen har talt om. Byen har som altid haft travlt. Men de gode og kærlige Mennesker har jo som sædvanlig tromperet sig. Husker du sidste Foraar, da de ædle Fruer med Djævelens Vold og Magt vilde attachere dig Ballettens Førstespringer? Og denne Gang var det nu saa rent forfærdelig galt med Dirck Falkenfleth, — aa, den dumme og skikkelige Dirck!

Eva Vith var jo heroppe forleden, og hun havde saamænd Posen fuld. Men saa busede det jo ud af hende, hvorfor hun egentlig var kommen, aa, den stakkels lille gode og huslige Eva, jeg havde virkelig næsten ondt af det for hende! Jeg saa jo ud af hendes Øjne, at hun nu befandt sig paa Tilstaaelsesstadiet, og jeg beredte mig. Hvorfor ikke indrømme det, — naar man kommer i min Alder, nyder man

med en vis bitter Sødme de andres Flyveforsøg. Du ved jo, at Josias, hendes søde, lille Mand, er paa Vintertogt. Det er nu rart med den Slags Vintertogt, ikke sandt?, de giver begge Parter deres fuldkomne Frihed. Hvem af de to, der har udnyttet Vintertogtet til de behageligste Friheder, maa hun tale med sig selv om og i Enrum den grusomme Dag, hvor hun mærker, at hendes Hjerte er det samme rimpede og gamle under Foraarssol som under Vintertristhed. Eva har altsaa, mens hendes Josias hejste Flag i fremmede Riger og Lande, og jeg er saamænd vis paa, han har gjort Nationen Ære, Eva har altsaa flagget lidt i vore hjemlige og derfor usikre Farvande, og det gør hende angst, den lille. Ligervis som vore Svibelløg har hun aabnet sin Favn for Solen i en skøn Mands skønne Skikkelse. Den søde Synd har hærget hendes røde Sjæl, og hun har glemt, at hun var lige ved at blive en adstadig lille Frue. Hun har følt som en nittenaarig og elsket som den trediveaarige, hun er.

Hun fortalte mig — selvfølgelig under Graad og Hulken — at de virkelig havde gjort flere Smaarejser sammen til Kroge af vort Land, hvor Kulturen i den Form i hvert Fald, ikke var naaet til Udbrud. Jeg tog hende maaske en Smule haardt, da jeg spurgte hende, hvorfor hun græd, om Taarerne skyldtes Savnet af den bortfløjne, eller Tanken om Gensynet med ham, der ifølge Bladene nu var for Hjemgaaende. Du begriber, at hun selvfølgelig øjeblikkelig lamenterede op om, hvor uendeligt hun elskede sin Josias, og at hun kun var faldet i denne Fristelse som Følge af hendes umættelige Længsel og Kærlighed til hendes lov- og retmæssige Halvdel. Den Snak kender vi to jo, min kære! Jeg vil ikke genere dig med at minde dig om, hvor let én af os kunde have siddet i Eva Viths Til-

fælde Naa, men selvfølgelig skulde min Tykke ikke saa gerne være Vidne til Skriftemaalet, og vi maatte derfor fatte os i nogenlunde rimelig Fart. Jeg lod hende først fortælle mig — man skylder altid sig selv at berige sin Erfaring — hendes „Tilfælde“ i alle dets Detailler. Det bød paa kønne Enkeltheder. Han maa have været noget af en Romantiker, og han havde udnyttet al sin Viden om vor lille Eva. Han havde behandlet hende, snart som en forkælet Unge, snart som en bevidst Dame. Du og jeg ved jo, at Sandheden her, som saa ofte, ligger midt imellem. Hun fortalte, hvad jeg nød, om en Ordstrid mellem dem. Hans Ærgerrighed var at blive forestillet for Manden, — jeg synes nu, det er mere praktisk, naar Vennen og Manden er virkelige Venner! — men Eva havde nu forsværget, at hun kunde taale at se dem sammen. Saa blev han hidsig, vi kender jo den Slags Effektpræstationer, og krævede, at hun skulde vælge. Tænk dig, han havde haft den Frækhed at spørge hende, om hun da ikke elskede ham! „Og hvad svarede du?“ spurgte jeg. „Jeg var da nødt til at svare jo, efter hvad der var foregaaet imellem os.“ „Saa vælg!“ havde han sagt, men saa var det husmoderlige kommet op i Konen, og hun havde svaret, at hendes Mand og hendes Hjem var hende helligt og ukrænkeligt. Saa blev han vittig og svarede, at saa beklagede han, at han havde krænket hendes dybeste og helligste Følelser ved paa Smaarejserne ganske at føle sig i den Bortdragnes Sted. Det opfattede Eva som en Fornærmelse, gik hjem og skrev „Farvel og Tak“ til ham.

Og dermed var det forbi, troede hun. Men nu er jo Angeren der. Om otte eller fjorten Dage springer Døren op, og ind træder hendes vejrbidte, brunede Josias, og hun vil glemme, at Vinteren skænkede

hende den søde Synd. Jeg ser Døren gaa op derude hos Eva Vith, og jeg ser Josias som den Sømand, han er, knuge Eva til sig. Ak, den Lille, paa Bunden af hendes Hjerte vil der lyde et svagt, klynkende Pip, — det er Resten af den søde Synd, og Pippet vil drukne og kvæles i varme Kys, naar Lamperne slukkes i Sømandsbrudens Hjem ...

Har jeg ikke Ret? Eller vil du endnu rejse? Er Livet saa megen Højtidelighed værd? Vi to, du og jeg, er jo saa forskellige, min kære, søde Juliette. Du er endnu saa ung og ta'r dig Livet saa tungt. Men kom hjem til mig og lad os tale sammen, fortroligt og hjerteligt som i gamle Dage. Og vil du saa endelig rejse, synes du, du ikke kan faa Fred paa anden Maade, er det forbi med din Standhaftighed og din Tapperhed, saa siger jeg i Guds Navn: Rejs, Malcolm, og bliv rigtig længe borte! Resten skal jeg nok ordne, hvad enten du saa vil have Karl her hjem, hvor Sladdereren vil pibe ham om Ørerne, fordi Verden nu engang altid helst vil tro, at alle Kvinder er som Eva Vith, eller du vil ha' ham sendt efter dig fra en fransk Havn. Det lille Spørgsmaal ordner gamle Departementschef nemt og praktisk hos sin Træsko-ekscellence samtidig med Referatet.

Men kom nu, Juliette, ud til mig, at jeg igen kan omfavne vor forlorne Datter. Tusinde kærlige Hilsner og Kys

fra din inderligt hengivne

Agnete.

Hofbal paa Amalienborg.

Vogn efter Vogn kørte frem i Kolonnaden, og ude i det beskedne Lygtelys paa Pladsen stod en Kordon af nysgerrige. Jeg mødte mellem Sveitserne, der hjalp Gæsterne Tøjet af, Journalist Bjerregaard i Garderoben:

— Naa, kommer De ogsaa her?

— Jeg skal jo med til det Hele! sagde han med sit lidt trætte Smil.

— Morer det Dem nu saadan hver Aften?

— Næ, det ved Gud det ikke gør. Men det er mit Arbejde. Saa trøster jeg mig privat med den prærafaelitiske Kunst, naar jeg en sjælden Gang kan være hjemme ...

Han sagde det halvt spøgende, og det virkede unægtelig pudsigt. Bjerregaards Glæde over Botticelli svarede ikke til hans efterhaanden noget Rubenske Ydre. Han var i Vinterens Løb bleven endnu federe og mere pluskæbet end før, og hans Artikler i den sidste Tid syntes oftere paavirkede af Whisky og Absinth end af Aand.

Vi fulgtes op ad Trapperne til Palæet og Fløjls-gemakket, hvor Dirck v. Falkenfleth og den slanke, elegante Premierløjtnant Houmark af Garden paraderede. Man fortalte, at Houmark var en uægte Descendent af Oldenborgerne, og han stod i hvert Fald til disse Omgivelser med Væggenes falmede og galante Gobeliner. Min Ven Dirck slog næsten umærkeligt

sin besløjfede Stav i Jorden, da jeg gik forbi, og den tynde Hofmarskal, der var som en Vicevært for Kongen og Dronningen, bukkede, paa én Gang imødekommende og rør-mig-ikke.

Vi gik videre til Gobelinsgemak Nr. 2, hvor en Sværm af unge Damer ventede paa at faa deres Balkort udfyldte. Her var Trængsel og meget varmt. Gæsterne af højere Rang defilerede forbi til Tronsalen og Gobelinsgemak Nr. 1. Jeg saa gamle Departementschef Reitz, der lidt dugnakket bar sit Kranium paa den lange, magre Krop, — han smilede bedsk, som om han egentlig følte en Ydmygelse ved at være Glücksborgernes Gæst. Ministrene kom, alle uden Koner. Kun Udenrigsministeren, der endnu tilhørte Adelen, fordi Demokratiet gik ud fra, at Adelen i hvert Fald kunde Diplomat-Fransk, medførte sin Naade. Udenrigsministerens Frue erstattede ved alle officielle Lejligheder ikke blot de landlige Ekscellencekoner, men ogsaa, hvad hendes Ægtefælle manglede i almindelig borgerlig Forstand. Hans Eksellence i det udenrigske Departement var som en Refraichisseur, man fylder Esprit paa, — den virker kun, naar man trykker paa Bolden. Sjællands Bisp nussede nærsynet forbi, han lignede i sin sorte Kjole en overordentlig lærd Muldvarp. Landets Adel, øverste Gejstlighed, høje Embedsmænd og betitlede Personer lige ned til Etatsraader var indbudte, og det udenlandske Diplomati passerede. Den lille sortsmudsede fra den sydevropæiske Brigantstat slog Smut med Øjnene til Københavnerinderne, og Hr. Bjerregaard noterede lige saa flittigt paa sit Balkort. Jeg bøjede mig over imod ham:

— For en Gangs Skyld maa De gærne nævne mig iaften!

Han lo.

— Ja, iaften burde jeg som de engelske Hofreportere have et Pund for hvert Navn. Det støtter Kredit-ten at blive nævnet, og jeg ser flere her, der hverken kan betale Skomager eller Skræder.

De højere Rangklasser defilerede stadig, og ved Indgangen til Gobelinsgemak Nr. 1 gjorde Marskallerne Honnør. Det hændte, at Gæster, der ved Fødsel og Betydning hørte hjemme i det forreste Værelse, søgte at tiltvinge sig Adgang, men som Keruber for det allerhelligste satte Marskallerne afværgende deres Stave frem for sig med et høfligt Smil:

— Vil De ikke hellere gaa til venstre!

Ved hvert virkelig fornemt og betydeligt Navn gik der en nysgerrig Mumlen hen over de unge, som for et Øjeblik glemte Balkortene. Et Par Elefantriddere vakte Opsigt.

Jeg saa ud over denne Sværm af unge Mennesker. De fleste kendte jeg fra Vinterens Fester. Der var unge Damer, som utallige Gange havde fejet gennem Palmehaverne, omsværmende og tilbedte, sikre paa deres Sejr, endnu frie og selvbevidste i deres overmodige Ungdom, i Flirten og i Smilet, som søgte de bestandig den eneste ene og var rige nok til at vrage af Mængden. Iaften bølgede deres unge Bryster under den tynde Silkes dybe Udskæring, i Spænding og hellig Forventning. Skulde det ske nu, vilde de i denne Nat binde sig for Livet til ham, den eneste, og modtage Indvielsen i Kærlighedens evige Mysterium for Kronens Fod? Deres Øjne brændte som i Feber, nervøse gled Fingrene ned over det fyldte Balkort, standsede ved et Navn, — og den unge Dame smilede. Jeg saa unge Herrer, hovmodige Adelsmænd med gode Gaarde og en udstrakt Kredit i Ryggen mellem forgældede Officerer og betitlede Lykkeriddere, der her søgte en sidste Chance. Gobelinsge-

makket var som en Børs, og Varmen bølgede hen over os. Luften var fyldt med de unge Legemers Duft, af døde Blomsters stærke Essenser, ladet med Uro.

Tulle Bernild, Kammerherreinden, passerede, fulgt af sin Moder, den stolte og forfængelige Lehnsbaronesse, Jyllands ukronede Dronning, der med sit isnende Smil hilste disse Baroner af Palmehaven, Komtesser af forgyldt Elendighed, unge forlegent rød-mende Etatsraadsdøtre og Kammerjunkere med tvivl-somt Rygte. Hun saa i denne Kres sine egne Døtre, Baronesserne Krag, som bøjede deres slanke, danske Svanehalse til frygtsom Hilsen under Moderens Blik, og jeg fulgte hendes kolde Øjne videre ud over Sværmen, fandt Kontorchef Brock, svedende i Trængslen, og Agnete, den lille indtagende, letsindige, men uangribelige Kjøbenhavnerinde, som jeg i Vinterens Løb var kommen til at holde af. Jeg saa Oberstinde Blom, høj og statelig, med de mandelformede skønne Øjne vagtsomme vendte mod Ungdommen, og hendes Datter Ettie, den lille Ettie, der var saa helt anderledes end nogen af de andre. Hun var bleven voksen i det sidste Aar, Ettie Blom, men endnu var hun saa rørende barnlig og ubevidst i sin attenaarige Ynde. Jeg kunde være gaaet over mod lille Ettie, have løftet hendes dunede Hage, hendes lille blonde Barneansigt og hvasket til hende, hvad jeg følte her blandt de hundrede smaa Forfængeligheder, i de urolige Haabs og de hemmeligt skælvende Hjerters Gemak:

Du bist wie eine Bluhme
So schön und hold und rein . . .

Og jeg saa pludselig ved Siden af Ettie vor fælles Veninde Lili Rung med sit glatte sorte Haar blødt ned over de blege Tindinger, de mørke, sænkede Øjenvipper og hendes røde, uskyldige Mund. Hun lignede en Barne-Madonna, en ung Hyrdinde fra Galilæas

Bjerge. Nu løftede ogsaa hun sine graa Øjne, og hun kom hen til mig:

— Tak for Adressen, hviskede hun, jeg rejser derover om otte Dage. Skal vi danse af iaften, Vind?

Der blev i det samme ganske stille omkring os. Alle saa imod Fløjlsgemakket, hvor i Døren Dronningens Hofchef kom til Syne. De unge Officerer slog Stavene mod Jorden med stor Appel, og Hofchefen forkyndte:

— Deres Majestæter Kongen og Dronningen!

Herrerne bøjede sig dybt mod Jorden, Damerne foldede deres Knæ sammen og sank ned, som naar Vinden gaar hen over et Blomsterbed. Da vi atter rejste os for at se, hvad det egentlig var, der var sket, saa vi kun Halerne af to lyseblaa Prinsesser, en Prins med Elefantordenens Baand, — gennem Døren til Gobelinsgemak Nr. 1 forsvandt allerede Kongen med Kronprinsessen, nikkende og bukkende til alle Sider med sit altfor venlige Smil, hvori der syntes blandet en Draabe af elskværdig Foragt. I Tronsalen begyndte Kuren for Ministeriets Medlemmer og Corps diplomatique.

— Var ikke Dronningen laksefarvet? hviskede Bjerregaard.

Agnete Brock hilste:

— De har vel ikke set min Svigerinde?, spurgte hun.

— Nej, ikke endnu.

— Hun har ikke været rigtig rask i de sidste Dage. Det er muligt, hun er bleven hjemme.

— Det er da ikke noget alvorligt?

— Nej, hendes sædvanlige Nervøsitet. Men hun var hjemme hos mig i Forgaars og rigtig sløj. Forhaabentlig hjælper det, naar hun nu kommer i anden Luft.

— Vil Deres Svigerinde rejse?

— Ja, det ved De vel?

— Nej, det har hun aldeles ikke talt om. Men desværre har jeg ikke mødt Fru Reitz i den sidste Tid.

— Nej, virkelig!

Agnete Brock gik videre ind mod Riddersalen. Paa Trappegangene foran de aabne Fløjdøre til Salen samlede de unge sig allerede, ventende, at Ballet skulde begynde. Jeg stod her midt i Festen, syg og fortumlet. Det svimlede for mig.

Juliette vilde rejse! Og ikke et Ord havde hun sendt mig siden det sidste Brev. Hun vilde forlade mig, uden at jeg skulde vide det. Men det var jo umuligt. Jeg vidste af hendes Brev, at det betød et Brud imellem os. Jeg havde ikke søgt hende, jeg havde indset, at det vilde have været forgæves, men bestandig havde jeg i disse Dage haabet paa en Udsoning, ventet paa et tilfældigt Møde, der igen skulde gøre det godt imellem os. Nu, først nu, fattede jeg, at det var forbi for bestandig, — og uden et Ord til Afsked vilde hun rejse. Mere var jeg altsaa ikke værd!

Jeg stormede gennem Kabinetterne for at søge Juliette. Jeg kom gennem Tronsalen, og to Marskaller stillede sig ivejen med deres irriterende Smil:

— Vil De ikke hellere gaa til højre!

Jeg styrtede videre og fandt hende ikke, kom gennem et Gemak, hvor Dronningen tog imod og traadte i Forvirring paa Slæbet af en Konferensraadinde, der nejede usædvanlig dybt, stormede videre, forbi de unge, der ventede paa Ballet, ned over Trapperne til Garderoberne. Jeg maatte hjem til Juliette, tale med hende endnu iaften, sige hende, hvor jeg elskede hen-

de, at jeg ikke kunde leve uden hende. Hun maatte ikke rejse, ikke saaledes, uden et Ord til Afsked.

Saa mødte jeg Juliette. Hun kom op ad Trappen, lidt stakaandet:

— Godaften, Ole, sagde hun, følg mig op, jeg maa se at slippe ind uden Opsigt.

— Ballet er begyndt.

— Naa, Gudskelov, saa er der ingen, som ser, jeg kommer for sent.

— Juliette, er det sandt, du vil rejse?

— Ja, Ole, jeg rejser i Overmorgen.

— Og ikke et Ord til mig!

— Du havde faaet Tilsigelse om at møde paa Banaegaarden! Forresten vidste jeg jo, at jeg traf dig her.

— Juliette ...

— Hyss! Lad os se at komme forbi!

Vi passerede paa Trappegangen en Gruppe af Hoffets underordnede Embedsmænd, der uden selv at turde deltage fra de aabne Døre ind til Riddersalen sure og kritiske fulgte de dansende Gæster. Ballet var nu i fuld Gang, og Parrene allerede ordnede til Françaisen. Gardens Orkester faldt ind, første Kvadrille. Et Hoved højere end alle Gæsterne saa jeg Kronprinsen bevæge sig frem over Gulvet, førende den slanke Grevinde Alice og Fyrstinde Chimay, som slog Lyn af ungarske Brillianter, og den yngste blandt Prinserne, en lille fyldig Herre, der sprang langs Rækkerne og over Gulvet og tilbage paa Plads, lebendig som Skytten i en Væv ...

— Juliette, er du vred paa mig?

— Nej, lille Ole, jeg har blot været lidt bedrøvet nogle Dage, men nu er det ovre.

Vi havde fundet et roligt Hjørne i Tronsalen, der

nu næsten stod tom. Kun et Par af Ministrene gik frem og tilbage med Hænderne paa Ryggen, og Sjællands Biskop underholdt sig i den modsatte Ende af Salen med en Negerprofessor, der i Nordamerika havde startet en Højskolebevægelse blandt sine sorte Landsmænd.

— Det gjorde mig ondt, fortsatte Juliette, at du ikke kom, at du saa tydeligt viste mig din Ligeegyldighed.

— Men kæreste, elskede du!

— Nej, nu skal du ikke forsvare dig! Vi er bægge bleven trætte, og det bedste er, at vi skilles. Vi er trætte af hinanden, trætte af vort Liv i denne evindelige Hvirvel af Fester, jeg trænger til at finde mig selv igen, til Ensomhed og til Ro, — derfor rejser jeg. Det er det bedste for dig og for mig, for min Familie, for alle, — ikke sandt, Ole, vort Forhold var altfor smukt og godt, til at det nu skulde ende i noget grimt? Jo, du giver mig Ret! Og saa skal vi være enige om, at vi har oplevet en dejlig, en lykkelig Tid. Jeg vil altid tænke paa dig, Ole, som min kæreste, min bedste Ven, og hvordan det saa gaar, vil jeg kun have gode, kærlige Tanker om dig, aldrig glemme vore dejlige Minder ...

Jeg bøjede mig hastigt over hende og kyssede hendes Hænder. Hun rejste sig med Taarer i Øjnene og gik ind mod Lyset, til den dansende Ungdom.

Departementschef Reitz kom gennem Salen:

— Godaften, Vind, — han hilste lidt køligt, — har De ikke set min Svigerdatter?

— Jo, for lidt siden. Fru Reitz danser vist nu.

Han skyndte sig videre. Jeg drev ind gennem Kabinetterne, mødte Grev Torben Lefeldt, en Nevø af den gamle Grevinde, der forrige Aar havde lavet Valmuefesten.

— Godaften, Vind, sagde han, længes De ikke efter en Whisky?

— Jo, men her er vist ingen!

— Nu skal jeg vise Dem et godt Sted.

Vi gik ud og ad Trapperne til nogle mindre Værelser i næste Etage. Her sad Kavallererne og et Par Generaler ved L'hombrebordene, og Stuen stod i en Taage af Tobaksrøg. Det virkede helt forfriskende. Vi fandt Whiskyen og blev hurtigt et lille Selskab, — Falkenfleth, en ung Englænder, Mr. Turner, Forfatteren Magnussen, Kammerjunker v. Harding, Grev Lejon, Holck ...

Torben Lefeldt sagde:

— Nu skal I s'gu høre, jeg har jo, som I ved, længe gjort Kur til den lille Rung. Saa iaften træffer jeg hende alene i Fløjlsgemakket, vi sidder sammen, vi sidder temmelig nær, og jeg prøver paa at kysse hende. Ved I, hvad hun svarede: „Nej, Torben, det er Synd for Harding!“, sagde hun. Ved Gud, Harding, du maa ha' en høj Stjerne dèr!

Hele Selskabet lo. v. Harding sagde:

— Det er s'gu Løgn, Torben! For jeg prøvede ogsaa paa at kysse hende, og ved I, hvad hun sagde til mig?

— Nej!

— Hun sagde, lad være, Harding, det er Synd for Torben!

Der blev en skraldende Latter, men Torben Lefeldt spurgte:

— Naar var det?

— For en halv Time siden, sagde Harding.

— Naa, Gudskelov, saa er jeg Favorit, lo Torben, for min Attaque var den første!

Grev Lejon spurgte med sin snøvlende Stemme:

— Ved I, hvem jeg har danset med iaften?

— Nej! Har du overhovedet danset, lille Lejon?

— Med den lamme!

— Hende den halvfjollede?

— Ja, den bovlamme fra Højris!

— Gud Fader bevares! Hvor falder du paa det?

— Eva Vith bad mig om det, hun holder jo Ferie dèr hver Sommer.

— Er Eva Vith Enke endnu?

— Ja, i dobbelt Forstand. Hun er endelig bleven af med sit lange Pæretræ, og Manden kommer først om en Uge.

— Saa har Eva s'gu vist lovet dig noget, sagde Holck.

— Jæ, læspede Lejon, hun sa', søde Lejon, dersom du danser med Ida, vil jeg være hjemme hos dig om en Time!

— Det var Satans!

— Saa maa du s'gu skynde dig og spise til Aften, Lejon!

De unge Herrer talte i Munden paa hinanden og udleverede hver for sig deres Damebekendte til de jævnaldrendes Latter. Kun Forfatteren Magnussen sad tavs, med sit lidt spydige Smil, og lod de unge Mennesker tale.

En Lakaj meldte, at nu gik de kongelige Herskaber til Bords. Da vi kom ned, var det store Aftenselskab allerede paa Vej over Kolonnaden til Christian den Niendes Palæ. Jeg lod de andre gaa i Forvejen. I den lange, kun svagt oplyste Gang mødte jeg Lili. Hurtigt og hæftigt kyssede hun mig i Halvmørket:

— Skal vi følges herfra iaften?

— Jeg kan ikke, Lili!

— Naa, jeg kommer i hvert Fald en Dag og siger Farvel.

— Naar kan du komme, — Fredag?

— Ja, paa Fredag, au revoir!

De unge Mennesker havde fundet fordelagtige Pladser omkring den bugnende Buffet, og de kastede sig graadigt over Dyreryggen og Østersfadene, Croûten og Caviaren. Det gjaldt om at værne og hævde sin

Plads, og den megen overstaaede Fornemhed havde givet Gæsterne Appetit. Nu gik Stemningen over X, blev løssluppen og fri, og Lakajerne skænkede Champagne i Ølglas, — for at ingen skulde lide Nød. Men allerede vendte de kongelige tilbage fra Palæets indre Værelser, og Ministerpræsidenten, der ene havde siddet tilbords med de kongelige, slikkede sig om Munden. Alle de staaende maatte da se at gøre sig

færdige i en Fart, for nu begyndte Ballet igen, — og man strøg resolut Desserten.

Det var Kotillonon, Aftenens clou, og Par efter Par gled over Gulvet for at plukke dens Sløjfer og smaa Buketter. Riddersalen var nu en blændende Mangfoldighed af Farver, der hvirvledes rundt i de elektriske Lysekroners Skær, jeg lukkede Øjnene og saa en Turbine af flyvende Serpenter, af gnistrende Hjul, — saaledes dansede Københavnerinderne Sæsonen og Vinteren ud, den store Sæson i vor Ungdoms By. Jeg saa lille Ettie Blom med unge Holck fra „Frederikskilde“. Hun var Hofballets Drøm, en Rosenlænke fra Himlen. Hendes unge Legemes skønne og ubevidste Rhythme var som en Hymne til en ny Tid, der endnu ikke var født, og alle smilede til hende, alle var lykkelige med hende, da hun dansede Foraaret ind.

Jeg saa tilsidst Kongen i et Hjørne af Salen, nikkende ud over den glade Ungdom, den skønne, let-sindige Københavnerungdom, og han smilede med sit ligesom meddelagtige Smil. Forbi ham dansede Juliette Reitz, let rødmende i en andens Arme. Jeg saa, hvor henrivende lille hun var, et straalende Skær faldt over hendes lyse, askeblonde Haar, og nu som før blev hun for mig Midtpunktet i et Billede. Men Primavera var vendt tilbage blandt Billedets fremmede Skikkelser, den skønne Ubekendte havde forladt mig.

— —

To Dage efter, om Torsdagen, rejste Juliette. Jeg var paa Banegaarden med Foraarets første Violer. Gamle Fru Betzonic, hendes Moder, var der og Agnete Brock. Desuden nogle unge og ligegyldige Herre af Juliettes Garde. Afskeden var ganske kort. Jeg syntes, at Juliette allerede nu var en Oplevelse

fra for længe siden, jeg forstod det ikke rigtig, — denne Kvinde havde jeg elsket og kendt, og var hun alligevel ikke i sin Sjæls Inderste vedbleven for mig at være en Fremmed? Jeg saa hende vifte bag Waggonens Rude en sidste Gang med sin lille, smalle Haand, og hun smilede til mig med det lidt tungsindige Udtryk, der saa ofte havde mødt mig fra hendes elskede Ansigt, og som havde fyldt mit Hjærte med Glæde og Uro. Toget kørte sydpaa, ind i For-aaret.

Juliette Reitz skriver til Ole Vind.

Firenze, i April.

Min kæreste Ven!

Jeg faar Taarer i Øjnene, naar jeg tænker paa dit lille uskyldige og sjofle Ansigt den sidste Dag i Kjøbenhavn, dit smertetunge og søde Smil, da du sagde mig Farvel. Hvorfor holder jeg dog mere af dig end af nogen anden Mand? Hver Gang jeg efter en Adskillelse, hvorunder jeg saavidt muligt har søgt at lukke dig ude af mine Tanker, møder dig igen, — nu sidst i et Brev, — smittes jeg af dit lyse Drengesmil, og det gaar mig for nogle Dage ganske i Blodet. Jeg kan ikke glemme dig, min kæreste Ven, jeg længes, og dog ved jeg, at vi aldrig mere skal mødes.

Husker du, at du engang sagde, du vilde rejse til Paris i 14 Dage, blot for at faa Breve fra mig. Du kendte ikke mine Breve. Du skulde komme om Morgen, det var det første du saa, og du vidste, at hvad der end stod i dem, vilde de bringe dig blidt ind i Dagen.

Nu skriver jeg mit første Brev til dig, og det kommer ikke til dig med Morgen i Paris, og det bringer ikke Fred over din Dag.

For dette, mit første Brev, lille Ole, bliver ogsaa det sidste, og Gud skal vide, dette ikke er let for mig heller.

For det er jo ikke saadan, at jeg ikke elsker dig. Og jeg rejste ikke fra dig, fordi jeg helst vilde være dig foruden. Men det er saadan, at jeg ikke synes, jeg har Ret til at være hos dig.

Der var en Tid, Ole, hvor jeg ikke syntes, jeg kunde leve uden dig, og jeg kæmpede og led med mig selv. Du forstod vist ikke dengang, hvorfor jeg var saa bedrøvet. Forstaar du nu, at jeg maatte græde, naar du sagde, du elskede mig, at jeg skælvede, naar jeg hørte din Stemme, var angst for at se ind i dine kærlige Øjne, for dit søde, dit sorgfulde Smil. Og din Stemme var mig saa uendelig kær, for jeg elskede dig. Jeg blev angst over mig selv og flygtede for dig. Jeg undgik dig, naar vi mødtes, og jeg prøvede at glemme, hvad der var mit eget Liv.

Men saa kom jeg til dig den Nat under Festen. Min Længsel drev mig, jeg maatte være, hvor du var, og jeg kunde ikke taale at se mit Liv kastes hen for en anden. Men i den samme Nat vidste jeg, at jeg havde overskredet mit Væsens Grænse, og jeg følte Rædsel for mig selv. Du forstod mig heller ikke dengang. Du troede, jeg frygtede alle de borgerlige Fæder, at jeg var en lille bange og trofast Kone. Men du prøvede i hvert Fald paa at forstaa mig, du fandt dig som Mand i at lade min Vilje være den stærkeste. Og jeg elskede dig højere, end nogensinde før, fordi jeg saa, at du var en Mand. Du blev min kæreste, min bedste Ven. Men i de lykkelige Tider, hvor vi altid var sammen, saa jeg ogsaa, at du hemmeligt længtes efter den Dag, hvor det skulde lykkes dig at bryde mit Væsens Modstand. Du forstod ikke, at jeg kun vilde være trofast mod mig selv og mod dig. Du vidste ikke, at Kærlighed for mig var noget saa uendelig meget større og rigere end den Sanserue, som du længtes efter. Jeg havde troet, at vort Væsen kunde smelte sammen paa en inderligere Maade, at min Kærlighed ligesom kunde vokse i din. Derfor blev jeg saa uendelig bedrøvet, da du svigtede. Der kom en Dag, hvor du ikke var dig selv, jeg saa dit Væsen skifte

Ham, din Aura blive grumset og hæsleg, — og da forstod jeg, lille Ole, at du i dit Liv havde mistet noget, der aldrig vilde vende tilbage, for du havde kastet din Kærlighed i Grams og forødt dit Gods, og det var nu din Gengældelse, at du ikke mere skulde vide, hvad Kærlighed var.

Men saa kom det forfærdelige, at jeg alligevel droges imod dig, jeg kunde ikke skilles fra dig, og jeg følte, at mine Sanser en Dag vilde tage Magten fra mig. Derfor græd jeg, naar jeg sagde, at jeg elskede dig, derfor led jeg, naar du var hos mig, og naar du gik fra mig. For det maatte ikke ske, at jeg gav mig hen til dig, fordi mine Sanser blev stærkere end min Vilje. Og derfor rejste jeg. Du begreb ikke, hvorfor. Nu ved jeg det. Fordi jeg vilde blive tro mod mit eget Liv. Du finder det maaske taabeligt, men jeg ved, at om jeg havde givet efter for dig, var der kun kommen Lidelse deraf for os bægge.

Og nu, min kæreste Ven, faar du min sidste Hilsen. Jeg sender dig den fra min Rejse, hvor jeg er uendelig ensom, og Livet er saa tungt at bære. Regnen falder i Strømme her udenfor. Piazza Signoria staar næsten under Vand, og det driver ned ad Palazzo vecchios gulgraa Mure, og det staar i Springvand ud fra Droskekuskenes grønne Paraplyer. Jeg tænker paa dit søde og lyse Smil, der er selve den danske Sommer, den jeg ikke skal opleve iaar. Jeg længes efter dig, og jeg tror og haaber, at vi, naar vi engang er vor Befrielse nærmere, vil mødes i en rigere Lykke, end den vi nu kunde have fundet sammen, — naar vi paa Hengivelsens Vinger hæver os til vor Aands Fader, til ham, der er Tilflugten og Midtpunktet i al vor Længsel ...

Foraaret gik, Sommeren kom. Blomsterbedene omkring „Hesten“ stod i Flor af violette Rhododendron og blodigt svulmende Pæoner. Den røde Rose duftede og brændte, og skønne Kvinder gik forbi. De fulgte Fliserækkerne over Torvet, de smilede og de nikkede. Alt var som før. Men Juliette og Lili var ikke iblandt dem.

Inde paa Fortovet under Hotellets store Markiser sad Byens unge Mennesker og afgjorde Byens Rygte ved en Whisky. Der var Skuespillere, Journalister og tilfældige Outsidere. Der manglede i Kresen kun én, min stakkels Dobbeltgænger, den unge Bjerregaard. Han var sindssyg bleven indlagt paa St. Hans.

Bjerregaards Skæbne var baade komisk og rørende. En ung Læge fra Hospitalet fortalte mig, at han troede, han fremdeles virkede i sit journalistiske Kald, og var lykkelig i Bevidstheden om sin egen Betydning. Naar der undertiden var Aftenunderholdning for de mindre farlige Patienter paa Anstalten, rejste Bjerregaard sig og saa selvbevidst ud over Parkettet. Han halede sin Manchet frem, — Manchetterne var løse nu, — og begyndte paa dem at opnotere kendte Navne. Han afleverede dem derefter til en Opsynsmand og sagde i en bydende Tone: „Vil De sørge for, at mit Manuskript faar den bedste Plads i Bladet!“ Manden havde Ordre til at tage ham alvorligt, og Bjerre-

gaard blandede sig da igen mellem de andre sindssyge Tilskuere med et stolt og et lykkeligt Smil.

Hans Tilværelse var saaledes slet ikke glædesløs, Tværtimod morede han og et Par andre tidligere kendte Kjøbenhavnere, der ogsaa kunde prale med la grande maladie, sig hver Eftermiddag med at spille Baccarat, og de spillede højt, ofte op i Millionerne, altid med Bons, for Penge havde de jo ikke. Det hændte da, at de under Spillet tabte nogle Bons paa Jorden, undertiden for flere hundrede tusinde Kroner, men Bjerregaard sagde med en Haandbevægelse:

— Lad dem ligge! Det er Drikkepenge til Opsynet!

Jeg fortalte en Dag hans Redaktør Historien, og vi lo sammen.

— De gjorde ham for Resten Uret, sagde Redaktøren. Bjerregaard havde Øre for det danske Sprog. Men det er umuligt paa én Gang selv at leve med og at underholde sit Publikum. Den moderne Journalistik kræver ligesom den moderne Operette sine Ofre. Men han var et godt Menneske, værst mod sig selv!

Jeg saa allerede Bjerregaards Nekrolog for mig i Satsen. Der manglede kun en Formalitet: At han skulde dø.

Maaske havde jeg gjort ham Uret. Han havde dog moret en Tid. Naar der kommer en Lirekasse i Gaarden, griber vi os fortvivlet til Hovedet. Ingen tænker paa den stakkels Positivspiller, der endogsaa selv maa dreje Svinget til sin Katzenjammer. —

Sommeren havde iaar de samme Fester, de samme Kjøbenhavnerballer og Væddeløb, men der var intet Midtpunkt, ingen Mening i Festerne. Glæden dansede ikke med. Det var allerede hen paa Aaret,

og en Nat red Høsten ind fra Sundet. Jeg saa Julinatten briste, Elmene omkring „Hesten“ begyndte at falme, August var over os. Jeg pakkede min Koffert og rejste.

Jeg elsker denne Høstmaaned, for i den ser vi igen Himlens Stjerner. Jeg tog ud til Kysten, hvor Stokroserne endnu blomstrede i Fiskerhytternes Haver, og jeg fulgte en Eftermiddag Vejen nord for Hornbæk langs Stranden. Jeg standsede ved Gærdet foran en Villahave, en Barnestemme havde raabt.

— Goddag, Hr. Vind!

Det var Kontorchef Brocks Børn, der legede i Haven. I det samme kom Agnete ud:

— Nej, Goddag, Ole Vind! Hvorledes lever De? Det er rigtignok længe siden.

Jeg havde ikke talt med Agnete Brock siden den Foraarsdag paa Banegaarden, hvor vi fulgte Juliette.

— Vil De ikke indenfor? sagde hun. Min Bamse er ganske vist ikke hjemme, saa De maa tage til Takke med Tante Rikke og mig.

Hun førte mig ind i Havestuen, hvor jeg blev præ-senteret for en gammel Dame, den saakaldte Tante Rikke, en Enkefru Bech. Den gamle Dame havde Hængekrøller, og akkurat som Teater-Tanterne bar hun en fint stivet Kappe over sit graa Haar og blaa Briller for Øjnene. Hun talte med en tynd og klokkeklar Stemme, som jeg kunde tænke mig Johanne Luise Heiberg.

Det forekom mig, at jeg engang for længe siden havde hørt denne Stemme. Men vi talte alle tre saa alvorligt og almindeligt om ligegyldige Spørgsmaal. Pludselig spurgte Agnete Brock:

— Kan De virkelig ikke kende Tante Rikke igen?

— Nej! Jeg husker ikke rigtig, hvor ...

Den gamle Fru Bech smilede:

— Nej, hvorledes skulde den unge Mand dog kunne huske mig!

— Kan De ikke huske en Fest for længe siden, Valmuefesten, hvor vi bægge var med. Dèr præsenterede jeg Dem for Fru Bech, som den Aften vogtede en lille Nièce.

— Ja, det var saamænd en besværlig Aften, sagde den gamle Dame, hun morede sig altfor dejligt, og jeg var nær aldrig kommen hjem med Pigebarnet!

— Apropos Valmuefesten, sagde Agnete, kan De huske Lili Rung? Hvor mon hun er bleven af?

— Hun er i London. Jeg tror, hun til Efteraaret skal giftes med unge Plum.

— Hende holdt De meget af?

— Ja, hun var en sød og naturlig ung Pige.

Agnete Brock lo med sin endnu ungpigeagtige og kaade Latter:

— Nej, nu maa du gi' dig, lille Tante Rikke! Han er virkelig for storartet! Men hvilken Triumf for dit Talent!

Den gamle Dame smilede og tog sine Briller af. Jeg saa ind i et Par graa og unge Øjne, der lyste som Glød bag Aske.

— Kan De saa kende Tante Rikke!

— Lili! Men hvorledes er dette gaaet til?

Det var Lili Rung, som nu sagde:

— Jeg skrev til Agnete og bad hende hjælpe mig!

— Og jeg, sagde Agnete, har for længe siden villet skrive til Dem, men Lili sagde, jeg maatte ikke. Hvad jeg én Gang forbrød overfor Dem ved at lægge mig i Vejen for Deres Lykke, har jeg nu søgt at gøre godt mod Lili. Men tal I to nu ud med hinanden!

Agnete gik ud af Stuen, og jeg sad alene overfor Lili Rung:

— Jeg forstaar ikke, hvad dette betyder?

— Nej, sagde Lili, jeg har heller ikke villet skrive til dig, for det var en Oplevelse, der kun angik mig selv.

— Hvilket?

— At jeg skal ha' et Barn.

— Skal du, Lili!

— Ja, jeg følte det første Gang i London. Jeg kunde have skrevet til Plum og fortalt ham, at det var hans Barn, og han var bleven lykkelig til. Men jeg gad det ikke. Jeg skrev til ham, som det var, at Barnet var dit, og at jeg ikke mere vilde vide af ham. Han fik med andre Ord sin Opsigelse paa meget graat Papir.

— Og hvorfor skrev du ikke til mig, Lili?

— Aa, det gad jeg heller ikke!

— Og saa?

— Ja, hos Plums Familie i London kunde jeg jo ikke blive. Og til mine Forældre kunde jeg ikke rejse. Saa skrev jeg til Agnete. Jeg kendte hende næsten ikke, men jeg havde paa Fornemmelsen, at hun vilde forstaa mig. Jeg skrev til hende, som det var, skjulte ikke noget og bad hende hjælpe mig. Og hun svarede: „Kom du kun, min Pige. Vi to skal nok klare den Affære!“ Saa kom jeg. Agnete lejede for Sommeren dette lille afsides Hus, og her har jeg været siden.

— Som Tante Rikke?

— Ja, hvad skulde vi finde paa! Ingen maatte jo kende mig; foruden Agnetes Mand er der ingen, som ved andet, end at jeg endnu er i London, Mine Breve til dem hjemme gaar stadig frem og tilbage

over Nordsøen. Men jeg har spillet min Rolle nydeligt. Ingen skulde tro andet, end at jeg virkelig var en gammel Tante. Ikke engang du kunde jo kende mig. Og naar her en sjælden Gang kommer fremmede, er jeg i mine Meninger den gamle Dame, men af en overbærende Tolerance. I min Alder maa man jo tilgive de unge deres Fejltrin!

— Hvor det ligner dig, Lili, dette Teater!

— Synes du? sagde Lili og smilede med et lille sygt Smil.

Jeg saa først nu, da hun tilfældigt vendte sig mod Lyset, hvor hendes lille Ansigt var bleven magert og blegt, og jeg blev bevæget:

— Lili, sagde jeg, kan du tilgive mig? Jeg har mishandlet dig!

— Jeg bad dig selv om det, og vi havde det jo rigtig yndigt. Bliv endelig ikke sentimental, lille Ole!

— Jeg holder af dig, Lili. Skal vi to ikke blive sammen?

— Du mener, gifte os? Nej, Ole, jeg skal ha' en Mand, jeg kan bedrage! Det er altfor fristende at spille to Roller her i Livet, og det kan jeg ikke med dig! Og desuden, Ole, dengang du havde mig, da jeg laa som en attenaarig sprællende Unge i dine Arme, jog du efter en Drøm, og hvad fangede du — et Spindelvæv, der brast, da du rørte det! Nej, du er ikke min Mand!

— Men vort Barn?

— Vort Barn! Her er ikke noget vort Barn! Det er mit Barn! Det Barn har jeg faaet med mig selv. At du er bleven Fa'r til det er en ren Tilfældighed. Men Barnet er mit alene! Og du skal ikke beklage mig. Jeg kan jo mærke, hvor Drengen, — for det bliver en Dreng, — spræller med Hænder og

Fødder af alle Kræfter her under Kjolen, og jeg føler mig uendelig lykkelig over det, som forestaar ...

Agnete kom ind. Hun saa fra den ene til den anden. Der blev en pinlig Tavshed. Jeg rejste mig for at sige Farvel.

— Ser vi Dem ikke igen, Ole Vind? spurgte Agnete.

Lili afskar mig Svaret:

— Jo, det er muligt, at Ole kommer til Barne-
daaben, dersom vi da sender ham en Indbydelse!

Jeg bad Agnete hilse sin Mand og tog Afsked med hende og Lili.

I det høje og klare Høstvejr ligger min Hjemstavns Ø idag og svømmer paa Fjorden med sine Brinker og Enge og gule Stubmarker, lænket til Himlen af den flyvende Sommers Spind. Den er en lille Verden for sig, min jydsk Ø. Den har sine rige og store Gaarde, fra gammel Tid forbundne ved Slægtskab mellem Familier, der i Aarhundreder har udvekslet giftefærdige Sønner og Døtre og frugtbare Jorder, og Øen fik sit eget Aristokrati, der var sig selv nok her inden de fire Sunde, som der ingen Anledning fandtes til at overskride.

Jeg er hjemme igen i den gamle jydsk Have, som jeg længe ikke kendte, og i den køligt milde Høstdag sidder jeg og mindes Tiden, som nu er forbi. Jeg er vendt hjem fra Byen, hvis Hjerte jeg engang hørte skælve. Dengang jeg endnu var den unge Lærke.

Har jeg forødt mit Gods? Nej, — men Gengældelsen er over mig.

Lili forlod mig, fordi jeg havde drukket hendes unge og hæftige Blod uden at elske hende. Jeg elskede en anden, og jeg bød Juliette mit Liv, ofrede min Lykke, men da havde jeg intet mere at give af, for jeg vidste ikke, hvad Kærlighed var.

Saaledes indhentede Skæbnen mig, mens vi dansede. Nu er Ballet forbi, Elskoven forbi, Festen er endt. Der sprang en blaa Delfin for Bougen af min Baad, et Foraars-Jærtegn, men jeg agtede ikke paa

det. Saa sank mit Skib. Der blev kun en Krusning paa Vandet, det var kun en lille Baad, og Bølgerne rullede hen over den, men min Ungdom var død.

Og nu? Jeg tænkte i min Ensomhed paa lille Ettie Blom. Jeg huskede en Dag, Juliette og jeg havde mødt hende i Bredgade, og Juliette havde sagt som i Spøg: Der gaar min Efterfølgerske! Og en anden Dag, hvor hun og Lili og jeg havde siddet sammen paa en Restaurant. Jeg havde pillet en lille hvid Klo ud af hendes hvide Ræv, jeg ved ikke hvorfor, men jeg gemte den endnu som en Amulet. Maatte Ungdommen beskytte os!

Men saa lo jeg. Jeg saa mig selv med lille Ettie komme op ad Holmens Kirkegulv og falde paa Knæ foran Provsten! Var jeg da en anden Blaaskæg, en ny Gilles de Rais? Nej, jeg maatte vel som før nøjes med at tage lille Ettie under Hagen med mit faderlige: Du bist wie eine Bluhme, — og gid hun længe vilde være saa ren og saa smuk i sin barnlige Uskyld!

Vort Liv er som Musik. Det kan ikke lyde uden Pauser — Ajakaahiljaa, havde Juliette sagt. Kør langsomt, ja. Tiden er lang. Jeg vil tage min Pause. Jeg ser foran mig et Liv, ikke spredt og splittet som før, men et Liv i Trofasthed mod mig selv. Saaledes vil jeg leve, og jeg vil mindes og glæde mig over min Ungdom, der nu er død, men i mit Hjerte lever endnu hun, min Længsel, hun, min skønne Ube-kendte, og endnu er Himlen over os gylden og rød.

Alt er stille, en dyb og lykkelig Stilhed, som jeg kun kender den hjemme i Høsten. Jeg gaar gennem Havens gamle Lindeallé, og jeg søger ind i den lille, lave Kirke, hvor Familierne fra Gaardene hviler under sorte Epitafier med deres store og gode Gerninger optegnede i spinkle Bogstaver af Guld. En af mine

Frænder lod gøre syv Tavler over sine syv Børn, der alle døde i deres spæde Alder. Kendes en dybere Sorg? Hvert Epitafium bærer sit lille Vers med en ydmyg Lovsang til Gud, der i sin store Miskundhed lod disse Børn fødes for at tage dem til sig i sin Himmel. Den halvt Aar gamle Anna Marie Eriksdatter Vind synger ved sin himmelske Indgang:

Jeg laa paa Moders Brøst
 Og blev af hende ammet.
 Nu er min Sjæl forløst
 Og dier Trøst af Lammet.
 Min sorte Svøbeklud
 Jeg nu er bleven quit
 Og staar en Jesu Brud
 I englehvid Habit.

Jeg ser for mig de smaa Spædbørn paa deres ydmyge Himmelvandring, med den sorte Svøbeklud daskende om de røde Pusselanker ... Her, hvor mit Hjem er inden de fire Sunde, har Tiden haft sin stiltfærdige Sorg, Slægt efter Slægt før mig har bøjet sig under den uafvendelige Skæbne, og deres Graad og Klage høres nu som et fjernt Sus i de hundredaarige Poppers falmede Løv.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

WACOBEN

